la puça i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

15 ABRIL 1980 Nº5 60 ptes

LLEI DE DEFENSA
OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA
ENTREVISTA: LARZAC

FONDO ANTIGUO

índex

* Editorial ____ 3
* Comentaris a la Llei de Defensa ____ 4
* Les II Jornades anti-OTAN en panoràmica ____ 10
* Manifest inicial de la Marxa anti-OTAN ____ 13
* L'OTAN i el control polític d'Europa ____ 14
* MELIC: OBJECCIÓ, LA LLUITA CONTINUA ____ 17
  - Reflexions sobre l'objecció ____ 18
  - Entrevistes: G.O.B.; C.O.S.A. i M.O.C. de Barcelona ____ 20
* L'OTAN i els missils (II) ____ 24
* Larzac, els camperols en lluita ____ 27
* Marxisme i no-violència (I) ____ 28

Edita.- GANVA c/. Bruc, 26 Barcelona-10
D.L. B-38298/79
IMPRES A CATALUNYA
Copisteria Xaloc-Concepció Arenal, 261 BARCELONA

FONDMOC

L'ORDAL, UNA GEGANTINA CASERNA

La meitat del terma municipal de Subirats, a l'alt Penedes, pot esdevenir àrea militar si es realitzen els plans de traslladar a aquests terrenys bona part de les casernes de Barcelona.

Per si fos poc sembla ser que als pagesos d'aquest poble els hi volen encolomar també la nova presó Model.

En una nota feta pública per l'ajuntament de Subirats es diu entre d'altres coses:

"Es fàcil de comprendre, ja que les instal.lacions projectades afectarien en superfície la meitat del municipi amb el que això comporta de pèrdua de terres cultivables, mitjà de vida de la majoria de la població, obligarà, a més a més, a un canvi no desitjat en la manera de viure: els pobles deixaran de ser un lloc per viure per convertir-se en uns centres de diversió i serveis per a atendre la immensa població flotant (es parla de catorze mil persones). Per tot això, els veïns de Subirats amb l'ajuntament al davant estan preparats per oferir la màxima oposició i resistencia a qualsevol instal.lació d'aquest tipus".

Nosaltres des d'aquí volem dir als pagesos i vilatans de Subirats, que encara que tan sols som una petita puça, estem disposats a oferir-vos tot el nostre ajut en la vostra lluita.

Endavant!!

EDITORIAL

HEMEROTECA NACIONAL

EPPUR SI MUOVE[1]

Sembla mentida però el cas és que ja fa sis mesos que La Puça i el General sortí al carrer. Ara, en aquest 5è número, de fet el que fa 6 (vam començar al 0), quan tothom que estigui subscrit ha de renovar la subscripció per a sis PUCES més, és convenient aturar-nos un instant i fer balanç.

Els qui fem la revista, la GANVA, volíem i volem que La Puça serveixi per impulsar la creació d'un ampli moviment antimilitarista a casa nostra mitjançant l'aprofundiment teòric, l'intercanvi d'experiències i la dinamització de les lluites que una revista permet.

Sabem però que La Puça és un projecte difícil. Entre moltes d'altres coses perquè nosaltres ni estàvem experimentats ni tenim peles ni som un grup que es dediqui exclusivament a la revista. Com ja sabràs portem dos anys treballant dintre el camp antimilitarista i més concretament en la campanya anti-OTAN i contra les bases, donant xerrades, editant dossiers, pòsters i adhesius, fent accions al carrer, ... També deus saber que acabem de realitzar les II Jornades anti-OTAN i que ja estem preparant la Marxa anti-OTAN que recorrerà part de les terres del Principat durant la segona quinzena d'agost.

No obstant això la situació és un xic fotuda. Fotuda perquè malgrat que anem avançant, que a poc a poc anem aconseguint les fites que ens havíem proposat, la feina que ens carreguem a sobre és tan immensa i som tan poca gent que a voltes fins i tot ens donen ganes d'engegar-ho tot a rodar.

La Puça és indestriable de tots aquests problemes. Prou que ens agradaria d'augmentar el format, el nombre de pàgines o estudiar molts temes que ens ballen pel cap però que fins ara no hem pogut dedicar-nos-hi per manca de temps. Totes aquestes coses són vells somnis que tan aviat com puguem volem fer-los realitat.

De moment continuem endavant. Esperançats certament perquè mai no ens haguèssim imaginat que la Puça duréssmés de dos números. Il.lusionats perquè són molts els projectes que tenim dins la closca i moltes són encara les ganes de lluitar.

Necessitem però del teu ajut, d'una empenta teva per insignificant que et pugui semblar. En aquest sentit renovar la subscripció, crear entre els companys consciència antimilitarista, escriure'ns articles o enviar-nos informació, organitzar-se en grups o passar-se pel nostre, ajudar-nos a preparar la Marxa i/o venir-hi, són algunes de les maneres que tens per encoratjar-nos, per a fer-nos veure que no estem tan sols com sembla, que La Puça i tota la nostra tasca serveixen per alguna cosa més que per a perdre-hi hores, esforços i peles, que tenim raó per existir i per continuar endavant, que és vital la construcció d'un moviment antimilitarista, per obrir un altre front de batalla en la nostra lluita diària per l'alliberament.

G.A.N.V.A.

[1] "Malgrat tot, es mou", frase d'en Galileu Galilei

COMENTARIS A LA LLEI DE DEFENSA

Per manca d'espai en els números anteriors, el comentari a l'avantprojecte de la Llei Orgànica de Bases per a la Defensa surt precisament ara, quan la Llei ja gairebé està aprovada per les Corts. Actualitzar aquella crítica en base al coneixement de la llei definitiva, ens comprometem pel número que ve. (Más vale tarde que nunca! , ejem).

Ara que ja tenim a sobre la discussió a Corts de la Llei Orgànica de Defensa a la qual seuiran altres lleis militars com les referents al Servei Militar, a l'objecció o les reformes al Codi de Justícia Militar, val la pena comentar - la car constituirà el marc de la política militar espanyola possiblement per un bon temps.

En conjunt, el projecte de llei presentat pel govern de l'UCD pot ser valorat de la següent forma: arracona les Corts en les decisions sobre defensa i fa primar l'executiu; en el mateix sentit moltes qüestions es regulen no per llei sinó per reglements (així no passen per Corts), introdueix gran quantitat de conceptes jurídicament indeterminats (no definits per la pròpia llei) com p.ex. "Seguretat Nacional", "Sentiment Patriòtic", "Agressió", ... amb la corresponent inseguretat jurídica; no lliga política de defensa amb política exterior; tracta alhora de la Defensa Nacional i de l'Organització Militar amb qual cosa, de fet, no tracta de res; etc., etc. En resum, és un projecte de llei de dretes (com havia de ser si no?) que obre portes perquè les necessitats del govern, que són les de la burgesia que representa, no se sentin limitades per cap imperatiu legal. Obre les portes, per tant, a l'exèrcit i a la seva incontrolabilitat.

FONDOMOC

Aquest projecte de llei presentat pel govern consta de 8 títols i una disposició derogatòria. Examinem-los un a un i contrastem-los amb les esmenes presentades pels altres grups parlamentaris per veure les diferències i proposar d'altres esmenes. Que quedi molt clar però que quan jo proposi una nova redacció, o l'afegit d'alguns punts, no vol dir de cap de les maneres que jo ho creigui com l'ideal, ni molt menys. Faré només una crítica possibilista al projecte de llei; és a dir, cenyint-me al que és possible ara. Em vueré constrenyit, en conseqüència, per una Constitució (a la qual no vaig votar) i a una correlació de forces. D'altra banda tampoc podia ser d'altra manera; si no aquest article fóra del tot superflu, car l'ideal seria la supressió dels exèrcits i de les guerres, del Parlament i de les imposicions legals. Més que res el que pretenc fer aquí és demostrar com, fins i tot, dintre del marc constitucional, és possible fer una llei de defensa més progressista que la redactada, a través de les esmenes pels grups parlamentaris majoritaris de l'oposició. La intenció de l'article és, doncs, només aquesta, sense ex

cloure la necessitat de fer una crítica més global a la llei de defensa.

Títol Preliminar

Versa sobre qüestions generals. D'acord amb el projecte l'estat té competència exclusiva en qüestions de defensa i d'organització militar; es defineixen els conceptes de Defensa Nacional, Política de Defensa i Política Militar, i es xifra per l'objectiu de la Defensa Nacional en la Seguretat Nacional.

En l'article 2 es defineix la Defensa Nacional com "LA DISPOSICIÓ ONTEGRACIO

En l'article 2 es defineix la Defensa Nacional com "LA DISPOSICIÓ, INTEGRACIÓ I ACCIÓ COORDINADA DE TOTES LES ENERGIES I FORCES MORALS I MATERIALS DE LA NACIÓ DAVANT DE QUALSEVOL FORMA D'AGRESSIÓ."

Tant el grup parlamentari comunista com el diputat canari Sagaseta en representació del Grup Mixte coincideixen a afegir al final de la frase el mot "exterior" (agressió exterior). Els comunistes ho argumenten així: "El projecte parla encertadament de l'acció coordinada de totes les energies... de la nació, per tant no hi ha cap altra forma d'agressió que l'exterior". Com és fàcil d'imaginar-se les implicacions polítiques d'incloure o no la "parauleta" no són gens ni mica menyspreables. D'altra banda fóra també interessant suprimir el mot "morals" (forces morals) que, per la seva ambigüitat, podria donar cabuda a tota mena d'artilugis de la dreta.

Pel que fa a la segona part de l'article aquest diu: (La Defensa Nacional) "té per finalitat garantir de forma permanent la unitat, sobirania i independència d'Espanya, la seva seguretat i integritat territorial i l'ordenament constitucional, assegurant la vida de la població i els interessos de la Pàtria".

Les ambigüitats són sempre perilloses i es resolen sempre a favor de qui mana, i qui mana és la dreta.

Perquè, què s'entén per "interessos de la Pàtria", qui els determina? (i a part, de quina Pàtria, perquè hi ha molts per als qui Espanya no és la nostra pàtria, suposant que hi n'hagi alguna i ni molt menys amb majúscules!).

Els socialistes esmenen la supressió de la part última ("assegurant la vida de la població i els interessos de la Pàtria"). Sagaseta va bastant més lluny i proposa una altra redacció que digui: "Té per finalitat garantir la plena sobirania i independència de l'Estat espanyol, la seva seguretat enfront de les amenaces exteriors, la vigència de la sobirania popular, tant com les llibertats polítiques i drets i interessos de la seva ciutadania".

A més d'això el Grup Mixte, representat per Sagaseta, afegiria un tercer apartat, summament important, que digués:

"Els principis que menen la polí

FONDO DOC

tica de Defensa Nacional de l'Estat espanyol són els següents:

a) Neutralitat activa en el pla de les relacions internacionals, que suposa la negativa a la instal.lació de bases militars estrangeres en tot el territori de l'Estat.

b) Renúncia a l'agressió i a l'ús de la força, llevat en el cas de legítima defensa, propiciant pactes de no agressió i la solució política i pacífica dels conflictes que puguin originar-se amb altres països.

c) Renúncia a aliances internacionals que obliguin directament o indirectament a incumplir els principis anteriors o que signifiquin la manca de sobirania dels pobles.

d) Rebuig de la cursa armamentista i el consegüent malversament dels recursos dels pobles, tant com l'emmagatzamament o instal.lació d'armament nuclear.

e) Suport a la política de desarmament nuclear total i la condemna a l'ús d'aquests mitjans de guerra."

Jo, particularment, encara hi afegiria alguna cosa: el punt "a" es podria completar acabant així. "tant com a instal.lar-ne de pròpies a l'exterior".

A més en el punt "b" el concepte d'agressió no queda definit. Una solució pot ser remetre's expressament a la definició de les NNUU en la seva resolució 3314, que diu: "L'agressió és l'ús de la força armada per un Estat contra la sobirania, la integritat territorial o la independència política d'un altre Estat, o en qualsevol forma incompatible amb la Carta de les Nacions Unides, tal com s'enuncia en la present definició" (art. 1).

D'altra banda caldria extendre la negativa d'emmagatzamament a les armes químiques, biològiques i bacteriològiques. Això en l'apartat "d". Endemés s'inclouria aquest paràgraf: "El govern es compromet en el termini de 6 mesos a demanar a l'Assemblea General de les NNUU la declaració del territori espanyol, inclòses les aigües jurisdiccionals i l'espai aeri, com a "zona lliure d'armes nuclears". D'aquesta manera els estats posseïdors d'armes nuclear contraurien com a obligació internacional, reconeguda per l'ONU, el "respectar en totes les seves parts l'estatut d'absència total d'armes nuclears definit en el tractat o convenció que serveixi d'instrument consultiu de la zona; no contribuir de cap manera a què en els territoris que formin part de la zona es practiquin actes que portin una violació del referit tractat o convenció; no emprar armes nuclears i no amenaçar amb el seu ús, contra els estats integrants de la zona". Aquesta mesura aniria unida, és clar, a la signatura per part espanyola del Tractat de No Proliferació Nuclear.

A més, al mateix apartat "d", seria bo d'incloure aquest altre aspecte: "Una llei assignarà un percentatge no inferior a l' 1 ‰ (per mil) del pressupost per a la investigació de la pau i d'altres formes de defensa no armada" (es tracta de recollir la proposta que fa Vicenç Fisas en el seu llibre El Poder Militar en España).

De fet tots aquests punts allò que pretenen és lligar la política de defensa amb la política exterior com encertadament proposava també el Grup Comunista en el seu preàmbul a l'esmena a la totalitat de la Llei: "El projecte ... presenta serioses deficiències en matèria d'establiment d'un marc general que vinculi la política exterior amb la defensa". A l'article 3 del projecte també surt un altre concepte jurídicament indeterminat com és el de la "Seguretat Nacional" ("La Defensa Nacional serà regulada de tal forma ... que proporcioni una efectiva Seguretat Nacional"). Qui fixa el sostre a partir del qual gaudim d'una efectiva "seguretat nacional"? "Seguretat" de qui?

Acaba el títol preliminar amb l'article 4 que defineix "política de defensa" i "política militar".

Títol I (Dels òrgans superiors de la Defensa Nacional)

FONDOMOC

Consta de 8 articles. En ells es delimiten les funcions del Rei, el govern, el seu president, la Junta de Defensa Nacional, el Ministeri de Defensa, la Junta de Caps d'Estat Major i els ministres en general.

La tònica del projecte és la de carregar les atribucions del Rei i del govern, en detriment de les Corts, L'esquerra, per la seva banda, intenta invertir els papers i accentuar les funcions de les Corts tant com el sometiment del rei i govern a les decisions d'aquelles. Coalició Democràtica, per l'altre costat, proposa esmenes que obren les portes a la influència d'elements no representatius dins l'esfera de decisions sobre la política de Defensa. Concretament introdueix el següent paràgraf: "Podran ser convocades a les reunions de la Junta de Defensa Nacional les personalitats civils i militars que es considerin convenients".

Un exemple que el projecte pretén deixar la Defensa en mans del govern i del rei és l'article 5è que diu: "Corresponen al rei les funcions que en matèria de Defensa Nacional li confereixen la Constitució i les lleis i, en especial, el Comandament Suprem de les Forces Armades". Una interpretació estricta de la frase ens ve a dir que no totes les funcions del Monarca estan determinades per la Constitució sinó que a més, les lleis en poden determinar d'altres. Però la Constitució deixa clar les funcions del rei i s'ha d'entendre que són aquestes i cap més que aquestes. Cal suprimir, per tant, "i les lleis". A més a més fóra convenient incloure a l'article: "correspon al rei ... el manament suprem de les FAS sota la direcció del govern i d'acord amb les Corts Generals". Sánchez Agesta, comentant les atribucions de la Corona deia que "cal cridar l'atenció sobre el fet que aquest refrendament es limita estrictament al "comandament" de les Forces Armades. L'article 95 atribueix al govern la direcció de la política, l'Administració civil i militar i la defensa de l'Estat. I encara que els actes que es refereixen a aquestes funcions han de portar també el refrendament regi en la mesura que adopten la forma de decrets, hi ha, nogensmenys, un matís subtil. En aquells actes que són propis de la competència del Govern, el Rei ha d'esser informat i por animar o advertir. En aquesta competència que s'atribueix directament al Rei, encara que no pot exercir-se sense el refrendament, sembla que pot correspondre al rei una certa iniciativa."

Títol II (De la contribució dels recursos de la Nació a la Defensa Nacional)

El Títol consta de 8 articles. Conté aspectes importants de cara a regular les relacions exèrcit/societat i, per tant, el grau de poder militar en el si de l'estructura social.

L'article 13 diu: "Tots els recursos i activitats qualsevulga que sigui la seva naturalesa podran ser mobilitzats per a satisfer les necessitats de la Defensa Nacional o les plantejades per circumstàncies excepcionals. La mobilització serà acordada pel govern en els termes que estableixi la Llei de Mobilització Nacional".

La primera objecció que hi trobem és la que fa referència a la paraula "activitats" (tots els recursos i activitats). El Grup Comunista la suprimeix perquè "s'estima una redacció més afortunada i d'acord amb la seguretat jurídica ".

A més, és tremendament perillós el final del primer apartat ("per a satisfer les necessitats de la Defensa Nacional o les plantejades per circumstàncies excepcionals"). P. ex.: una vaga general seria per al govern una "circumstància excepcional" i, per tant, els treballadors serien mobilitzats i militaritzats. Per això és clau l'esmena de Sagaseta que demana substituir "excepcionals" per "de guerra". I a més caldria treure una altra ambigüitat ja que segons el projecte no solament podria decretar-se la mo-

FONDOMOC

bilització per causa de guerra (si s'admetés l'esmena del Grup Mixte) sinó també "per a satisfer les necessitats de la Defensa Nacional", cosa amb la qual tornem una altra vegada a perilloses ambigüitats.

Sagaseta també demana que l'organ encarregat de la mobilització no sigui al govern sinó les Corts Generals. Per un altre costat el grup comunista proposa insertar un tercer apartat referent a la Defensa Civil, que els socialistes faran a l'article 14.

El segon apartat de l'article diu coses també bastant pintoresques com "L'esmentada coordinació comprendrà tot allò que es relacioni amb la Defensa Nacional i sobretot el manteniment i desenvolupament del sentiment patriòtic ... " Tan sols el Grup Mixte s'ha demanat la seva supressió. Significativament tant socialistes com comunistes accepten "fomentar el sentiment patriòtic".

A l'article 16 es parla de potenciar les indústries militars sense indicar però quin serà l'organisme encarregat d'elaborar el "pla de potenciació d'indústries d'interès per a la Defensa" tal com explica l'article. Lògicament però haurien de ser les Corts.

El Grup Mixte ha presentat una altra esmena que recull els principis bàsics sobre els quals s'hauria de cimentar aquesta indústria militar. Diu: "La política d'indústria relacionada amb la Defensa es vasarà en els següents principis:

a) Renúncia a la fabricació d'armes nuclears en el territori de l'Estat.

b) El Govern procedirà a la nacionalització de les indústries d'interès per a la Defensa.

c) El Govern establirà el monopoli de la comercialització i venda dels productes d'aquestes indústries.

d) En la distribució i comerç del material bèl.lic, el govern es basarà en els principis de neutralitat activa, tant com en els tractats internacionals al respecte.

e) El govern haurà de passar comptes periòdicament a les Corts Generals de la gestió sobre les indústries de Defensa en tots els aspectes referits a les mateixes.

Només un article ha quedat intocat per les propostes d'esmenes dels grups parlamentaris i aquest és l'article 18, que regula l'expropiació de terrenys per a "les exigències de la Defensa Nacional o quan el lliure exercici de les potestats sobiranes de l'Estat ho aconsellin". Sorprén que Sagaseta no hagi esmenat l'article coneixent tan bé com ell coneix tota la problemàtica que porta per al seu poble l'anomenada base aeronaval d'Arinaga.

Per a mi la proposta més lògica consistiria, en tot cas, en la realització de referèndums a la zona afectada per la instal.lació d'una base i que aquests vinculessin les decisions de les Corts. Nogensmenys la Constitució ho prohibeix. Però com a mínim el que sí es podria aconseguir se

FONDOMOC

ria que la decisió la prenguessin les Corts, escoltats els desitjos dels habitants de la zona afectada i sempre i quan no fos possible instal.lar-la en indrets deshabitats, improductius i ecològicament menys importants.

Finalment l'article 19 contempla la contribució de la Policia a la Defensa Nacional. El punt clau resideix en si hi entren les policies de les Comunitats Autònomes o no. El projecte d'UCD es pronuncia naturalment d'un mode afirmatiu mentre que el PNB s'hi oposa. Sagaseta, per la seva banda, sembla acceptar el projecte però amb la modificació certament fonamental de "en cas de guerra". ("Contribuiran en cas de guerra a la Defensa Nacional...")

Títol III (de les FAS)

En aquest títol es continua amb l'estratègia governamental d'arraconar les Corts i d'acaparar el govern totes les atribucions en matèria d'aprovació del Pla Estratègic Conjunt, d'investigació científica, d'armament, ..., al contrari de les esmenes de l'esquerra que pretenen traspassar aquestes decisions a les Corts.

L'article 22 estableix que l'exèrcit no podrà gastar més que allò assignat per la llei de Pressupostos. Coalició Democràtica s'hi oposa i demana dotacions especials al marge de la llei i ho argumenta així: "d'acord amb l'article 17, i amb la planificació i programació que s'efectua a tots els països avançats i preocupats per aquesta matèria, la llei de pressupostos queda molt curta" (!).

Títol IV (De l'organització territorial)

El govern pot regular l'organització administrativa militar i les zones de defensa sota comandament Unificat (dels tres exèrcits), Sagaseta però demana que aquestes atribucions no recaiguin sobre el poder executiu sinò sobre les Cambres.

Títol V (Del Servei Militar)

L'article 32 es limita a recollir el 30 de la Constitució. Una esmena comunista proposa, entre d'altres coses, que "la concurrència d'antecedents penals per delicte dolós serà causa d'inhabilització absoluta per a l'accés a qualsevol forma de voluntariat o de reenganxament". Del que es tracta és de "depurar" cossos com ara la Legió. Ara bé, jo particularment crec que encara fóra millor suprimir-la.

L'article 33 fixa el caràcter obligatori i prioritari del Servei Militar. Fóra important insertar en aquest article un apartat que digués: "El Servei Militar té per funció preparar els ciutadans en la defensa de l'Estat espanyol contra qualsevol agressió exterior. Una llei regularà el Servei Militar partint d'aquests principis:

- el temps màxim de durada es fixarà en 6 mesos.
- el Servei Militar serà realitzat a la mateixa regió o nacionalitat d'origen.
- el Servei Militar tindrà caràcter voluntari per a les dones.
- el règim de vida del recluta no podrà ser en cap cas atemptatori als drets i llibertats reconeguts per la Constitució. Es crearà un organisme que vetlli per la defensa d'aquests drets i llibertats, sense perjudici d'acollir-se al recurs d'ampar davant el Tribunal Constitucional.

L'objecció de consciència surt indirectament a l'article 34, que diu: "Una llei del Servei Militar fixarà i regularà les diferents causes d'exempció i determinarà la forma i condicions per a l'acompliment del servei amb caràcter voluntari. Els casos d'exempció que obliguin a una prestació social substitutòria es regularan per llei". Aquesta redacció podria ser substituïda per una altra que digués: "Una llei regularà el dret a l'objecció de consciència al servei militar i la realització d'un servei civil alternatiu. En qualsevol cas aquest es dedi

FONDOMOC

carà preferentment a tasques d'investigació per a la pau i de noves formes de defensa per un període de temps igual al del Servei Militar.

Títol VI (De la Guàrdia Civil)

Mentre que l'UCD i els socialistes accepten la dependència en casos excepcionals de la Guàrdia Civil al Ministeri de Defensa, comunistes i grup mixte defensen el contrari i sol.liciten conseqüentment la supressió de tot el títol.

Títol VII (De la Jurisdicció Militar)

Consta només d'un article. L'àmbit de la Jurisdicció Militar queda reduït a l'àmbit castrens. No obstant això més endavant sembla desdir-se quan es refereix a "La Jurisdicció militar serà competent per a conèixer, jutjant i fent executar allò jutjat, en els procediments que davant la mateixa se segueixin, d'acord amb les normes de competència per raó de delicte, el lloc dels fets produïts o la persona responsable que la llei estableix".

Es evident, i en aquest sentit també va l'esmena comunista, que cal suprimir "el lloc dels fets produïts o la persona responsable que la llei estableix" perquè la jurisdicció militar només ha de ser competent en delictes especificament militars.

Amb aquest títol VII s'acaba el projecte de llei d'UCD. El grup comunista proposa afegir un altre títol que parli sobre l'ensenyament militar (les acadèmies militar, la seva missió, el contingut de l'ensenyament, ...). D'altre banda també el grup andalucista afegiria un altre títol referent als acords internacionals. Aquest grup, sense oposar-se directament a tractats militars, demana que siguin aprovats per les Corts per majoria qualificada de dos terços i que, en la instal.lació de bases, hi hagi contraprestacions econòmiques per a les Comunitats Autònomes que hagin d'aguantar-les.

"Y colorín, colorado,
esta ley se ha acabado."

Jordi Garcia i Jané

FONDOMOC

II JORNADES ANTI-OTAN

EN PANORÀMICA

La setmana del 24 al 30 de març, els de la GANVA vam organitzar a Barcelona les II Jornades anti-OTAN, "en commemoració" del 31 aniversari de la creació de l'Aliança Atlàntica.

L'any passat ja n'havíem organitzat unes altres si bé sense fer tant rebombori com aquesta vegada.

Les jornades d'enguany han consistit, d'una banda, en un cicle de xerrades que ara passo a explicar amb brevetat.

La primera xerrada la preparàvem dos de nosaltres i tractava el tema de l'OTAN, els blocs militars i els problemes que comportaria el nostre ingrés a l'OTAN per als pobles i treballadors de l'Estat espanyol.

La segona xerrada estava a càrrec d'en Vicenç Fisas, autor de Centrales Nucleares i proliferación nuclear i de El poder militar en España, aquest últim publicat no fa gaire per l'editorial Laia, i especialment recomanable per a conèixer amb precisió els trets més sobresortints del militarisme a l'Estat que ens ha tocat viure.

En Vicenç tractà el tema del militarisme a un nivell general, i després

Occitània, nació oprimida de l'Estat francès. Després ens explicaren la situació de la lluita dels camperols contra les exporpiacions i les accions realitzades. La senzillesa i cordialitat dels xerraires juntament amb les anècdotes que deixaven anar, donaven un caire molt familiar a l'explicació. A nivell personal diré que si per a mi algun sentit té la no-violència, aquest es troba en la manera de practicar-la que té la gent de Larzac.

L'última xerrada la donàvem Fernando Sagaseta (diputat d'Unión del Pueblo Canario) i jo - i més en Sagaseta que jo. El tema se centrava en la qüestió de les bases nord - americanes i la lluita del poble canari contra la militarització de les illes "afortunadas". Jo em vaig limitar a introduir el tema i després en Sagaseta, amb el seu gran do de paraula, a vegades en pur estil "mitiner", s' enrotllà per espai d'una hora. Malgrat estar d'acord amb molts dels seus plantejaments els de la GANVA es desenrotllà un debat amb i entre la gent, que no fou tant interessant com haguéssim volgut sobretot a causa del rotllo continu de membres del PORE, que repetien "machaconament" les seves consignes sense venir al cas.

Pel que fa a la tercera xerrada, parlava Mikel Orrantia, membre del col.lectiu llibertari basc Askatasuna i autor de diversos llibres, entre ells un sobre la Trilateral, organització sobre la qual tractava la xerrada. Algunes de les seves afirmacions aixecaren polseguera entre els assistents, com quan propugnà, a grosso modo, un pacte social de les forces abertzales radicals amb les burgesies espanyola i basca. Hi havia gent molt "empollada" entre el públic i el debat fou força interessant.

La xerrada sobre Larzac la feren dos companys que viuen allí. Personalment va ser la que més em va agradar de totes. Primer passaren un audiovisual sobre el terreny que ha de servir de camp militar, dintre

FONDO MOC

no deixem de dissentir amb uns altres. D'aquesta manera, per exemple, no estem d'acord amb la seva actitud pro-soviètica, que tant es féu sentir al llarg de la seva exposició. Per a nosaltres, que quedi molt clar, tan imperialista és l'OTAN com el Pacte de Varsòvia. Per tant ens oposem per un igual als dos blocs, encara que lògicament la nostra campanya s'hagi de centrar més amb l'OTAN ja que si a algun dels dos blocs militars hem d'entrar és evidentment al capitalista i no en el "socialista".

A part de les xerrades també vam realitzar dues accions al carrer, una al començament de les Jornades i l'altra al seu final.

La primera consistí en un simulacre de cop d'estat. Va de conya. Ho deia perquè vam treure els tancs al carrer. En efecte, un cotxe disfressat de tanc, acompanyat per ciclistes "ganveros", es passejà tot el matí pels barris de Barcelona i pel centre. Repartíem octavetes, muntàvem l'exposició a les places, parlàvem amb la gent... En fi, la imaginació al poder!

I per a cloure les Jornades el diumenge 29 preparàrem un cercavila pel centre de la ciutat. Dos gegants - en Brèznev i en Carter -, una llarga cuca, homes-míssils, la Mort i el President Suárez, es passejaren per les Rambles i voltants durant una hora i mitja. S'acabà amb un parlament d'en "Suárez" qui parlà al públic sobre la conveniència d'entrar a l'OTAN, amb la necessària ironia, és clar!

Finalment a part de les xerrades i de les accions, celebràrem un recital de poesia antimilitarista. En principi jo, quan temps enrera sorgí la idea al grup, em mostrava molt reticent. No ho veia clar. Després del recital he de reconèixer que valia la pena i que potser fou l'acte més lluït de totes les Jornades. I més tenint en compte que encara mai no s'havia preparat un acte d'aquesta mena.

Amb el recital es tractava d'expressar el mateix que expressem amb una acció o una xerrada però amb altres eines i a un altre nivell. I sortí rodó.

I aquí s'acaba la història. Si hagués de fer en dues línies el balanç del que han estat les Jornades diría que en conjunt ens n'hem sortit molt bé i han estat un èxit, encara que varem cometre alguns errors i que la nostra esperança que a rel de les Jornades s'interessés més gent pel grup - petit com una puça petita - no s'hagi vist fins ara acomplerta. Globalment però les Jornades foren un èxit.

Jordi Garcia i Jané

FONDOMOC

MANIFEST INICIAL DE LA MARXA ANTI-OTAN

El G.A.N.V.A. (Grup d´Acció Directa No-violenta anti-OTAN), davant el decidit propòsit del govern de l´UCD i de la dreta en general d´incorporar-nos definitivament al bloc militar de l'OTAN, ja sia directament o bé per mitjà de nous pactes militars amb els Estats Units o amb d' altres estats de l'OTAN, convoquem tot el poble català a participar a la MARXA ANTI-OTAN que se celebrarà aquest estiu, dels dies 10 al 31 d' agost, per les terres del Principat. **(Reus, Tarragona, Vilafranca, Vilanova, Barcelona, Terrassa, Sabadell, Granollers, Vic, Girona, Figueres)**

Serà una marxa no-violenta, de sensibilització, mobilització i lluita populars al voltant d' aquests tres punts:

-NO ALS BLOCS MILITARS.

L´OTAN i el Pacte de Varsòvia acceleren la cursa d' armaments que posa en perill fins i tot la mateixa supervivència de la humanitat. La permanència dels blocs és, a més, un fre constant a la lluita per la llibertat dels pobles i dels treballadors.

Com a conseqüència de tot això: NO A L'INGRÉS DE L'ESTAT ESPANYOL A L'OTAN.

-NO A LES BASES NORD-AMERICANES.

Llur presencia ens fica de fet dins el bloc militar de l'OTAN amb tots els perills i implicacions que això comporta. D'altra banda les bases ocasionen greus problemes -ecològics, socials, de tota mena- als habitants i als llocs on són instal.lades.

-PER LA PAU, EL DESARMAMENT I LA DESMILITARITZACIÓ SOCIAL.

Cal encetar un autèntic debat popular sobre els temes relacionats amb la defensa per a clarificar quins són i quins haurien de ser els mitjans i els objectius d'aquesta.

La MARXA fa seves totes les reivindicacions locals (contra la presència d'instal.lacions militars nord-americanes, de polvorins, d'empreses exportadores d'armament a les dictadures o a zones de conflicte,etc.) que estiguin relacionades amb aquests tres punts.

El G.A.N.V.A. assumeix ja des d'ara l'organització d'aquesta marxa convidant pero a tothom, grups i persones, a solidaritzar-se i treballar amb nosaltres.

TOTS A LA MARXA ANTI-OTAN !!
TOTS AMB LA MARXA ANTI-OTAN !!

G.A.N.V.A.
(grup d'Acció Directa No-violenta anti-OTAN)
Casal de la Pau, C/.Bruc 26, 2on.
BARCELONA-10, Telf.: 301 49 39

FONDOMOC

L'OTAN I EL CONTROL POLÍTIC D'EUROPA

Recents esdeveniments internacionals (la caiguda del Xa a l'Iran, la invasió russa a l'Afghanistan, l'islamisme, etc.) sembla que ha vitalitzat la vella polèmica sobre la utilitat o desfasament de l'OTAN i, especialment, del paper d'Europa en el control d'aquestes crisis internacionals. Aquestes mateixes crisis han donat peu, també, per anar desenmascarant el rol real de les aliances militars en el context de les relacions internacionals.

Sobre el paper, el rol de l'OTAN és el de defensar Europa de qualsevol agressió exterior i, d'una manera explícita, de l'URSS. Nogensmenys, l'URSS mai no ha atacat els països de l'occident europeu, ni hi ha senyals que mai no ho intenti. Ambdós ho saben prou bé. Per què llavors continuen i s'enforteixen l'OTAN i el Pacte de Varsòvia?

Les vertaderes funcions de les aliances militars cal cercar-les en el terreny del domini polític, més que en el camp purament militar. L'OTAN és una organització completament dependent dels EUA. La seva força de dissuassió nuclear és dels americans, i només ells poden decidir quan i com s'emprarà l'armament nuclear, per a "defensar Europa". Els Estats Units han adaptat la funcionalitat atlàntica a les seves necessitats, i de tal manera, que és un dels seus principals armes de política exterior. L'objectiu: controlar els processos polítics europeus. L'estratègia: impedir un excessiu enteniment Europa Occidental-Països de l'Est amb l'objecte de poder mantenir la seva hegemonia mundial, basada en la política del terror, la dissuassió i la "gendarmeria". Si no hi ha por cap als països de l'Est, si es comercia amb abundor amb ells, si es realitzen nombrosos intercanvis culturals amb ells i s'arriba a una mútua influència política, el tàndem Europa Occidental-Països de l'Est destronaria del tot el domini dels EUA a l'escena internacional i tiraria en l'aire el poder acumulat durant les darreres dècades pel complex militar-industrial.

L'OTAN és, per als Estats Units, un aparell l'objectiu del qual és assolir una integració político-econòmica entre els EUA i Europa. Una Europa independent i autònoma no pot ser d l'interès dels Estats Units, i no solsament perquè amenaçaria la seva política de domini, sinó perquè una Europa autònoma implicaría, amb bastanta seguretat, una Europa de les autonomies, és a dir, una Europa integrada per estats basats en fórmules federatives, independents però ben comunicades. La descentralització i la multiplicació de centres de decisió són incompatibles amb les formulacions imperialistes i de dominació global. Per tant, la manera més pràctica per exercir un control sobre Europa és mantenir viu el fantasma de "l'amenaça". Depén de les èpoques, l'amenaça es concreta (russa, comunista, xina) però no és totalment necessari precisar quin és l'enemic. Així, de passada, es dificulta que el ciutadà s'adoni que l'enemic pot arribar a ésser el mateix estat que diu que el va a protegir. A més a més, en una època com la present en què hi ha més enemics fantasmes (atur, crisis, etc.) els Estats dominadors poden exercir la seva funció "protectora i salvadora" amb més facilitat. La política de

FONDOMOC

blocs es fonamenta en aquests pressupostos; és a dir, són un instrument per a mantenir ben subjectes els pobles que formen part d'aquestes aliances. L'OTAN i el Pacte de Varsòvia tenen una mateixa finalitat interior: mantenir els països de cada aliança sota l'obediència del país dominant (USA i URSS, respectivament). Cadascuna de les grans potències accepten que el dispositiu militar de l'altre serveixi essencialment per mantenir l'estatus interior. Per damunt de qualsevol altre objectiu, els pactes militars tenen per missió la prevenció d'una subversió interior. Per a l'OTAN, l'enemic no és el Pacte de Varsòvia i a l'inrevès també, sinó les formulacions revolucionàries internes, de dins de cada bloc.

Aquestes contradiccions entre els propòsits i la realitat de l'OTAN obliguen a realitzar un replantejament global de les finalitats i de la seva mateixa existència. El que és cert és que si en el transcurs de les darreres dècades hi ha hagut pau a Europa no ha estat gràcies a l'OTAN sinó malgrat l'OTAN, que és molt diferent. D'una banda, cap de les dues parts en litigi aparent té una motivació sincera per exercir un atac general contra l'altra. L'existència d'aquesta organització, per al contrari, ha provocat nombroses interferències polítiques i econòmiques. D'aquesta manera, l'OTAN ha estat la causa que els països del Pacte de Varsòvia mantinguin un grau molt elevat de despeses en defensa, cosa que ha allunyat les possibilitats d'elevar el nivell de vida i de consum d'aquests països i, per tant, el seu possible apropament als modes de consum occidentals. L'URSS, per la seva part, mai no ha tingut la valentia ni la imaginació per abandonar aquest xantatge. La raó també sembla clara. Per a l'URSS, l'existència de l'OTAN li serveix d'argument per a mantenir una situació de contínua militarització en els països de l'Est. Si la militarització apareix estretament lligada a la supervivència de la societat capitalista, és també de vital importància en els països de l'Est, en què els aparells militars tenen efectes i funcions inequivocament estabilitzadores del poder. En aquests països, la militarització és un fenomen lligat al manteniment d'un estat fort, centralitzat i amb poder sobre la vida i la mort dels seus habitants.

És en tot aquest context com Europa debat la seva relació amb l'OTAN. La recent discussió sobre si han d'acceptar-se o no nous missils nuclears americans a Europa ha aixecat molta polèmica. En síntesi, el problema és el següent: els nous missils podran abastar l'URSS, i l'URSS disposa de quantitat de missils per des-

FONDOMOC

truir Europa. Ara bé. El litigi i la rivalitat imperialista és problema de les dues superpotències i no d'Europa, que fa de comparsa. Però en cas extrem - de conflicte nuclear - ni l'URSS ni els EUA s'enfrontarien directament. Ho farien en allò que es diu "el teatre europeu". En altres paraules: Europa té molt a perdre i res a guanyar en aquesta política de dissuassió. El problema estreba en les poques possibilitats de canviar aquest estat de coses, a causa que Europa no segueix ni troba vies autòctones de desenvolupament, tant en el pla econòmic com en el polític.

Però Europa, per al seu creixement i seguretat, necessita del manteniment dels seus espais vitals i, per això, manté en peu diversos mecanismes d'intervenció imperialista. Aquest paper hegemònic d'Europa és reconegut pels Estats Units, que han creat la Trilateral per a portar una tasca de "coordinació" d'espais interimperialistes. Un món obert i lliure ... per al saqueig i la dominació.

Amb tot, l'OTAN no pot sortir-se'n de la crisi que començà el 1966, quan França surt de l'Aliança i decideix mantenir el seu propi poder i estratègia de dissuassió. Els mateixos oficials de l'OTAN han criticat obertament i durament l'organització. Ningú no creu que pugui ser operativa en cas d'un conflicte seriós. Allò que es posaria en joc és massa gran per a ser defensat. Mai no s'ha assolit una vertadera coordinació en política d'armaments. Els interessos industrials de cada país vetllen perquè sigui així. Si a això li unim el constant desinterès de la joventut pels vells esquemes de "pàtria i bandera" i la cada cop més nombrosa opinió antimilitarista, la crisi de l'OTAN és un fet evident que només pot ésser dissimulada per novetats amb capacitat de camuflar la realitat. Aquest seria el cas de la possible entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN o la crisi internacional actual, ben acompanyada i fonamentada en una excel.lent campanya publicitària sobre "la tercera guerra mundial que ens ve a sobre". No, res no indica que això succeeixi, però per a Europa, per als Estats Units i per a l'URSS no és molt agradable presentar a l'opinió pública un estat de comptes de la seva gestió imperial. El resultat és un agreujament del conflicte Nord-Sud, és a dir, dels països rics amb els pobres, la diferència entre els quals es cada volta més notable. I un nou factor: la rebel.lió de la primera perifèria dels països capitalistes. Els anomenats "països gendarmes" han adquirit massa poder i intenten desmarcar-se de la mare pàtria, per a convertir-se en autèntics imperis regionals. I és la incapacitat de les grans potències per a controlar aquests processos allò que està provocant aquest clima d'inseguretat i de por generalitzada, a nivell internacional. Europa ho pagarà car, però el Tercer Món, que encara no ha trobat vies per a solidaritzar-se i actuar conjuntament, rebrà el major pes de la crisi, que com hem assenyalat és, sobretot, la crisi dels models clàssics de creixement i de domini imperial.

Vicenç Fisas Armengol
març del 1.980

(En el proper número publicarem un altre article del mateix autor sobre "El militarisme a l'URSS".)

FONDOMOC

MELIC

OBJECCIÓ de CONSCIENCIA

FONDOMO

Ara parlarem d'objecció. Fins aquesta número ens havia estat impossible parlar-ne perquè ens faltava espai a La Puça. A partir d'ara les coses han de canviar. No trigarà giare a sortir la llei reguladora "de una prestación social sustitutoria", del servei civil, per entendre'ns. Quan això arribi la difícil unitat del moviment d'objectors, avui ja seriosament esquerada, pot ser es trenqui definitivament. Perquè, amb tota probabilitat, uns acceptaran el servei civil estatal, altres el rebutjaran i seran engarjolats, i altres, potser, fotin el camp, cap a l'estranger. El panorama, doncs, serà "mogut" i caldrà informar de tot el que passi (i el que no passi), tant com publicar articles de fons que serveixin per aclarir les diferents postures en el si del moviment.

De moment, us oferim un article d'una companya de la GANVA i les respostes de tres grups d'objecció a una enquesta. Ens referim al grup Objectors de Barcelona, al MOC de Barcelona (Moviment d'Objectors de Consciència) i a la COSA (Col.lectiu d'Objectors de Sant Andreu). Que quedi clar que aquests grups no representen ningú més que a si mateixos. Si els hem escollit és simplement perquè creiem que mantenen unes postures prou marcades i diferents (almenys en certs aspectes) com perquè ens puguin donar una idea de "l'ambientillo" que es respira, avui, dins el moviment dels objectors de consciència.

REFLEXIONS SOBRE L'OBJECCIÓ

Plantejar-se l'objecció de consciència és un tema bastant polèmic, sobretot a l'Estat espanyol, que fins fa poc no ha reconegut aquesta alternativa.

Quan un individu es nega a fer el servei militar, aquest pren, sens dubte, una determinació molt important, ja que li comportarà una sèrie de problemes i dificultats de tipus legal, essencialment, que evitaria si s'avingués a fer-lo.

La negativa a fer el servei es pot decidir per diverses raons, totes prou vàlides i coherents per a mí:

1- El clam per la pau

Es tracta d'un principi fonamental de la no violència. Si desitjem la pau no ens preparem per a fer la guerra.

2- El soldat: peó de reserva

Els que negocien i acorden les guerres són els que hi prenen una part menys directa. El soldat lluita pel polític que ha decidit la guerra. No hi ha res tan indignant i grotesc com la descarada manipulació que pateix el soldat, obligat a lluitar contra algú, que com ell participa a un joc no volgut.

3- Qüestió nacionalista

Es planteja la negativa a col.laborar amb l'Estat espanyol i amb les seves forces d'ocupació. Avenir-se a fer el servei militar, seria reconèixer la sobirania de l'Estat sobre les diverses nacionalitats de la Península.

4- No fer el joc al sistema

El servei militar inculca els valors d'obediència i disciplina (acatament d'ordres). La instrucció, etc., i en definitiva tot el montatge militar, està pensat en funció de que en un moment donat, i si es dóna el cas, es faci la guerra. Però contra quí? Per defensar què?

En un Estat com l'espanyol, en que s'està consolidant el capitalisme cada vegada amb més força, sabem positivament quin seria l'enemic potencial, i quins interessos defensaria.

I aquí arribem al punt més important. El punt que explica i justifica la meva objecció.

5- Ningú no deu res a ningú.

Ni servei militar, ni servei civil, ni excuses sobre perills d'invasió, ni mentides sobre deures patriòtics. L'objecció de consciència no té sentit si no va més enllà de la lluita Antimilitar, si no suposa, necessàriament, una resistència Anticapitalista. Dit d'una altra manera, la lluita Anticapitalista implica una lluita Antimilitar, des del moment que l'exèrcit és un dels tants òrgans utilitzats per protegir i defensar el sistema.

FONDOMOC

MELIC

Per això, resulta contradictori parlar de rebuig al servei militar i d'acceptació al servei civil, ja que d'ambdues maneres hom se sotmet a aquest sistema opressor.

Si anem més lluny, podem dir que amb el servei civil es fa factible dur a terme una tasca més o menys útil i constructiva dins la nostra societat, però el problema continua essent el mateix; o sigui, amb l'acatament d'aquestes disposicions hom acaba absorvit i acomodat pel montatge. Cal tenir present quin tipus de servei civil pot proposar concretament el govern espanyol als objectors de l'Estat. De llarga durada? Lluny dels llocs d'origen? I el servei a la pàtria? i la jerarquització? l'obediència? la disciplina? l'ordre? Tots aquests valors continuaran essent la pedra de toc d'aquest servei civil, podem estar-ne segurs.

Analitzant tots aquests factors es dedueix que un servei militar i un servei civil venen a ésser el mateix, i que si la nostra intenció és dur una lluita més àmplia, és a dir Anticapitalista, no podem acceptar, de cap de les maneres (de) fer el servei civil que ens ofereixi el govern d'UCD.

Per altra banda, és llastimós constatar com els partits "d'esquerra parlamentària", estan d'acord, també, amb la creació o realització d'un servei civil, i estan disposats a legalitzar-lo i fer-lo complir.

Davant de tot això, crec que la única alternativa viable és plantejar-se la insubmissió total.

Serà bo que el projecte de llei de servei civil del govern, que ben aviat serà presentat a les Corts i que no tardarà a aplicar, es trobi, des d'un principi, amb una forta oposició per part dels objectors. No tot és bufar i fer ampolles, senyors de la UCD i companyia.

Ningú no té dret a decretar, ni per amor a la pàtria, ni per servir

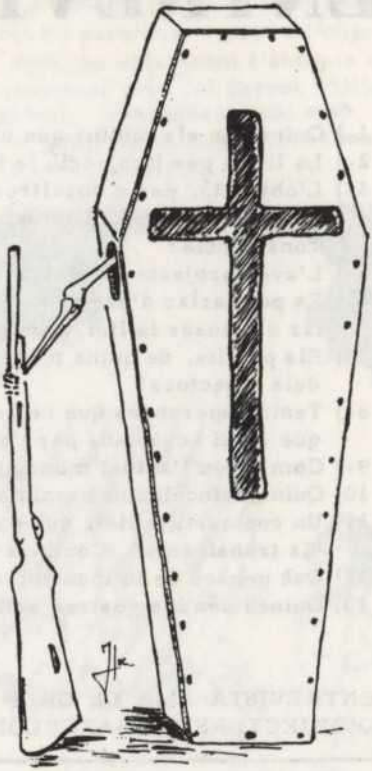

FONDOMOC

a l'Estat, ni per les altres mil absurdes raons, quins són els nostres deures i obligacions, què és acceptable i què no ho és, què és punible i què no ho és, ... i tantes altres coses.

No podem estimar una pàtria ni servir un estat, que per la força se'ns imposa i oprimeix, que no té en compte la necessitat i la llibertat de la comunitat en ple, que de fet, juga amb la impotència d'alguns i la ignorància de tots.

No es pot servir una mascarada tan gran com és el fals Estat democràtic espanyol. No, no més gratuïtat d'aquesta.

Mercè. M. B.

ENTREVISTA

1-) Quins són els motius que us han portat a declarar-vos objectors?
2-) La lluita per l'objecció la lligaríeu amb algun model de societat?
3-) L'objecció, per a vosaltres, és una lluita antimilitarista?
4-) Quina és la situació actual pel que fa al reconeixement de l'objecció de consciència?
5-) L'avantprojecte d'objecció, com el valoreu, l'acceptaríeu?
6-) Es pot parlar d'uns punts innegociables pels objectors de cara a no acceptar o refusar la llei? Quins serien?
7-) Els partits, de quina manera i en quin grau, assumeixen les reivindicacions dels objectors?
8-) Teniu esperances que la llei sigui millorada al Parlament? Fins al punt que sigui acceptada per vosaltres?
9-) Com veieu l'actual moment organitzatiu dels objectors?
10) Quines vinculacions teniu amb la resta del moviment?
11) Un cop surti la llei, què passarà amb la lluita per l'objecció? S'acaba? Es transforma? Continua exactament igual?
12) Què penseu de la insubmissió?
13) Quines són les vostres activitats com a grup?

FONDOMOC

ENTREVISTA AMB EL GRUP D'OBJECTORS DE BARCELONA

1) Oberta. Cadascú sap el perquè. No és unànime com a grup.
2) Hi ha gent que sí i altra que no.
3) Sí, a més d'altres coses o sia no exclusivament.
4) Es reconeix sols una exempció al Servei Militar.
5) En general es valora com ambigu o negatiu.
6) S''accepta una llei depenent del contingut, del moviment com estigui i de la situació personal.
7) Alguns partits com a dret humà, d'altres van més enllà.
8) L'esperança és l'últim que es perd. L'acceptació ja ha estat contestada. Pensem que la llei pot variar en el Parlament.
9) Es veu desmobilitzat.
10) Relacions d'informació i de col.-laboració en punts concrets i mínims.
11) Es transforma, continua o potser s'intensifica.
12) Per uns és una altra manera de lluita i de veure l'objecció. D'altre creu que per l'objecció a Espanya no ha arribat el moment. És un altre nivell de lluita.
13) a. Intentar millorar la legislació vigent;
b. Treballar per uns serveis civils;
c. Situar l'Objecció de Consciència dins un marc social i donar-la a conèixer com tema jovenil.

Sobre les respostes a aquesta enquesta cal dir que moltes van més orientades a encetar un debat que no a definir-se clarament. La brevetat de les respostes es deu moltes vegades a què el grup encara no ha pres una postura definida al respecte i la resposta en aquell cas es dóna més aviat a nivell personal.

MELIC

M. O. C. de Barcelona
(Moviment d'Objectors de Consciència)

1) Per respondre a aquesta pregunta, cal dir en primer lloc, que dins el MOC de Barcelona no hi ha una motivació única, ja que cada persona té les seves idees i la seva consciència. A nivell de procedència molts hem arribat a l'objecció des de plantejaments religiosos o filosòfics, però que a la llarga han anat evolucionant cap a postures polítiques; altres han arribat al Moviment amb postures polítiques ja molt definides. En el moment actual tal i com reflecteix la declaració ideològica del Moviment, ens definim antimilitaristes, assumint l'estratègia no-violenta, i entenent l'objecció com una postura política.

2) Aquest és un punt molt delicat on tampoc no hi ha un criteri únic. L'objecció és una postura de rebuig i de lluita contra una societat militarista, respressora, violenta, jerarquitzada, etc. La societat que volem no ha de tenir aquests defectes que critiquem a la societat actual. Així hauria d'ésser una societat no-violenta i desmilitaritzada, amb un funcionament autogestionari i on no existís l'explotació de l'Home sobre l'Home o sobre la Dona, ni de l'Home sobre la Natura.

De fet molts objectors/es acaben anant a viure al camp on formen comunitats rurals intentant posar en pràctica aquesta nova societat.

3) L'objecció és una lluita antimilitarista, donat que es lluita contra unes lleis que militaritzen la joventut i obliguen el jove a participar a l'exèrcit. En el moment que la gent deixi de col.laborar amb l'exèrcit, aquest caurà per si sol. Ara bé hi ha moltes més lluites antimilitaristes que van més enllà de l'O. C. Cal recordar però que poden haver-hi objectors no antimilitaristes com és el cas dels que ho fan per motius nacionalistes o de bandera.

4) A nivell legal la situació és clara. La constitució en el seu article treinta no reconeix el dret a l'objecció, sinó que únicament l'accepta com una exempció més del Servei Militar obligatori. Conseqüentment amb això el projecte de llei governamental es molt restrictiu.

FONDOMOC

5) El Moviment d'Objectors de Consciència la rebutja, en base als sis punts unitaris de crítica a la llei. Ara bé, això no vol dir que ningú no s'hi aculli; en el moment que ens cridin a fer la "prestación social" cada persona farà allò que cregui més convenient.

6) El Moviment reivindica els 12 punts bàsics, que mai no negociarem ni rebaixarem, ara bé cada persona, tal i com he dit a la pregunta anterior, decidirà què farà.

7) Els partits polítics d'esquerra, junt amb CDC, demanen el reconeixement del dret a l'objecció de Consciència, ara bé, cada un entén una cosa diferent per "reconeixement". Així, per exemple el PSC demanava fa tres anys el reconeixement dels Serveis Civils

Autogestionaris, ara en canvi pensa de forma molt diferent, només cal veure la proposta de llei del Juli Busquets. Pel que fa als partits extraparlamentaris diuen que donen suport a l'objecció, ara bé tan aquests com l'esquerra parlamentària no qüestionen l'exèrcit ni el sistema de defensa armada i demanen que la mili sigui obligatòria.

8) Per simple qüestió numérica la UCD té majoria al Parlament, cosa que fa difícil que passin les esmenes que farà l'esquerra i Convergència amb temes com la durada o el Tribunal. D''altra banda, a Madrid "Ciudad de Rumores" corren veus que el projecte que el Govern va aprovar és una mica diferent del que coneixem.

9) A l'última assemblea del MOC es va crear un nou tipus d'Organització que encara hem de veure com anirà. Existeix un contacte telefònic permanent entre Bilbao, Madrid i Barcelona que coordina el Moviment. El problema més gros es la descoordinació que hi ha amb Andalusia. A nivell de Barcelona hi ha un problema de manca de comunicació i coordinació amb el grup Objectors de Barcelona (ex CESC).

11 & 12) Fent una mica de futurología, i tenint en compte que sovint falla, podríem dir que hi haurà gent que farà la "prestación Social" organitzant-se amb una mena de Sindicat per a millorar la llei. Altres faran insubmissió i portaran junt amb la lluita per una nova llei una tasca antimilitarista, i uns altres es dedicaran integrament a les lluites de l'antimilitarisme i la no-violència. També pot passar que els insubmisos vagin a la presó i el moviment es converteixi en un sindicat de gent que fa la Prestación i uns Comitès pro-llibertat del insubmissos. Ara bé al haver-hi dones i gent jove que té pròrrogues, permetrà sempre que hi hagi gent per dedicar-se a aquestes lluites externes a la llei.

13) El MOC de Barcelona fa diferentes tasques. En primer lloc fa de secretaria coordinadora del MOC i de l'AOC. Fa una tasca de difusió mitjançant les taules, les xerrades, la premsa, etc. Fa cada any, estoicament, les Campanyes per la llei, reivindicant els 12 punts bàsics; en casos de detinguts o per altres circumstàncies fem accions. També es duu una tasca antimilitarista amb coses com les Marxes Internacionals. Actualment també vol fer campanyes antimilitaristes com la de la llei de Defensa que no varem poder fer per la sortida del Avantprojecte d'Objecció.

COSA

1) - De bell antuvi cal dir que la nostra objecció és política. De l'anàlisi que fem com a col.lectiu, destaquem dues coses essencials que ens porten a objectar: per una banda, una crítica al servei militar en tant que representa un instrument de l'estat que té per objectius inculcar tota una sèrie de valors com l'ordre, la jerarquia, el masclisme, l'autoritat, la disciplina ... a través d'uns mecanismes (repressió sexual, aïllament, autoritarisme brutal) a fi d'integrar el jove al sistema d'una manera definitiva. Per l'altra banda considerem l'exèrcit com un element més de l'engranatge estatal que, lògicament, defensa els interessos de la classe dominant. Denunciem el seu paper polític-repressiu que queda ben palès al llarg de la història (des de la "Setmana Tràgica" fins el cas dels Joglars). No creiem en absolut en aquesta "defensa". Qui veritablement ens ataca és l'empresari, és el govern, són les lleis que ens volen imposar.

2) - Nosaltres entenem l'objecció com una més de les lluites anticapitalistes i antiautoritàries que prefigura pels seus trets essencials un nou tipus de societat. Una societat sense classes,

FONDOMOC

MELIC

autogestionària, sense cap mena d'opressió. Pensem que no hi hem de posar cap etiqueta, que sempre pot ser excloent, sinó que, en tot cas, la mateixa dinàmica d'aquestes lluites clarificarà les línies bàsiques del nou model social.

3) - Sí, però no solament antimilitarista. Pel que hem dit fins ara queda prou clar que el nostre plantejament és més global. En aquest sentit, però, ens mostrem partidaris del desarmament, de la lluita contra la creixent militarització de la societat i contra el militarisme a tots nivells.

4) - El reconeixement de l'objecció és un engany. El govern sap molt bé el què vól i es vol treure el problema de sobre. Això significa que aparentment "reconeix oficialment" l'objecció quan en realitat l'està restringint i reprimint: segons la constitució és un més de les exempcions del servei militar. Segons el projecte de llei que té preparat el govern només es podrà ser objector per motius religiosos o ètics, només en temps de pau, doble durada que el servei militar, hi haurà un tribunal que jutjarà si ets o no objector, etc. ... Això no té res a veure amb el reconeixement de l'objecció. Qui no accepti aquestes regles de joc no pot ser objector i serà reprimit. I encara més, l'estat no es tirarà pedres a la pròpia taulada reconeixent la possibilitat d'una objecció política; podría ser perillosa! Tot i que encara no hi ha res discutit ni aprovat tot fa pensar que la possibilitat d'objectar serà greument retallada i el que és més greu encara, aquesta vegada, amb el suport i la complicitat de l'esquerra majoritària que teòricament diu que defensa la classe treballadora.

5) - Del tot negatiu. Ja ho hem expressat a la pregunta anterior. No l'acceptarem de cap manera. Significa la integració dels objectors al joc d'ells i la falsa solució del problema.

6) - Des de fa molt temps es parla dels 12 punts del MOC, però mai no se'ls ha tipificat d'innegociables. Per a nosaltres poden ser vàlids i són irrenunciables. Tanmateix volem desmitificar el que signifiquen aquests punts. En la situació actual i fins i tot a mitjà termini és impossible que l'Estat espanyol els reconegui. Van contra ell. I per a més desgràcia nostra, han copiat la seva llei de l'Estat francès (ells mateixos ho han afirmat a la premsa), lloc d'Europa on l'objecció està més reprimida.

7) - Actualment no hi ha cap partit disposat a defensar l'objecció (a part, pot ser, d'algun parlamentari aïllat). Pot ser el cas més escandalós l'han protagonitzat els socialistes (PSC) que fa 3 anys la defensaven clarament i fa uns mesos van presentar un projecte tant o més dolent que el que té preparat el govern. Al Parlament no hi ha res a fer. La lluita està al carrer i això, un cop aprovada la llei serà més clar que mai.

8) - No, de cap manera. Com a màxim serà retocada en la forma, però el fons i l'esperit quedaran intactes. Els fets ens ho han demostrat fins ara i no hi ha cap motiu per pensar que pugui canviar la situació. Rebutjarem la llei i pensem que cal tenir-ho clar des d'ara i començar a actuar escampant la nostra visió de l'objecció.

9) - Aquesta mateixa enquesta demostra que, si més no a Barcelona, hi ha tres postures diferents, encara que coordinades, amb un treball i uns objectius diferents. Actualment aquesta coordinació es concreta en una campanya unitària que conté uns objectius mínims assumits per tothom. El problema més greu que pensem que existeix és que hi ha una manca de clarificació enfront la llei (acceptar-la o no acceptar-la) que repercuteix negativament en l'organització del moviment. Falta un debat clarificador, que fa temps s'hauria d'haver fet i que a partir d'unes postures clares cal organitzar-se. Tots els que ens neguem a acceptar la llei (sigui pel motiu que sigui) sabem que ens hem de coordinar perquè a tots ens passarà el ma-

FONDOMOC

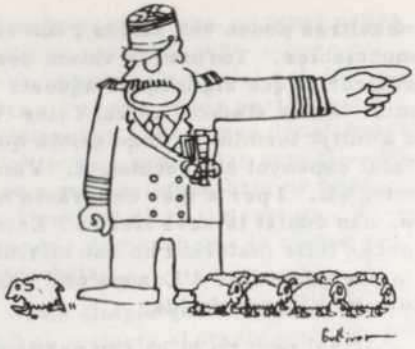

teix: anirem a la presó.

10) - Estem vinculats a l'esmentada campanya unitària, però el nostre funcionament és autònom. Com un grup més som dins l'AOC (Assemblea d'Objectores i objectors de Consciència de Catalunya) i dins del MOC (Moviment d'Objectors/ores de Consciència, estatal).

11) - Inevitablement, davant la llei no més hi ha dues alternatives: acceptar-la o rebutjar-la. En el primer dels casos, la lluita tal com ha estat portada fins ara per aconseguir un llei, s'acaba. En tot cas es transforma en una mena d'hipotètica lluita sindical dins el servei civil estatal. En el segon cas comença una nova lluita, que de ben segur serà molt dura, la lluita de la insubmissió (ni servei militar ni servei civil).

12) - En primer lloc voldríem aclarir el terme: podem entendre per insubmissió el rebuig de tota imposició que ve de fora (exèrcit, estat, ...) o bé, més concretament, la negativa a fer el servei militar i també el servei civil. Agafant el tema en la seva segona accepció ens declarem insubmissos i pensem que la nostra postura obre el pas cap aquesta nova lluita. Encara que estaríem d'acord en fer un servei civil autogestionari i veritablement popular per a demostrar que l'estat mai no reconeixerà una cosa així. I nosaltres no farem cap servei que depengui de l'estat, ja sigui aquest armat o bé desarmat.

13) - La nostra intenció és començar un servei civil autogestionari al barri de Sant Andreu, que trenqui els motlles tradicionals del Servei Civil, que sigui reivindicatiu (vinculat amb lluites populars) i no tan assistencial. Ara estem preparant una extensió de la nostra postura per barris, començant pel nostre, a través de xerrades, exposició, fulls explicatius. Estem establint una coordinació amb altres grups i persones (a nivell estatal i internacional). I finalment, estem encetant un debat teòric sobre tots aquests temes (d'aquí un temps publicarem un dossier sobre insubmissió).

FONDOMOC

L'OTAN i els MÍSSILS

5. - L'EQUILIBRI IMPOSSIBLE I LES PERSPECTIVES DE DESARMAMENT

1) L'amenaça dels SS-20

a) La instal.lació de bases soviètiques de SS-20 constitueix sens dubte una amenaça per a la defensa dels països europeus i per a la població d'Europa Occidental. Si la major part dels experts de l'OTAN presenten aquest problema, és necessari assenyalar que hi ha controvèrsies importants entre els diferents estrategues militars tant als EUA com a Europa.

b) Si aquesta amenaça és considerada com a real, dues actituds racionals poden derivar en l'anul.lació o la reducció del perill:

- aliniar davant dels SS-20 una altra línia de míssils per a contrarestar el dèficit. Es tracta d'amenaçar els objectius militars de qui ame

naça els nostres.

- forçar la desaparició dels SS-20 per a anul.lar aquesta amenaça (reducció d'armaments).

Aquestes dues actituds estan menades per la lògica recerca de l'equilibri entre les dues forces.

c) Perquè els russos han instal.-lat els seus SS-20? Les pressumptes intencions de l'URSS no es poden definir, segons els experts, si són defensives o ofensives. Dos fets convé destacar per a l'anàlisi d'aquest fenomen:

1. - la superioritat nuclear dels EUA ha estat una realitat durant els anys que seguiren la guerra.

2. - el territori soviètic sempre ha estat amenaçat per les posicions americanes a Europa.

La reacció soviètica ha estat menada per la voluntat de respondre les amenaces que rebia.

2) La instal.lació dels Pershing 2 i dels Creuer

a) Els EUA són els únics que tenen el dret de decidir l'ús de les armes nuclears. Les faran servir en cas d'atac soviètic? La resposta no pot ser del tot afirmativa, ja que a les reunions d'experts la disparitat de criteris és evident. Cada vegada més, els especialistes es pregunten si als Estats Units els interessaria ficar-se en una guerra nuclear sabent que si es produís, el míssil seria llançat des d'una base europea i no americana. En aquestes condicions, aquests míssils no servirien per res.

b) Contràriament les bases de nova instal.lació constitueixen en si mateixes un perill, blancs privilegiats per als SS-20. Encara que els Pershing i els Creuer tenen gran facilitat de desplaçament, els punts de llançament dels SS-20 es multipliquen a les regions properes a les fronteres. Hem de tenir en compte que les rampes de llançament americanes es troben a zones de gran densitat (70 milions als Benelux i al nord de la RFA, on s'instal.laran un 50% del total europeu).

3) La instal.lació proposada és veritablement necessària? Reforça la seguretat d'Europa?

a) La necessitat d'instal.lar nous armaments dintre del marc estratègic mundial, ha de situar-se dins la problemàtica de l'avaluació global de les forces. Els responsables americans estimen que, malgrat el desequilibri respecte al Pacte, l'OTAN no és un enemic a menysprear. Globalment, s'estima que l'equilibri entre Est - Oest no es trencarà fins al 1985.

b) En el moment en què els experts militars es dediquen a la investigació minuciosa de l'equilibri, la modernització de cada sistema d'armaments (en particular en aquest cas en què les armes són cada cop més sofisticades) provoca una reacció cap a la recerca/producció de nous sistemes capaços de destruir el material equivalent enermic. Els investigadors soviètics estan treballant en la millora dels míssils SS-20, a l'igual que els americans posin a prova als successors dels Pershing II (o 2) i dels Creuers. La voluntat de cada scú és la de trobar el que ofereixi un "lleuger avantatge" sobre l'altre. Per tant, no es pot parlar d'un reforçament de la seguretat europea, ja que es fonamenta en la consecució de desequilibris permanents; aquí la teoria de "equilibri de forces" sembla estar desfasada i, en tot cas, irrealitzable.

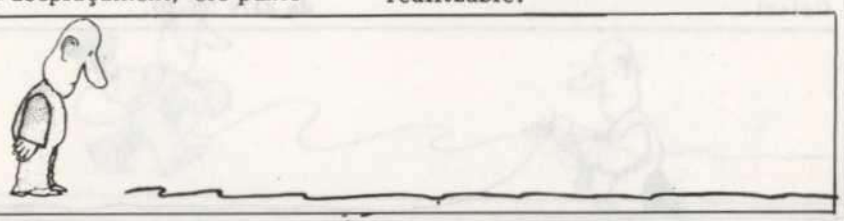

FONDOMOC

4) La instal.lació hipotètica ajudarà els esforços per al desarmement?

a) veure nota.

b) El nou impuls de la cursa d'armaments és ineluctable quan les intencions no són conegudes per l'adversari. D'ací la necessitat d'indicar públicament les intencions no ofensives per mitjà de "propostes d'apertura" simbolitzades per les decisions unilaterals limitades, pròleg de la discussió bilateral o multilateral. Les decisions multilaterals deuen ser prou significatives com per a propiciar un procés real de negociació, malgrat que en altres temes les coses no canviïn.

c) El vaivé que produeix la cursa d'armaments, provoca en les persones una actitud creixent d'inseguretat. Factors psicològics greus desestabilitzen els sentiments de seguretat col.lectius, tant més si el suposat enemic és considerat com perillós. Això ha estat vist en els darrers sondeigs d'opinió realitzats a França i Bèlgica.

d) El desig d'alleujar les opinions públiques europees també es manifesta a les propostes americanes, de retirar un miler de caps nuclears dels 7000 actualment instal.lats a Europa. És com, després d'haver decidit posar fora de circulació els nostres antics F-104.G i haver decidit comprar els nous YF-16, haguéssim de tornar a posar els antics... els soviètics retiren els SS-4 i SS-5 i instal.len els SS-20.

5) Conclusió: els possibles arguments

a) La decisió hauria de basar-se en els següents elements:

1er.- buscar un equilibri entre les forces en pugna, però dotant l'OTAN de la capacitat operacional suficient.

2on.- organitzar conferències per clarificar els punts del desarmament comú.

b) Això implica una millor avaluació real de les existències per a poder instaurar mecanismes de control d'armaments (perquè siguin veritablement efectius).

c) Els quatre possibles arguments són: 1er.- decisió immediata de producció i d'instal.lació.

2on.- decisió immediata de producció però no d'instal.lació.

3er.- suspendre la decisió de producció i d'instal.lació durant un període.

4art.- renúncia a la producció i a la instal.lació.

d) Anàlisis de cadascuna:

- la primera és la demanada pels experts de l'OTAN, però pot bloquejar possibles negociacions posteriors.

- la segona és per la que poden optar alguns països de l'OTAN.

- la tercera permet mostrar que els països de l'OTAN no volen tornar a una nova i frenètica cursa armamentista, mostrant una posició purament defensiva; ajuda a configurar un clima de confiança mútua, podent accelerar les converses SALT II.

- la quarta és la més irreal. Amb ella no s'arribaria a l'intent de retirada dels SS-20.

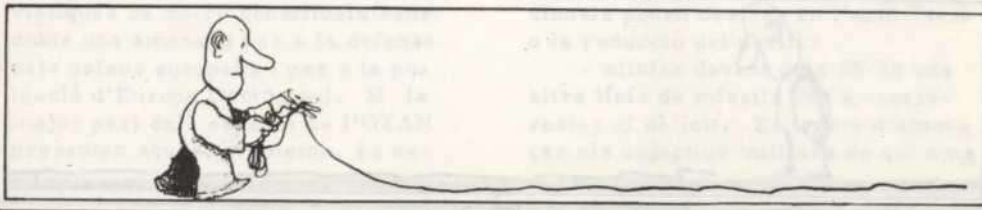

FONDOMOC

LARZAC, ELS CAMPEROLS EN LLUITA

Per a les Jornades anti-OTAN van venir dos companys que viuen a Larzac, de la comunitat de l'Arca, a explicar-nos la seva lluita. Després de la xerrada vam estar parlant una bona estona amb ells. A continuació transcrivim algunes de les preguntes i respostes de la conversa.

Pregunta: Quin paper ha jugat l'occitanisme i la qüestió nacional d'Occitània a la lluita de Larzac?
Resposta: En primer lloc els militants occitanistes van estar al començament de la lluita. Però els camperols mai no se sentiren motivats per la qüestió occitanista. Malgrat que han pres alguna consciència de la força de la seva regió en la lluita contra el poder central podem afirmar que no tenen una consciència regional reforçada. Si bé les tesis occitanistes interessen els camperols i han descobert noves coses amb elles, (p.ex.: una altra manera de llegir la història) només ho veuen clar els més conscienciats. Quan els occitanistes realitzen representacions teatrals en la llengua d'Oc agrada molt els pagesos però crec que la conscienciació es para a aquest nivell; no tenen consciència d'Occitània com a poble. Així mai un camperol parlarà de l'occitanisme públicament. Darrerament els militants occitanistes varen anar deixant la lluita de Larzac en veure que les seves tesis no eren adoptades.
P: Què han dit els militars davant la vostra oposició al camp militar?
R: Els militars diuen que és una necessitat per a la defensa nacional i com que la defensa és un pilar de l'Estat llavors és un valor absolut i ja se sap que no es pot atacar a un absolut. Per això l'antimilitarisme és molt útil com a motivació per als militants, per a analitzar i saber que el règim va cap a una societat militaritzada, però crec que per a una lluita popular cal un objecte de lluita concret: defensar la terra, la feina, ... coses així que siguin enteses per tot hom. Però si la base de la lluita és una idea - per molt bona o generosa que sigui - la gent no fa cas.
P: Com valoreu el paper que la Comunitat de l'Arca ha jugat al llarg de tota la lluita de Larzac?
R: Primer hi hagué el dejuni de Lanza del Vasto que fou molt important: donà unitat i portà la idea de no-violència i de conformitat amb la moral i l'esperit de l'evangeli. El que fem la gent de l'Arca allí no és pas organitzar sinó donar testimoni, cosa que desvaloritzen fins i tot grups cristians i, és clar, les organitzacions d'extrema esquerra clàssiques.

Gràcies al nostre testimoni podem dir que tota la gent de Larzac es convertí a la no-violència, encara que en diferents graus; alguns perquè ho veien com un mètode de lluita a experimentar.
P: La vostra lluita posa en entredit el govern francès i tot el sistema capitalista?
R: No s'ha de demanar a Larzac que ho canviï tot; Larzac és un signe d'esperança però no s'ha de demanar massa tampoc.

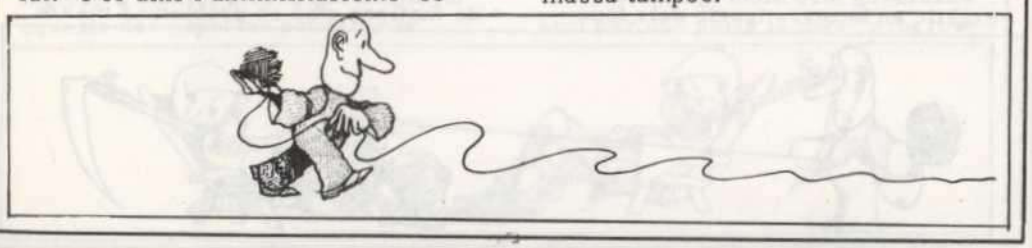

FONDO MOC

P: Però creieu que aporteu alguna cosa nova al moviment contestatari?
R: Sí, Larzac aporta molt més que tot el militantisme clàssic que vol canviar-se a si mateix però que continua essent tradicional. Larzac és una experiència limitada pel que fa a la gent però hi ha una revolució de les relacions entre la gent del poble, entre aquesta i el poder central, o entre la gent del poble i els militants de fora. Tot problema humà és un problema de relacions...
P: Penseu que la lluita no-violenta de Larzac ha arribat a ser una lluita popular?
R: Sí ho és perquè és el poble qui s'organitza a si mateix i qui és el líder de la lluita. L'autogestió de Larzac revoluciona la manera de fer les coses. Respecte a França, és tracta d'una lluita profètica, significativa però a petita escala. Cal canviar a nivell individual, de poble... És un llavòr. Si per a l'església la conversió ve a nivell individual, a Larzac es dóna un pas cap endavant i se situa a nivell de poble. Hi ha altres exemples semblants a Larzac repartits pel món: les comunitats de base a l'Amèrica Llatina, els grups de barris a Itàlia...

MARXISME I NO-VIOLÈNCIA

FONDOMOC

En una col.laboració al número 2 (darrer trimestre del 73) de la revista francesa "Alternatives non-violentes" Vicent Laure publicava un assaig sobre les relacions entre no-violència i lluita de classes en el qual sostenia la quasi incompatibilitat d'aquests dos termes, subratllant l'origen individualista i espiritualista de la noviolència i el col.lectivista i materialista del marxisme.

La tesi que intento exposar aquí en aquest article, al contrari, és que constitueix no solament una possibilitat sinó un encert la unió d'aquests dos termes, és a dir, l'actualitat d'una estratègia revolucionària no-violenta per part del proletariat en la construcció de la societat socialista. Per fer això em cal aclarir abans algunes qüestions sobre el mètode que seguiré.

Si fem servir un mètode de tipus exgètic en la investigació dels fonaments teòrics, sigui del marxisme ja de la no-violència, no podrem arribar a conclusions gaire diferents de les que Laure en l'article esmentat, en el qual utilitza, exactament, un mètode d'aquesta mena. Entre els fundadors de la teoria no-violenta hi ha certament alguns dels quals que iniciaren el pensament socialista, però no es tracta de Marx ni Lenin, ni encara menys de Mao, sinó de Fourier, Owen, i tota la branca del socialisme qualificat per Marx "utòpic" (per diferenciar-la de la seva que era la "científica"). I encara que Marx no va deixar de subratllar la gran aportació d'aquesta escola al naixement del socialisme, les contínues polèmiques tingudes contra els partidaris d'aquest corrent mostren clarament que les diferències entre les dues branques del socialisme eren i son moltes (i a més no en qüestió de matisos sinó en problemes més de

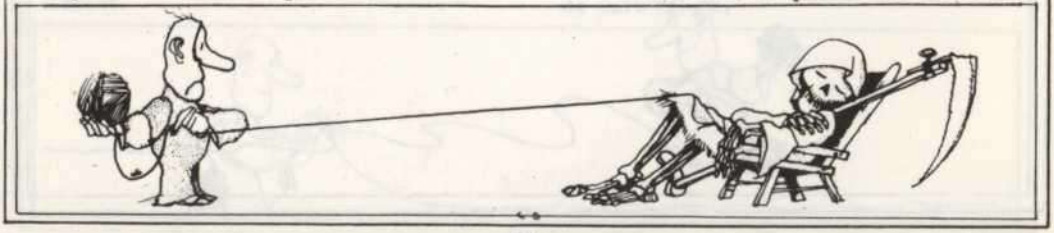

fons). Per aquesta raó seguirem un altre camí, que és de demostrar com, tan la no-violència com el marxisme, entesos ja no com teories sinó com moviments pràctics polítco-socials, han arribat a un cul de sac: per una banda han aconseguit alguns èxits però per altra també han estat nombrosos els fracassos. Tan solsper això la seva unió, una unió que no mati cap dels dos moviments ans els vivifiqui i extregui d'ells tots els aspectes més valuosos, pot assolir la superació de la situació actual i donar una sortida revolucionària a la lluita per la construcció d'un veritable socialisme "a la mesura del home" de què parlava Marx, el socialisme d'autogestió que en els seus trets fonamentals encara no ha estat realitzat.

Però, anem per parts. Per a poder continuar la nostra exposició hem de trobar un criteri que ens permiti valorar la no-violència i el marxisme segons punts de vista anàlogs, i no solament amb relació a la teoria sinó al nivell de la pràctica. Una anàlisi crítica que es limités només al nivell teòric fóra del tot inútil i abstracte, per això considerem tant a la no-violència com al marxisme no com a tèories sinó com a métodes de lluita, i a la teoria i a la praxis com dos nivells estretament interrelacionats.

Hi ha un segon aspecte del mètode que hem de tenir present, i és la no validesa d'una valoració d'un moviment històric només amb criteris ètics, prescindint dels resultats polítco-socials obtinguts, o solament per aquests darrers, sense tenir en compte les intencions, els principis i els mètodes emprats. Només un mètode d'anàlisi global que contingui aquests dos aspectes pot fer-nos avançar en la nostra investigació. Un mètode d'aquest tipus és el que anem a emprar aquí per a realitzar una valoració tant dels èxits com dels fracassos, primer del moviment no-violent a nivell internacional, i després del marxista, també al mateix nivell. Al final intentarem d'esbossar una estratègia comuna.

Si s'analitzen els moviments noviolents d'aquest segle no podem negar que han assolit èxits notables. La teorització d'una no-violència no de tipus íntim o individual sinó com a força polítco-social és més aviat recent, data de començaments d'aquest segle i sobretot de Gandhi qui elaborà i intentà aplicar els seus pressupostos. Les lluites per la independència de l'India mostraren efectivament la capacitat de la no-violència per a sortir del limbus de les posicions individualistes-íntimes a les quals havia estat lligada fins llavors (posicions cristianes i àdhuc de Tolstoi o Thoreau) i convertir-se en un moviment polític de masses que transformés la societat. Però la independència no era més que un dels passos preconitzats per Gandhi per a la construcció d'una societat diferent, autènticament no-violenta. I mentres Marx s'havia negat sempre a imaginar o prefigurar com seria la societat comunista per considerar-ho no científic, Gandhi havia estudiat nogensmenys (i hi ha molts escrits al respecte) de forma bastant precisa el tipus de societat que hauria de néixer de la lluita no-violenta.

Gandhi volia una societat socialista, sense castes ni classes, gestionada pel mateix poble. Si comparem aquest projecte polític amb la situació actual de l'India, les distàncies són enormes (l'India està governada avui per una part, la més "progres-

FONDOMOC

siva", de la burgesia hindú). Gandhi creia en una democràcia descentralitzada que no tenia res a veure per descomptat amb la "democràcia" parlamentària de tall occidental, i en canvi malgrat que el moviment de base de les aldees portat endavant pel deixeble de Gandhi, Vinoba Bhave, ha tingut notables èxits, aquest moviment és certament minoritari encara i el poder real continua mentrestant en el Parlament i el govern qui, en interès de la burgesia abans esmentada, porta endavant una planificació de caire occidental privilegiant la indústria i la ciutat enfront el camp i l'aldea de base. Així podríem continuar analitzant la política índia en allò que fa referència a les forces armades, o a les relacions amb els països veïns, per a veure com, amb la mort de Gandhi, el moviment noviolent que, mentre ell era viu era un moviment de mases i de la majoria, és actualment al contrari, un moviment de minories tolerat o potser fins i tot vist amb simpatia per alguns sectors però que no és reclamat per la praxi diària.

Aquest ha estat un dels grans errors del moviment hindú: no es basà quan desenvolupava la lluita per la independència en un moviment de masses conscient i madur sinó més aviat amb la deificació d'una figura, la d'en Gandhi, en la qual la població s'hi identificava i el seguia pel seu indubtable poder d'atracció i pel culte que tenien envers la seva persona. Això fou el que provocà que, substituït després de mort per figures com Nehru, que havia estat pròxim a ell, però que no havia compartit mai els seus pressupòsits teòrics i pràctics, i després per la filla d'aquest últim (que encara que porti el mateix cognom de Gandhi no hi té res a veure), que segueix la línea política de son pare, la població, en la seva majoria no s'adonés ja del sensible sinó total viratge de les directrius esdevingudes i continués seguint passivament, com havia fet abans amb Gandhi els seus successors formals. Per això no va haver-hi a la vida una revolució autènticament proletària, de les masses que a més dels anglesos arranqués el poder a la burgesia local i fins i tot al mateix Gandhi.

També als Estats Units (per analitzar un altre moviment no-violent polític d'aquest segle, el dels negres nord-americans) va passar una cosa semblant. També allà Martin Luther King aconseguí unificar amb una estratègia comuna tota la protesta negra i donar vida a un moviment de masses que va fer sortir el problema negra del limbus de les investigacions sociològiques transformantlo en un moviment polític i que obtingué èxits importants. Però també allí el component carismàtic prevalia sobre la presa de consciència i l'organització de les masses fins al punt que la mort de King (tot i que ja existien senyals de divisió en el moviment negre durant la seva vida aquestes també eren sovint de tipus carismàtic - lligades a l'altra figura del poder negre, la de Malcolm X), la unitat del moviment negre es queixà i només una minoria en l'actualitat continua la lluita no-violenta amb el pastor Abernathy mentre la majoria està dividida en diversos grups que no solament no accepten la no-violència sinó que la rebutgen de ple perquè la consideren un instrument al servei de l'opressió blanca.

En el cas dels negres nord-americans la no-violència es quedà en un nivell de presa de consciència del problema però fracassà també en

FONDOMOC

aquesta ocasió, pel seu gairebé exclusiu component religiós-carismàtic, i per l'altra per una falta d'anàlisi polític ampli que integrés la lluita pel reconeixement dels drets civils per als negres en el marc d'un procés revolucionari per l'alliberament del proletariat nord-americà, blanc i negre.

(CONTINUARÀ)

Alberto L'Bate

FONDSMOC

Una vegada més us demanem, companys, la renovació de la subscripció per a aquests nous sis mesos, després d'aquesta primera etapa de la revista que s'acaba amb aquest número 5.

És fonamental per a La Puça comptar amb la teva subscripció ja que **si** la revista no s'ha mort fins ara d'aquesta malaltia anomenada economia, ha estat principalment gràcies a tots els subscriptors que l'heu feta possible. D'ací ve que us demanem la renovació. Perquè no voldríem pas que aquest treballat que hem començat fa ja sis mesos, es veiés tallat simplement pel problema econòmic, i més ara quan hi ha invertits tantes il.lusions i esforços per a aconseguir crear, mitjançant aquest petit espai de comunicació, el moviment antimilitarista que tanta falta ens fa.

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ.....COMARCA.....

Forma de pagament:
Gir postal a nom d'Anna Porret(c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26, 2on. Bar-10)
Per correu (" " " " ")
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIÓ PER A 6MESOS: 300 ptes més despeses de correus.

Quan facis l'amor no exageris, també cal que lluitis; però quan lluitis, pensa en l'amor, sinó, per què lluites?

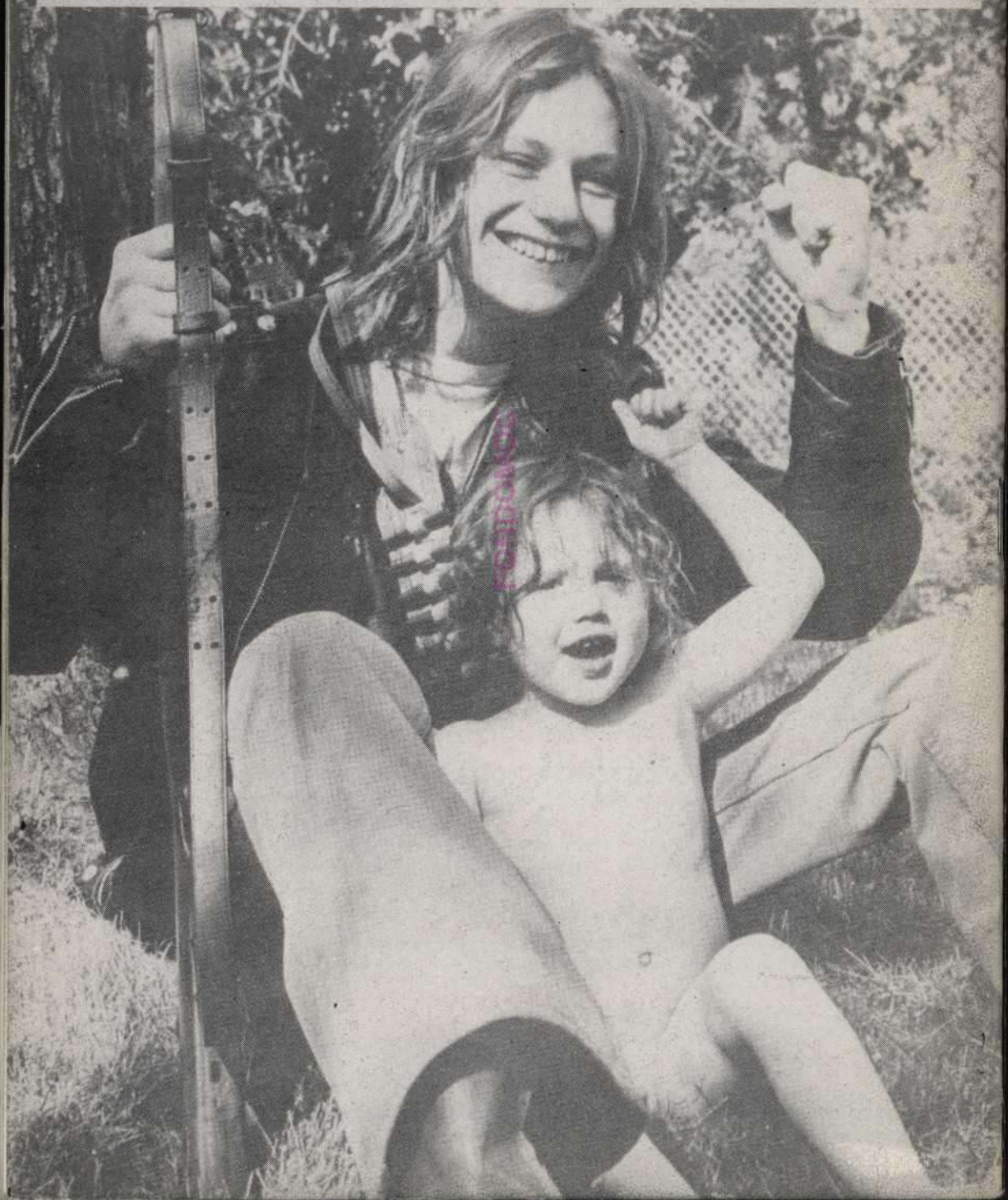

la nuca i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

20 MAIG 1980 Nº 6 60 ptes

MARXA ANTI-OTAN

MILITARISME SOVIÈTIC

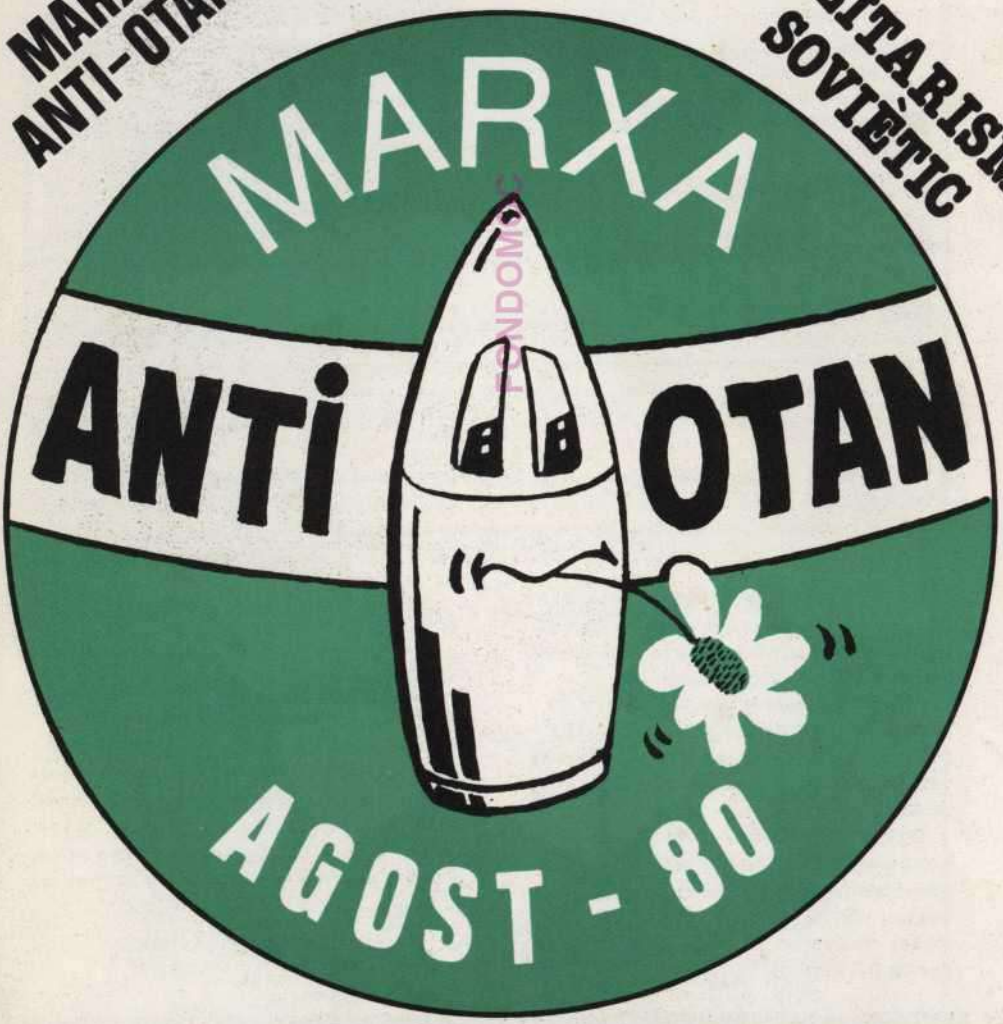

A SUBIRATS NI CASERNES NI PRESÓ

sumari

★ Editorial ____ 3

★ Els blocs militars, obstacle per a la transformació socialista: el cas del militarisme soviètic ____ 4

★ Sartre-un antimilitarista? ____ 8

★ Del terrorisme d'Estat no se'n parla ____ 10

★ Sobre els detinguts a Bilbó ____ 14

★ Els "caballeros legionarios", cap a Ronda? ____ 16

★ La Marxa està en Marxa ____ 19

★ Marxisme i no violència (II) ____ 21

★ A Subirats no volem ni casernes ni presó ____ 23

FONDOMOC

Edita.- GANVA c/. Bruc, 26 Barcelona-10
D.L. B-38298/79
IMPRES A CATALUNYA
Copisteria Xaloc-Concepció Arenal, 261 BARCELONA

COSTA BRAVA IS BEAUTIFUL

La nostra maravellosa Costa Brava, ha estat generosament regalada aquests dies amb la presencia de 460 militars nord-americans.

Aquests honorables salvadors d' Occident han tingut a bé triar les nostres costes per a passar-hi les seves vacances. (Realment tenim molta sort!)

Des d'aquest mes fins al Setembre bona part dels 50.000 militars nord-americans instal.lats a Europa passaran, en diferents mesos, per la Costa Brava en el seu període de vacances.

Com no en tenim prou amb aguantar-los en les seves bases, ara ens els foten tambe a la Costa Brava.

Segons fonts generalment ben informades, els batlles d'alguns pobles de la comarca estan considerant la possibilitat de canviar els noms dels seus pobles, adaptant-los a la nova situació. Així per exemple a Tossa s'han començat a preparar uns nous rètols per les carreteres i demes on s'hi pot llegir: TOSSA CITY.

Estem realment rodejats!!!

HEMEROTECA NACIONAL

EDITORIAL

Aquests dies s'han reunit a Brusseles i a Varsòvia, l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord i el Pacte de Varsòvia, respectivament. La majoria de les conclusions extretes tant pel bloc occidental com per l'autoproclamat socialista, diuen poca cosa de nou. Com sempre ambdós també parlen de la necessitat de desarmar-se i de dissoldre els blocs militars, i, àdhuc, anuncien mesures per a començar a fer veritat aquest bell somni. Però la realitat, subjacent a discursos, protocols i altres tòpics és sempre idèntica. La realitat és que l'OTAN ha decidit d'augmentar els pressupostos defensius dels estats membres que no arribin al 3% i que els països de l'Aliança estudien el projecte de crear una segona força naval; això a part, és clar, d'incrementar la preparació, el nombre i la capacitat de mobilització de les tropes, de militaritzar les companyies civils d'aviació en cas de necessitat (la seva, naturalment) o d'instal.lar els famosos missils Pershing i Cruise. Ah!, i com a contrapartida, un gest "piatós", els EUA acorden retirar 1000 caps nuclears dels 7000 que té a Europa. Curiosament els més envellits, gairebé declarats inútils, i encara més ara amb l'entrada en escena dels nous projectils atòmics abans esmentats.

I, per la seva banda, el Pacte de Varsòvia, acusant - amb raó - l'OTAN de rellançar la cursa d'armaments però òbviament oblidant-se de dir que ells en són tan coautors i corresponsables com qui més. Perquè mentre, i com a mínim, no se'n vagin de l'Afganistan ni compleixin la retirada dels 20.000 homes i mil blindats promesa per Breznev, no tenen cap dret a protestar.

Els únics que podem i hem de protestar som nosaltres, el de baix, els eternament trepitjats. Protestar per les seves farses, pels seus muntatges. Protestat per les seves hipòcrites converses de desarmament, contra l'opressió i l'explotació a què dia a dia ens sotmeten, tant capitalistes com "socialistes". Protestar, contra ELLS sempre PROTESTAR I LLUITAR, siga quin siga el color o la ideologia amb la qual es disfressin o cerquin refugi.

G. A. N. V. A.

ELS BLOCS MILITARS, OBSTACLE PER A LA TRANSFORMACIÓ SOCIALISTA: EL CAS DEL MILITARISME SOVIETIC

(extracte de la ponència presentada al seminari de "El Viejo Topo" sobre les societats de l'Est)

El tema a discutir és el de si és possible o no realitzar un projecte emancipador, no solament revolucionari, sense alterar les creixent tendències militaristes que s'observen a la societat internacional. L'opinió d'aquest ponent és la que la militarització de la societat és incompatible amb l'alliberament humà, perquè reprodueix, expandeix i institucionalitza multitud de formes de control i de domini. Passem, llavors, a l'anàlisi de la política de blocs.

CRITICA GENERAL DE LA POLITICA DE BLOCS

En primer lloc és necessari redefinir el mateix terme "Aliances militars". Actualment no hi ha més que falses aliances, ja que totes estan dominades per un país, que faci servir la política de blocs per a imposar la seva hegemonia sobre altres països. Fonamentalment l'objectiu essencial de la política de blocs és el d'establir un equilibri intern, no extern. Per als països de l'Est, l'adhesió al Pacte de Varsòvia significa acceptar forçosament el model comunista soviètic, impossibilitant practicar qualsevol via nacional diferent, en la recerca d'una societat autènticament socialista. La presència militar de l'URSS en els Països de l'Est és una garantia que no es produiran moviments autonomistes. La funció social de l'OTAN i del Pacte de Varsòvia és la de mantenir el domini dels Estats Units i de l'URSS sobre els seus satèl.lits, dels seus estats amb sobirania limitada. Per a justificar aquesta acció imperialista, les dues grans potències recorren a la credibilitat de les "amenaces" (capitalista o comunista). Mitjançant aquesta política "d'inseguretat" poden exercir el seu rol de "partenaires", controlant l'evolució política i econòmica dels seus més immediats rivals: els seus mateixos satèl.lits.

FONDOMOC

En teoria, l'Aliança Atlàntica no juga més que en els supòsits Est/Oest. Però al mateix temps, l'antagonisme rus-americà és també indispensable perquè ambdues potències mantinguin llur hegemonia sempre i quan aquest antagonisme vagi canalitzat per normes de joc (llegeixi's converses per al desarmament) que excloguin la possibilitat d'un risc mortal per a ambdues, ja que, a l'era nuclear, estan condemnades a entendre's, i correspon, també, a les diferents expressions de l'imperialisme.

POLITICA ESTRATEGICA DE L'URSS

D'ençà de la Revolució d'Octubre, l'URSS ha canviat en diverses ocasions la seva política internacional. Esquemàticament, podríem distingir cinc fases. La primera és la immediata a la Revolució (1919-1921). Es una etapa caracteritzada pel romanticisme de la victòria, i es tradueix en un desfici per contagiar els països de l'oest europeu. Aquesta ofensiva psicològica i militar fracassà. La segona fase va de 1921 a 1929. Es una etapa en la qual es desenvolupa l'estratègia revolucionària indirecta, ajudant els països colonitzats i procurant endarrerir les possibles reaccions hostils procedents del capitalisme. Es una etapa en la qual es combina l'actitud ofensiva amb la defensiva. La tercera etapa abraça del 1929 al 1954. En aquests anys, l'estratègia se centra cap als països capitalistes per l'enfrontament Est-Oest. En aquest lapse es produeixen canvis d'aliances importants, expecialment per la ruptura amb Xina. La cinquena i última etapa és la posterior a 1969. Els seus trets més destacables serien l'antagonisme xino-soviètic a partir de conflictes armats en el Tercer Món. Es en aquesta fase on es desenvolupa una clara política d'intervenció, amb nous exponents d'última hora, com la contestació generalitzada en els països de l'Est i el fenòmen de la dissidència, el resorgiment de l'islamisme com a perill potencial i l'aliança del Japó amb els EUA. No cal dir que aquesta és una etapa caracteritzada per un increment en la tensió internacional.

Si, d'una manera esquemàtica i generalitzada, podem afirmar que, de 1945 a 1970, l'URSS ha seguit una estratègia exterior "defensiva", basat en el suport als moviments d'alliberament i a alguns processos nacionalistes, els moviments exteriors desenvolupats en els darrers anys permeten evidenciar un canvi substancial d'actitud.

Després dels revessos morals americans produïts per l'escàndol Watergate i la derrota de Vietnam, que comportà un canvi en l'estratègia internacional dels Estats Units i un endarreriment d'aquest país en el grau de compromissos en l'exterior, l'Unió Soviètica sembla aprofitar aquesta debilitat del seu immediat rival per a omplir el buit polític registrat en diverses regions del globus, amb una clara postura de voler jugar un rol actiu en el repartiment mundial de zones d'influència.

Com a conseqüència d'aquesta estratègia, l'URSS disposa avui dia d'un camp d'acció de dimensions planetàries. El 1953, després de la mort de Stalin, l'URSS no disposava d'aliats ni a l'Africa, ni al Proper Orient ni al Sudest Asiàtic ni a les Antilles ni a l'Amèrica Llatina. Avui, per al contrari, manté una àmplia red de connexions en totes aquestes zones. Aquesta expansió no fóra criticable, sinó elogiosa i esperançadora, si pugués ser interpretada únicament en el terreny de la difussió del socialisme. Però aquesta expansió de les zones d'influència ha anat unida, també, al suport i manteniment de règims i personatges totalitaris i antidemocràtics. Expansió, d'altra banda, sovint assolida per la força de les armes i, quasi de forma habitual, mitjançant la militarització d'aquests països.

La perifèria soviètica no està només la formada pel seu cinturó de seguretat a Europa. Està formada per Mongòlia, Cuba, Vietnam, Angola, Etiopia, Laos, Yemen del Sur, illes del Caribe, Mozambic, Zaire, Líbia, Síria i Afganistan. Es tracta d'una perifèria que paga amb sang i un elevat grau de militarització els seus intents d'independència. D'acord que s'han de crear cent i mil Vietnams, però mai més al preu que s'ha hagut de pagar a Vietnam. Pretendre aconseguir el socialisme a través de la destrucció i el genocidi és una aberració.

FONDOMOC

Acceptar que l'URSS pugui intervenir en els seus satèl.lits, a partir de la seva pròpia percepció del perill (de "contra-revolució") és legitimar la subordinació de la comunitat socialista a les interpretacions subjectives i imperials de l'URSS. Si l'URSS continua la seva expansió per totes bandes, allò que passa és que es produeix una incompatibilitat entre el procés de distensió que vol seguir a Europa i la seva estratègia de desestabilització fora d'Europa. I, repetim, això és greu en la mesura que es realitza mitjançant processos de destrucció i a l'era nuclear, màxim quan els ressorts del poder estan en mans de mentalitats pre-atòmiques. Tristment, hi ha una incapacitat generalitzada per a analitzar aquests processos de destrucció, de la mateixa manera que s'observen una manca d'instruments teòrics per a analitzar els fenòmens militars.

Entre 1945 i 1978, l'URSS ha realitzat 398 explosions nuclears. Tant els Estats Units com l'URSS continuen agafats a la idea de continuar amb la política de dissuassió nuclear. Però el arma atòmica és, per excel.lencia, l'arma del poder tecnocràtic ja que la decisió sobre el seu ús depèn només d'uns quants. Aquest concepte de defensa és incompatible amb una democràcia socialista, perquè la bomba atòmica implica sempre l'exercici totalitari del poder.

LA MILITARITZACIO DE LA SOCIETAT SOVIETICA

Exercici que és possible gràcies a un estat de militarització social, que s'inicia a l'escola secundària, amb els programes de formació militar, i es continua amb un llarg servei militar, en un exèrcit format per més de tres milions i mig d'homes. Enfront del perill de l'enemic interior, l'espai social es militaritza cada vegada més, i l'Estat es transforma en quarter.

Com en els EUA, el poder militar soviètic sacrifica diverses necessitats interiors en profit dels projectes exteriors i de l'armamentisme, de forma continuada i creant, com a conseqüència, una llarga situació de militarització permanent. Si a l'Occident hi ha un complex militar-industrial, a l'URSS existeix un "complex-militar-comunista". "S'estableix una ressonància, efectivament, entre l'exèrcit i el règim entre els mètodes d'organització militar i els de planificació econòmica."[1] L'economia es militaritza. Segons el SIPRI, les despeses militars soviètiques actuals representen el 25,4% mundial, arribant a un valor total de 71.000 milions de dòlars el 1978, qual el 1960 aquestes despeses només representaven el 20,9% mundial.

FONDOMOC

A l'URSS, les indústries de guerra (i en particular les nuclears) són un dels principals pols d'entrenament de tota l'economia soviètica. Es en aquesta indústria on tots els nivells de rendiment, de mobilització de recursos i d'eficàcia són més similars als nord-americans. Com és sabut, l'economia soviètica es trova amb greus problemes estructurals i conjunturals. L'actual rearmament soviètic-americà, dinamitzat a partir de la invasió a Afganistan, està provocant una psicosi de guerra que servirà per a rellançar l'economia i permetre per la por, una nova disciplina social.[2]

De nou ens trobem amb la militarització, en aquest cas l'econòmica,

com a mitjà de reacció-compensació de febleses internes. Malgrat la política expansionista seguida en aquests darrers anys, l'URSS troba serioses dificultats per a consolidar la seva política exterior. El divorci amb Xina, la dissidència iugoslava, albana i rumana, les peculiaritats dels desenrotllaments coreà i vietnamita, l'eurocomunisme i les dificultats per a controlar alguns moviments revolucionaris, redueixen possibilitats d'acció a l'URSS. "Només la seva potència militar exercida en el seu mateix territori i a les regions on la situació política, econòmica i estratègica li proporcionen ocasions directes d'intervenció, constitueix la vertadera i permanent compensació a l'enfebliment de la seva red ideològica en el món. D'aquí el caràcter clàssic de la política exterior soviètica, i d'aquí, també, la importància capital dels mitjans militars per a aquesta política".[3]

CONCLUSIÓ

Tal com déiem al començament, la qüestió era la de saber si és possible un projecte emancipador mantenint les actuals estructures militaristes. Respecte a l'URSS, sembla evident que no ha sabut distanciar-se de la política tradicional i farsant de "gran potència". Els termes distensió, cooperació internacional, limitació d'armes estratègiques i del comerç d'armaments, etc. han anat sempre acompanyats de l'augment de les despeses militars, de les exportacions d'armes, de l'estock nuclear i de la presència militar a tercers països. L'URSS ha seguit i segueix el mateix esquema imperial dels Estats Units, amb la qual cosa justifica el rearmament americà i l'increment de poder del seu complex militar-industrial, pilar de la política imperialista ianqui i paraigües salvador de la crisi econòmica occidental. Mitjançant la política de blocs militars, la participació en aquest estat de coses s'estèn a les perifèries immediates. Per mitjà del conflicte Est-Oest - amb les salvetats que hem comentat - s'hipoteca i dificulta les possibilitats d'alliberament de la perifèria tercermundista.

Urgeix, per tant, refusar el joc d'escalada de tensió provocada per les actituds soviètiques i americanes. Del contrari, s'accentuarà la psicosi de guerra i, com a corolari, s'enfortirà la militarització policíaca de la societat civil. No pot deixar-se la capacitat d'acció tant a l'Est com a l'Oest, a aquells tecnòcrates de l'enfrontament i de la sobirania armada. La humanitat mai no s'emanciparà mentre estigui dirigida per polítics suicides que confien en el rearmament per a aconseguir el desarmament. Si la cursa d'armaments i la militarit-

FONDO MOC

zació de la societat representa, avui dia, una nova fase de l'imperialisme, les lluites que es desenvolupen contra la militarització, contra els blocs o en favor de la recerca de noves formes de defensa, no haurien de tractar-se com lluites marginals, sinó com a formes directes i eficaces de lluita per a assolir un canvi radical de la societat internacional.

Vicenç Fisas Armengol
abril 1980

NOTES

[1]Pierre Dabezies, "Caballos de frisa y caballería ligera", Le Monde Diplomatique, Desembre 1979, p. 15.

[2]Alain Joxe, "Un optimisme sombre", Le Monde, 23-2-80, p. 10.

[3]Paul-Marie Gorce, "L'effort de defense de quelques grandes puissances", Cahiers de la Fondation pour les Etudes de Defense Nationale", nº 1, juny 1975.

SARTRE
UN ANTIMILITARISTA ?

FONDMOC

Alguns coneixem Sartre més per la seva filosofia, d'altres per la seva singular personalitat, pel seu ampli concepte de la llibertat. El cert és que ens ha ensenyat a tots quin és el paper, quin és el compromís que un intel.lectual pot agafar dins la societat, dins la nostra benvolguda ciutat, pis, estat...

A partir de la II Guerra Mundial es produeix en Sartre un canvi d'actitud; la seva tasca, abans molt individualista, ara es projecta de cara enfora, pren una part molt més activa en la lluita contra la repressió, el feixisme, el comunisme (totalitari i dogmàtic) i el capitalisme (colonialista) i es defineix clarament socialista.

Tornar a parlar de Sartre, una altra vegada, sí, però sense repetir el típic currículum, ni fer cap estudi sobre els seus llibres, sinó per aturar-nos a pensar quines han estat les aportacions que aquest ha fet en el camp antimilitarista, i quan dic això em refereixo a les vegades que l'escriptor s'ha pronunciat i també ha treballat en fets concrets i ben coneguts de nosaltres com són la guerra per la independència d'Algèria, el maig francès, ...

En un principi Sartre treballa amb el Partit Comunista Francès perquè és l'únic partit que teòricament té una projecció d'esquerres en aquests moments, però s'adona i rebutja després els condicionaments i limitacions que aquesta organització o qualsevol altra l'hi imposa com a individu. Amb això no el.ludeix el compromís, ans al contrari, cerca que tothom se senti responsable dels problemes de la societat.

Com ja he observat la seva col.laboració amb els comunistes s'acaba aviat. Els fets concrets de la intervenció soviètica a Hongria i Txecoslovàquia acaben per enfrontar-lo definitivament amb el PCF, pel silenci culpable dels comunistes, per la dependència d'aquest partit a un règim totalitari com la URSS.

També amb motiu de la guerra d'Algèria (1957) es distancia dels comunistes i socialistes del seu país perquè al Parlament francès vota a favor de les mesures adoptades pel govern, que legitimaven i donaven suport a uns procediments salvatges i summament cruels (violacions, repressàlies contra la població civil, execucions summàries, tortures) contra la lluita per la independència d'Algèria.

La guerra d'Algèria fou un tema que el va motivar moltíssim i el dugué a clarificar les seves postures respecte al Partit Comunista Francès.

Treballa contra la força militar i civil que l'Estat francès mobilitza i a la qual recorre per a continuar oprimint Algèria. L'any 60 s'esdevé el "procés de red Jeanson" que és un comitè d'enllaç entre l'extrema esquerra i 400.000 algerians que vivien a França, que donava suport al Front d'Alliberament Nacional d'Algèria. Alguns membres d'aquest grup són citats al Tribunal Permanent de les Forces Armades i Sartre declara a favor d'ells com a testimoni i envia un manifest firmat per 121 intel.lectuals i artistes francesos.

El colonialisme francès, com qualsevol altre tipus d'ocupació i repressió d'una nació sobre l'altra equival a un estat de superexplotació. Per això Sartre es pronuncia contra els estats capitalistes com França, feixistes com l'Estat espanyol (a rel del procés de Burgos escriu un document sobre la necessitat que tenen les nacions oprimides de recuperar llur independència, i en aquest cas es refereix concretament al País Basc.

Si ens fixem en els esdeveniments del Maig del 68, veiem que la postura de Srtre és sempre favorable al moviment d'estudiants francesos. Fa una crida als treballadors i intel.lectuals perquè donin suport als estudiants, firma un manifest incitant a lluitar contra el sistema alienant de França, del món oriental i occidental. El 20 de maig fa un parlament a la Sorbona referint-se al paper no revolucionari del PCF en els fets de Maig.

A partir d'aquí treballa al costat dels maoistes francesos, editant publicacions com "La Cause du Peuple"

FONDOMOC

i "Liberation", tot repartin-les pels carrers i denunciant la col.laboració de comunistes i socialistes en el capitalisme. I aquesta postura té una explicació ja que el govern de De Gaulle, que està sostingut per l'exèrcit i la burgesia francesos el que fa és reprimir la insurrecció estudiantina i controla estretament el Barri Llatí i entorns.

Els senyors del capital, els què tenen quelcom a perdre s'uneixen de nou; la dreta s'enforteix més i Sartre radicalitza la seva actitud i la seva tasca unint-se a l'esquerra revolucionària.

Veiem que Sartre es manifesta repetides vegades contra la repressió policial que a l'any 62 es cobra alguns morts al Metro de Charonne.

També denuncia la cursa d'armaments múltiples vegades i participa al desembre del 52 en Congrés dels Pobles per la Pau, però per una altra banda considera lícita la violència quan no es té cap altre recurs per assolir la llibertat, quan l'adversari empra la força repressora d'un exèrcit i policia.

Per això i per altres petits detalls m'aventura a dir que sí, que la línia revolucionària de Sartre, malgrat pesi a alguns, ha estat antimilitarista i aquest no és motiu perquè el vanagloriïn les grans autoritats de França ni les altes esferes dels estats veïns, ja que Sartre no té res a veure amb ells. Ells precisament continuen estant a dalt mentres Sartre i molts d'altres han estat i resten encara a baix. De debò que no li calen honors oficials a Sartre, que no és integrable, senyors.

Mercè M.B.

FONDOMOC

del terrorisme d'estat no se'n parla

Transcrivim tot seguit la carta d'uns companys detinguts i empresonats sospitosos, segons la policia, de contactes amb ETA i d'haver robat a bancs i joieries. Si teniu en compte que aquests companys estaven a punt d'editar un llibre sobre la repressió a presons, entendreu de seguida per què han estat realment detinguts.

Per desgràcia tot el que expliquen ja no ens pot estranyar. Les tortures, les més flagrants violacions de tots els drets humans haguts i per haver, tant a les detencions com en els interrogatoris i a les presons, són el pa de cada dia d'aquesta democràcia "nostra".

Avui les presons tornen a estar tan plenes de presos com abans. I no estem parlant ja de presos socials, que mai van tenir l'amnistia que tantes veus demanaven, sinó de detinguts per motius (més) polítics. Així, companys llibertaris (més de 50), d'E.R.A.T. (obrers de la SEAT que atracaren bancs i donaven els diners a les caixes de resistència de les vagues) o d'ETA(m) o (p-m), omplen de gom a gom les presons.

La Puça és, certament, una revista que vol tocar sobretot altres temes com ara l'OTAN, el militarisme o l'imperialisme. Però tampoc podíem emmudir i amagar el cap sota l'ala davant esdeveniments com aquest. D'ací que publiquem aquesta carta. I d'ací que fem extensiu aquest oferiment per a sempre que faci falta.

Atenint-nos al dret de llibertat d'expressió i rèplica que teòricament garanteix la constitució i amb el desig de demostrar la falsedat quasi total de la nota informativa donada per la Direcció General de Seguretat a premsa, ràdio i TV els passats dies 19 i 20 de febrer, pel bé de l'objectivitat informativa, i al marge d'altres accions legítimes que interposem desitgem aclarir els següents extrems:

1er. - En el contingut d'aquesta nota informativa hi ha un rerafons social que possiblement hagi passat inadvertit a la majoria dels lectors i oients, tendent a mesclar, confondre i desprestigiar tendenciosament les nostres persones i organitzacions polítiques i socials la nota comuna de les quals ha estat la denúncia pública de greus esdeveniments succeïts a presons i que actualment segueixen un conflictiu i fosc procés judicial: Herrera de la Mancha, Agustín Rueda, etc.

Per això la policia en la seva nota "informativa" afirma que els que signem aquest escrit hem mantingut contactes en diverses ocasions amb joves bascos pertanyents a Comandos Autónomos d'ETA, amb els quals teníem projectat fins i tot cometre atracaments a joieries i bancs ... , quan la policia sap molt bé que cap grup revolucionari té per costum cometre atracaments a joieries. I no hi ha la més mínima prova que sostingui aquestes afirmacions seves, tal com pot demostrar-se coneixent les nostres declaracions policials i com demostraran els nostres advocats presents a les nostres declaracions davant el jutge. Però la tendenciositat calumniosa de la policia és clara: desprestigiar clarament les esmentades organitzacions i les nostres persones amb la finalitat de ferir encara més la nostra reputació i influir negativament a l'opinió pública, endarrerint alhora les decisions judicials.

2on. - El passat dia 6 de febrer, Alejandro Echaniz i Daniel Pont, que últimament residia a Sant Sebastian, ens vàrem traslladar per carretera

a Madrid amb l'exclusiu propòsit de visitar al dia següent un amic comú pres al Penal de Ocaña tant com per a entrevistar-nos amb l'editor José María Gutiérrez de l'editorial "De la Torre", amb la qual existeix el contracte formal per a publicar dos llibres en avançat estat de redacció. Arribem a Madrid a 2/4 d'11 de la nit, on després de sopar ens dirigim al domicili dels nostres amics José Ramón Torres i Gerardo Vàzquez, amb la finalitat de passar la nit. Estant dormint cap allà les 3 de la matinada, vam ser despertats bruscament pel so estrepitós d'uns quants trets d'escopeta de policies del calibre 12 dirigits contra la porta, en-

front de la qual ens trobavem dormint, amb el consegüent perill per tant de ser tocats mortalment, tot això sense conminar-nos a ser detinguts i sense oferir la més mínima resistència malgrat que a la nota policial s'afirmés falsament el contrari. En sortir vàrem comprovar un desplegament inusitat de policies i vehicles excessius a totes llums. Només ésser detinguts i estant esposats darrera panxa a terra, vam ser estomacats amb patades i cops de porra igualment sense oposar resistència.

Automàticament vàrem ingressar a la DGS on se'ns aplicà la Ley Antiterrorista, començant per tant a ser torturats amb el "quiròfan", consistent en colocar-nos a cadascú en el cap un casc de motorista (amb el qual poder ser golpejats sense deixar marques visibles pel jutge) i esposats darrera vam ser posats cadascú sobre una taula, de tal forma que sobre ella només se sostenia part de l'esquena i cames, quedant en el buit en conseqüència la resta del cos. Insistentament ens van golpejar per totes les parts del cos: pit, coll, costats, ronyons, testículs, cames, ... amb els punys, puntades de peu i especialment amb una abraçadora metàl.lica adaptada als punys. També ens aplicaren corrents en diverses parts del cos, en les quals se'ns vessava aigua amb l'objectiu que les descàrregues fossin més fortes. Les tortures varen continuar fins les dues del matí aproximadament, de l'endemà en el qual plens d'hematomes i ferides vàrem ser conduïts a calabossos individuals desproveïts totalment de les nostres robes i obligats a vestir-nos amb una granota exclusivament. Així fórem obligats i torturats fins al setè dia de la nostra detenció. Hi ha diversos informes mèdics que deuen recollir l'estat en què ens trobàvem, malgrat que en els últims dies van deixar de torturar-nos perquè les marques no fossin visibles pel jutge.

3er. - Mentre durà l'interrogatori la policia tractà d'acusar-nos d'un indeterminat número de delictes, així com de desenterrar tendenciosament alguns moviments populars propresos avui desapareguts, relacionant-nos amb la mateixa intenció amb diversos despatxos d'advocats de diferents ciutats, la característica comuna dels quals és el seu suport en la denúncia de recents esdeveniments penitenciaris.

Amb la mateixa finalitat, la nota difosa per la DGS inventa amb una borda ostentació imaginativa, uns inexistents grups armats de COPEL, amb sensacionals "projectes de segrestar a altes personalitats de l'administració de justícia, d'atracaments, d'introduir armes a les presons per a facilitar fugues i amotinaments, tot per a alterar la normal convivència

penitenciària" ... Doncs bé: ni existeix el més lleuger indici en totes les declaracions a la policia d'aquests falsos projectes, ni tan sols en els nostres interrogatoris i posteriors declaracions davant el jutge s'esmenta res sobre això però la intenció policial és clara novament: cobrir d' un sensacionalisme tendenciós la nostra detenció, dificultar l'esclariment de tot allò de què se'ns acusa, desprestigiar-nos públicament, desenterrar amb finalitats molt clares el tema COPEL i anticipar-se justificant els esdeveniments que en el futur poden passar-nos a qualsevol de nosaltres.

La policia, honestament, sap que COPEL no existeix i encara menys aquests grups armats de COPEL. El mateix argument serveix per a denunciar la falsedat que les dues persones detingudes pertanyem a COPEL. La COPEL fou un moviment heterogeni de presos en lluita per unes reivindicacions que diversos sectors socials, i àdhuc un ampli sector del personal penitenciari, consideraren legítimes, i que amb el pas del temps ha vingut a demostrar la nostra raó d'existir: s'ha aprovat una anomenada reforma penitènciaria, s'aprovarà una reforma del Codi Penal, però és clar tot això amb els límits polítics restrictius característics a una època de crisi social, d'enduriment del control i repressió dels sectors socials burgesos dominants sobre els més oprimits i marginats. L'opinió pública ben informada - aquesta opinió pública que normalment ha conegut la repressió en qualsevulga de les seves formes - sap que ni COPEL, ni aquests grups armats de COPEL existeixen (en tot cas només en la imaginació de la policia), saben que malgrat la democràcia, o precisament per això, alguna cosa continua succeint en ella, a les presons i comissaries. Nosaltres no hem comès cap delicte dels que se'ns acusa: cap atracament, cap projecte de segrestament, ni mantingut cap contacte amb comandos autónomos d' ETA.

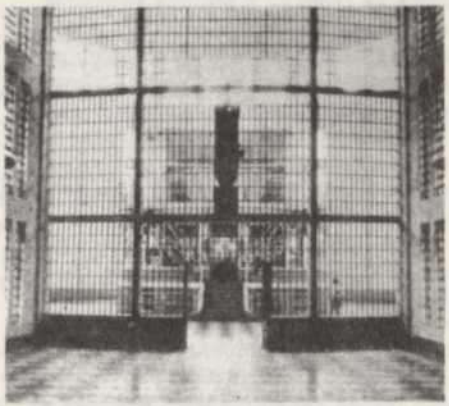

En tot el que s'ha publicat hi ha un comú denominador: dir com més mentides millor, com més sensacionalismes millor, i és lògic que sigui així: cada cop més els diaris i altres mitjans de comunicació deixen de ser-ho per a convertir-se en plataformes d'interessos dels sectors socials dominants, en instruments d'intoxicació alienants per a mantenir la societat insolidària actual.

4art. - Acabant amb la falsedat de la nota de la DGS, es diu que som delinqüents habituals, quan tots nosaltres hem demostrat una activitat legal, però una activitat és clar que no agrada la policia: algun de nosaltres hem continuat denunciant l'anormal situació penitenciària a la premsa, la ràdio, les concentracions populars, ... (estàvem a punt que ens publiquessin dos llibres testimonials sobre la nostra experiència de lluita a la presó), s'esmenta una certa relació amb la delinqüència francesa, qual el desplaçament a París en dues ocasions el va fer tan sols un de nosaltres i exclusivament per a visitar un company ex-pres, fugat de la presó sí, però després de passar-s'hi dotze anys. Aquesta és la "delinqüència francesa" a què es refereix la nota policial. En el summum de la hipocresia calumniant de l'esmentada nota de la policia diu que "Daniel Pont intercanvià heroína per armes mitjançant amics francesos a començaments de gener", quan en aquestes

FONDO MOC

dades es trobava a Màlaga hospedat amb la seva mara en un hotel, i quan la policia sap que no solament no pren cap mena de drogues sinó que alguna vegada s'hi ha mostrat contrari públi cament denunciant la seva utilització política reaccionària amb l'objectiu de paralitzat la combativitat de deter minats sectors populars.

Igualment una de les dones acusades falsament per la policia de complicitat i encobriment (quan es troba treballant com a arquitecte en un estudi des de fa uns quants anys), ha estat deixada en llibertat provisional sota fiança recentment en estimar el jutge que no hi ha cap càrrec delictiu contra ella. Estem segurs que aquesta dona interposarà igualment una querella criminal contra la nota de la DGS, amb la finalitat que es repari tant com sigui possible el damnatge tant moral com físic conscientment causat per la policia.

Un altre indici racional que també demostra la falsedat del muntatge policial és que les persones falsament relacionades amb nosaltres com a membres de l'inexistent grup armat de COPEL han estat descinculades de nosaltres inhibint-se l'Audiència Nacional - que en un principi es féu càrrec de les diligències policials - a favor del jutjat d'instrucció ordinari.

Estem convençuts que amb el pas del temps s'anirà desmuntant aquest fals muntatge sensacionalista que hem patit i seran retirades les acusacions de les que repetim no existeix el més mínim indici delictiu.

Finalment fem un aclariment definitiu: de tots els càrrecs que se'ns acusa en aquella nota - i això consta en les declaracions policials nostres - reconeixem el següent: Alejandro Echaniz, tenir una fotocòpia d'un carnet de conduir fals; José Ramón Torres, tenir dos carnets d'identitat falsos; Daniel Pont, tenir un carnet d'identitat fals i conèixer l'existència de 3 revòlvers ocupats per la policia; i Gerardo Vàzquez de posseir els tres revòlvers esmentats i una pistola també intervenida (armes que mai no s'han fet servir en cap delicte), tant com de tenir un carnet de conduir fals.

A. Carabanchel
febrer del 1.980

- Quan aquest comunicat surt a la llum pública, Daniel Pont ha estat traslladat a Puerto de Santa Maria, José Ramón Torres a Burgos, Gerardo Vázquez i Alejandro Echaniz a Herrera de la Mancha. Tracten de mantenir-los aillats i de reprimir-los sense que el poble respongui, però els demostrarem que no estan sols, que tenen el nostre suport.

Comitè de Solidaritat
amb els Presos
Donostia, 7 de març
del 1.980

FONDOMOC

Sobre els detinguts a Bilbo

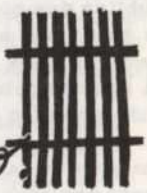

Ara, quan escric això, es compliran els 2 mesos des del dia que es desencadenà el fet que ens porta avui a enfrontar-nos amb els militars en un camp on les coses són, a la vegada, més clares i més fosques. Més clares perquè al final, el Moviment d'Objectors, o si més no una part d'ell, es declara obertament antimilitarista i lluita directament contra els militars,

no demanant que se'ls reconegui l'objecció de consciència al Servei Militar, sinó demanant que se'ls reconegui el dret a criticar l'exèrcit. I més fosques, deia, per la manca d'experiència, perque... és la primera vegada, que recordi, que hi ha 20 objectors detinguts en un processament "extra-dret a l'objecció".

I aquesta lluita no queda aïllada en el context, sinó que s'ha de lligar molt fortament amb tot el que està succeint arreu de l'estat: processaments a dojo per coses insignificants ("El crimen de Cuenca"; articles de 'Diario-16', de 'La Calle', de 'El País', ... i tots els que vulgueu), i paradoxalment condemnes insignificants per coses no tant insignificants (operació "galàxia", ...). La situació sembla clara: els militars no volen ésser tocats, i a més guarden fèrriament i gelosament el seu "esperit de cos" i es protegeixen entre ells (per reacció?) de tots els atacs o suposats atacs. I per això llencen amenaces i processaments arreu, sense mesurar i sense adonar-se'n que els temps estan canviant, i que el seu poder ja no és el mateix, i encara ho ha de ser menys.

Però aquesta situació tan semblant a la de temps passats, no deixa de produir els seus efectes, i la gent té por. I ho notem això, en part, a la premsa. La premsa s'ha fet ressó de tota la campanya de llibertat d'expressió (també molt pot ser degut a l'esperit de cos i/o de companyonia: els principals afectats són periodistes i intel.lectuals), però sense parlar dels objectors: els diaris no gosen atacar directament els militars (encara que n'hi ha molts que no ho farien mai, i és per això que dèiem 'en part').

Crec doncs que ens trobem amb un dels casos més interessants, i que a la vegada està més oblidat dintre de la campanya global de llibertat d'expressió, precissament pel seu caire antimilitarista, i perque la campanya de llibertat d'expressió s'ha cenyit als intel.lectuals i artistes.

Però de cara a la dinàmica del moviment, hi veig un fet que a mi personalment em diu certes coses.

El fet és que hi ha 20 persones que són ara a pressó per una senzilla octaveta, feta potser per una sola persona i potser en un parell d'hores (realment no en calen gaires més), i que hi ha tot un moviment que ha posposat o bandejat tot el que estava fent per poder treballar en la lluita pels 20 detinguts. I això és una cosa que s'assumeix, i assumim, però que tan sols ho fem com a llibertat d'expressió, i de llibertat d'expressió molt especial, perque són les teves idees, i dites per companys teus, i defensades amb la seva pròpia vida pels teus companys. Però no es pot jugar tot un moviment per una sola acció feta sense pensar en totes les repercussions que pot tenir aquesta acció.

És evident que hem de treure'ls, als nostres companys/es, i que lluitem i lluitarem per ells (en aquests 2 mesos s'han fet més de 30 accions a tot l'estat, i amb més de 120 detencions de participants), però també és evident que no podem jugar-nos tot el moviment a una sola carta (a una sola octaveta), i a més decidida, escrita

FONDO MOC

i feta per un sol grup, o encara més, per persones d'un sol grup. Perque aleshores et trobes que no ets tu que has escollit el terreny, i et trobes que el que es podria convertir en to-ta una campanya d'antimilitarisme es converteix en una campanya de llibertat d'expressió, feta a remolc de les circumstàncies.

xavier.

CAP A RONDA

FONDO MOC

Els companys de Sevilla ens han enviat aquest interessant informe la major part del qual reproduïm a continuació. Aprofitem l'ocasió per animar tots els grups i persones que ens escriguin i ens enviïn articles i suggeriments. LA PUÇA us obre les seves pàgines de bat a bat.

1- La història

Tota aquesta història va començar fa dos anys, amb l'anterior ajuntament, presidit llavors per Juan de la Rosa, actual cap de la Caixa d'Estalvis de Ronda. En aquell moment s'aprovà a l'ajuntament un canvi de terres amb l'exèrcit perquè aquest instal.lés una unitat militar més al poble, on sempre han existit companyies (l'última, la Ceuta 45, de la que queden en el poble 300 soldats). A això només s'hi oposà el llavors regidor i avui batlle de Ronda Juan Arillo per motius econòmics i morals.

2- Ronda, la seva situació

Ronda és una ciutat malagueña situada en plena serra, en un lloc cèntric d'Andalusia. Té 35.000 habitants, 1500 dels quals estan aturats. La seva dedicació fonamental és el petit comerç derivat del turisme i l'únic sector desenvolupat és el sector serveis, essent d'altra banda una terra bastant pobra per a ser llaurada.

Ronda és una ciutat bastant empobrida i totalment enfonsada económicament com a herència dels darrers ajuntaments franquistes. Els deutes actuals de l'ajuntament arriben a uns 90 milions de pessetes.

Sociològicament és una ciutat on predomina la mitjana burgesia nostàlgica de temps passats (gairebé a totes les grans cases hi ha antics escuts d'armes). Es una ciutat que, a part del comerç petit ha viscut molt temps de la sanitat (gairebé tots els metges de la serrania eren de Ronda).

Donada aquesta circumstància i que sempre ha esta plaça militar, afe

gintse-li que tot el poble, amb les organitzacions polítiques de totes les tendencies i l'ajuntament al davant, feren una manifestació quan s'emporen el Regiment 45 perquè el deixessin allí, pensant fonamentalment en l'economia, no és d'estranyar que es vulgui instal.lar allí un cos tan conflictiu com és la Legió.

3- Els fets

Malgrat que a causa del canvi polític de no ruptura de l'acord de l'ajuntament que accepta el canvi de terres i les tropes continua vigent, sembla ser que per a temptejar el terreny, el general Payà, de la Subinspecció de la Legió i de la novena regió militar anà a visitar l'alcalde per a proposar-li revisar l'acord per a efectuar la instal.lació de la Legió. Es reuní el cabild i després d'una controvertida sessió oberta al públic es votà en contra per 13 vots NO y 8 SI 8els 13 NO es desglosen en 2 PCE, 5 PSOE y 6 PSA).

Després d'això els sectors més reaccionaris de Ronda efectuaren una recollida de signatures exigint la dimissió del batlle i la instal.lació immediata de la Legió. Dins d'aquesta campanya que fou recolzada per bona part de la premsa burgesa i reaccionària (SOL, ABC, ...) podem distingir dos sectors: un, la burgesia conservadora, ostentadora de gran part del comerç (evidentment per motius econòmics) i un altre, el sector més radical que exigeix la ubicació de la Legió per a salvaguardar els seus interessos en cas de follon. El primer sector està representat per alguns comerciants i l'UCD mentres que el segon per Fuerza Nueva i F.A.E. (Frente Anticomunista de España), sectors fortament afiançats en aquesta localitat.

Tenim noticies que de les 3000 signatures que es van dir recollides, moltes d'elles van ser fabricades no al carrer sinó en els locals dels que les agafaven.

4- L'alcalde

És militant del Partit Socialista d'Andalusia encara que, segons ens van explicar, fa la seva moltes vegades.

Diu que es nega, a part de les raons personals, perquè així interpreta el sentit de la gent. Creu que la Legió és un cas especial de força militar, que si fos una altra mena de força no ha hauria oposició alguna ja que seria beneficiós per a la decaiguda economia del poble.

Pensa que hi ha dades suficientes com per a pensar que és un cas massa especial de força militar: la droga, la prostitució, el cas de Leganes, on, després d'una desfilada i perquè es van xiular, es dedicaren a "machacar el personal", Fuerteventura, on també han tingut bastants problemes, etc. És dóna el cas que, quan fou pública la negativa de l'ajuntament de Ronda reveren un telegrama de felicitació del de Fuerteventura. Per estratègia no es nega la instal.lació de la Legió, sinó a la permuta de terrenys amb l'exèrcit, per considerar-ho perniciós per a l'economia de Ronda.

Està convençut que no solament la Legió no s'instal.larà a Ronda sinó que a més pensa que desapareixerà dintre de molt poc temps perquè

FONDOMOC

no seria ben vist mantenir un cos d'exèrcit colonial després de l'entrada a Europa i l'OTAN.

5- La Caixa d'Estalvis de Ronda

Sembla ser que el President de la Caixa d'Estalvis de Ronda (la primera d'Andalusia i la dècima d'Espanya) té bastant a veure amb la instal.lació de la Legió a Ronda. Juan de la Rosa, ex-alcalde, conegut per les seves simpaties per l'extrema dreta civilitzada i moralista, també conegut pel "cacic de Ronda". Sembla que els 40 milions que, més o menys, es mourien tots els mesos en concepte de pagues per part dels militars, passarien per la Caixa, a l'igual que els 90 milions. Una altra qüestió és la de la construcció d'aquarteraments i vivendes per als oficials i families (que podria aportar diners als habitants de Ronda) i que serà realitzada (contracte en mà per 100 vivendes) per la constructora SINIPO, curiosament filial de la Caixa d'Estalvis.

Una altra dada curiosa és que el general Payà visità primer a Juan de la Rosa que a l'alcalde.

La constructora SINIPO, pel que hem pogut saber, s'ha dedicat fina ara a construir clíniques i col.legis privats i unes cases per emigrants de les quals tragué bastants diners.

6- Què es vol instal.lar a Ronda?

Segons sembla serà una subinspecció de la Legió, la que no volen a Leganes, una académia de suboficials. També volien que vinguessin els de Fuerteventura (l'ajuntament d'allí demanà la seva expulsió i desaparició com a cos), és a dir, 2800 homes més. Això últim no és molt segur i sembla que s'han tornat enrera. Però poden ser 3000 els legionaris que entrin a Ronda.

També és possible que es muntin una sèrie d'indústries subsidiàries en pobles al voltant de l'aquarterament.

Aquest fet, juntament amb les afirmacions recollides del batlle i pel secretari del PTA ens fa pensar que és cert allò que ens digué l'alcalde sobre els missils d'Huelva; POSARAN ELS MISSILS AMB CAP NUCLEAR A RONDA? En altres instal.lacions de la Legió no s'han creat indústries subsidiàries; SERÀ CERT ?

7- Vam veure, vam escoltar ...

-Varem veure als de la COES, els "boines verds" corrent per la serra, fent exercicis de guerrilla.

- Varem veure tota Ronda plena de pintades "fachas" que tapaven les del PTA en contra la Legió.

- Varem veure una gran apatia en tots, inclosos els opositors, en els quals es veia fatalisme, com si pensessin: perquè oposar-s'hi, si de totes maneres ...

Vam sentir dir que hi havia hagut bastants enfrontaments dintre FN, sobretot amb els joves del partit que s'oposen a la Legió.

- Varem escoltar també que hi ha gent que assegura que es canviarà de lloc si arriba la Legió.

- També vam sentir que hi ha tres bars que asseguren tancar si porten els legionaris perquè així ho prefereixen abans que els destrossin el bar o perdre la clientela.

M.O.C.
(Movimiento de Objetores de Conciencia de Sevilla)

FONDOMOC

LA MARXA
ESTÀ EN MARXA

En el darrer número de La Puça i el General, publicàvem el text del manifest inicial de la MARXA anti-OTAN. Intentarem ara donar una explicació més amplia del com i el perquè d'aquesta inciativa.

La idea d'organitzar una Marxa anti-OTAN sorgí fa ja molts mesos, vora el Setembre de l'any passat. En plantejar-nos l'estratègia a seguir en la nostra campanya contra l'OTAN i les bases, ens decidirem per allò que vam anomenar "estratègia d'escalada" que consistia en la realització de tota una sèrie d'accions que, de forma progressiva, possibilitessin una conscienciació i una participació també cada cop mes gran de tothom.

Les accions contra la presència de la VI Flota el gener i les II Jornades Anti-OTAN del març foren els dos primers esglaons d'aquesta "escalada". La Marxa n'és el tercer.

Els arriscats marxaires recorrerem un extens territori que va des de Reus fins a Figueres passant pels diferents indrets on hi han instal.lacions militars nord-americanes: Turó de l'Home, Puig Paní, Radio Liberty, etc., indústries exportadores d'armament o altres conflictes amb instal.lacions militars, com ara a Subirats. (Pròximament explicarem detalladament el recorregut i les característiques dels llocs conflictius per on passarem.)

De cara a la Marxa, tant com en tota la campanya que venim fent, utilitzarem l'acció directa no-violenta com a eina de lluita, i en aquest sentit pensem organitzar sessions d'entrenament a l'acció no-violenta per a tots aquells que estiguin interessats a venir a la Marxa. (Caldria que tots aquells que puguin venir-hi ens ho diguin com mes aviat millor per a començar a organitzar aquestes sessions, i per a conèixer-nos.)

Una de les principals "virtuts" d'una Marxa és que en ser una acció mòbil, permet una difussió molt àmplia i alhora molt directa de la problemàtica que es vol tractar. Amb la Marxa, volem portar el tema de l'OTAN i de les bases als pobles, difondre'ls, forçar el debat sobre ells amb la presència d'una gent que trenca la monotonia de la vida quotidiana per mitjà d'accions, cercaviles, debats o senzillament xerrant i convivint amb la gent dels pobles i comarques per on passem.

Volem (i esperem) que la Marxa serveixi també perquè sortin nous grups anti-OTAN i/o antimilitaristes, perquè així s'amplií el moviment.

Evidentment aquest és un projecte ambició, que suposa molts esforços (i més per una petita puça com nosaltres). Ara bé, cal tenir molt present que la lluita en què estem ficats té uns terminis concrets (el tema de l'OTAN o/i la renovació dels tractats amb EUA, serà decidit cap a finals d'aquest any o principis del proper) i per tant que, si mínimament volem crear una consciència crítica a l'entorn d'aquests temes, necessariament hem d'esforçarnos al màxim.

Pel que fa als punts de la Marxa, com ja vàreu veure en el número anterior, són tres. Els dos primers no necessiten grans explicacions, car ja les hem donat moltes vegades:

- No als Blocs Militars i per tant no a l'entrada de l'Estat Espanyol a l' OTAN.
- No a les bases nord-americanes.

El tercer, però, mereix una explicació mes àmplia. Diu textualment: "Per la PAU, el DESARMAMENT i la DESMILITARITZACIO SOCIAL. Cal encetar un autèntic debat popular sobre els temes relacionats amb la defensa per a clarificar quins són i quins haurien de ser els mitjans i els objectius d'aquesta."

Volem amb aquest punt integrar dins la nostre lluita un nou element perquè pensem que suposa un augment qualitatiu en la mateixa: el qüestionament del sistema de defensa militar, la seva eficàcia i els seus objectius reals.

Creiem que és evident, la necessitat d'un debat d'aquesta mena. L'exèrcit s'empassa bona part dels pressupostos que nosaltres paguem, a'apropia cada any de la vida de milers de joves, expropia terres per fer-hi casernes, i tot en funció d' uns objectius inqüestionats i inqüestionables. Volem que la Marxa serveixi també per això, per a promoure aquest debat. I volem que hi siguin presents altres grups, amb visions diferents de les nostres, per a aprofundir mútuament en aquesta discussió tan necessària.

Aspirem a que la Marxa sigui tot això, una eina de lluita i de conscienciació - i també, es clar, d'autoconscienciació - sobres totes aquestes qüestions.

Ara bé, la Marxa no podem fer-la nosaltres sols, perquè sigui possible cal la teva ajuda, la teva participació, la teva crítica ... Cal que vinguis per el Casal si ets de Barcelona i ens ajudis per aquí, cal que cerquis els teus companys/anyes, si ets d'algun poble, i feu un grup de difussió i de treball de la Marxa a la teva comarca.

CAL QUE ET COMPRIS UNES BONES ESPARDENYES I VINGUIS A GASTAR-LES AMB NOSALTRES AQUEST ESTIU.....

CAL QUE TOT L'ESFORC QUE S'ESTA POSANT EN AQUESTA LLUITA NO SIGUI EN VA .....

Quim

AH, TAN SOLS UN DETALL

Estem molt fotuts de peles. Per a preparar la Marxa anti-OTAN encara no sabem com ens ho farem. Si alguna ànima caritativa ens vol ajudar que sàpiga que tenim el compte corrent amb el nº 20.686 del Banco Hispano Americano i a nom de Jordi García i Jané, Gran Via de les Corts 613, Barcelona.

FONDO DOC

MARXISME I NO-VIOLÈNCIA (II)

Passant al camp del marxisme, també en aquest cas trobem notables èxits però també profunds errors que relativitzen els primers. Els èxits els coneix tot el món i no anem aquí a extendre'ns en la seva enumeració. El fet que gran part de la humanitat es declari avui socialista i que les revolucions socialistes estiguin encara a l'ordre del dia, és en gran part la demostració de com el marxisme no s'ha quedat a un nivell d'abstracció sinó que ha donat vida a processos històrics de transformació de la societat fins a convertir-se en una alternativa real, encara que ara discutirem els seus defectes, al sistema capitalista que, a l'epoca que visqué Marx, semblava destinat a convertir-se en el dominador absolut de la humanitat.

Però també en aquest cas, si analitzem els sistemes que s'anomenen socialistes, a la llum de la teoria de Marx i d'altres revolucionaris, la distància és enorme. Per a Marx el comunisme era la real alliberació de l'home que, alienat de la seva vida i del seu mateix cos pel sistema burgès, el portaria finalment a ser amo de si mateix. La democràcia burgesa, només formal, seria substituïda per una democràcia obrera, real única superació possible del sistema parlamentari burgès. Però la realitat dels països anomenats socialistes és molt diferent: en comptes de parlament burgès s'ha instal.lat un aparell totalitari que no reconeix ni tan sols la llibertat d'expressió, i en el qual el poder, en comptes d'estar en el poble, es troba estrictament centralitzat en un Partit i lligat a una burocràcia política. No essent per tant un govern de la majoria, com deia Marx, sinó d'una restringida minoria del partit sobre tota la població treballadora.

Però fora un error creure que l'únic model de socialisme és el soviètic, sistema que, més que socialista ha estat definit justament com capitalisme d'Estat.

El model xinès té alguns aspectes d'extrem interès que l'assenyalen no solament com alternativa al capitalisme sinó també al model de desenvolupament dels països industrialitzats (tan capitalistes com socialistes), per l'accentuació de la importància del camp, la superació de la contradicció camp-ciutat, el desenvolupament de la industrialització descentralitzada. Però tampoc falten errors en aquest model, entre d'altres: l'ús ampli de mitjans coercitius que arriben sovint a l'eliminació física de l'adversari, el culte a la personalitat dels dirigents, la política exterior i les relacions amb els EUA, la concentració de poder en el Partit malgrat que hi hagi algunes formes de democràcia de base, etc.

Però aquesta exposició, necessàriament breu, sobre els models socialistes ens porta a subratllar un altre aspecte de crisi, globalment el principal, del marxisme contempora

ni i de la seva estratègia. En realitat no hi ha un marxisme - i una única estratègia - sinó que n'hi ha molts, no solament divergents sinó sovint amb contradicció l'un amb l'altre. I d'aquestes diverses posicions teòri-

ques, resumibles potser en el substituïsme d'origen leninista i el tercermundisme, sorgeixen diferents estratègies. Les més importants són aquestes dues:

- una més ortodoxament marxiana que veu passar el procés de construcció del socialisme i la lluita, per tant, de les organitzacions i partits obrers a través de les anomenades "reformes d'estructures" (sobretot en els països capitalistes avençats) i veu com necessària l'aliança amb les classes mitjanes, en particular amb aquelles capes immerses actualment en el procés de creixent proletarització.
- l'altra, d'inspiració marxista - leninista que veu el procés de construcció del socialisme lligat perfectament als moviments revolucionaris armats dels països del Tercer Món o de capes marginades del proletariat dels països capitalistes avançats (l'anomenat proletariat extern: les masses explotades de les zones més subdesenvolupades del país, el subproletariat urbà, els presos i altres capes no inserides estretament en el sistema d'explotació.

I aquí arribem a l'última part d'aquesta exposició, la referent als possibles i necessaris nexes entre no-violència i marxisme. Donat el menyspreament del moviment marxista per formes de lluita no armada i l'exclusiu ús d'aquestes tècniques pels no-violents (vaga, boicot, sabotatge, desobediència generalitzada, ...) podria arribar-se a la conclusió que la unió d'ambdós només fóra possible quan, encara que no s'accepti la no-violència com a principi, s'empren les seves tècniques per qüestions conjunturals. Però aquesta conclusió és completament errònia i no aporta res de nou ni al marxisme ni a la no-violència, limitant-se a reforçar la posició ja majoritària en els països capitalistes avançats de mutu enfrontament entre tots els socialistes sense que hi hagi possibilitat de trobar una estratègia comuna permanent (i no conjuntural), unificada i coherent. Perquè avui l'única alternativa que se'ns planteja vàlida, almenys en les societats de tipus capitalista avançat, és la d'una revolució autènticament socialista i autenticament no-violents, però revolució.

I això, pressuposa l'ús de totes les tècniques de lluita no-violenta. No pressuposa el vot (que implica haver acceptat el marc formal de la democràcia burgesa) ni tan sols la lluita sindical (encara que sigui d'extreme importància però el proletariat extern no pot fer vaga perquè no té feina estable i per tant aquella lluita seria extremadament parcial i limitada), sinó la desobediència civil generalitzada, el boicot, el sabotatge, l'objecció massiva i totes les altres tècniques experimentades positivament de la lluita no armada, però que han de convertir-se en lluites de masses i no solament d'una èlite d'intel.lectuals, sovint originaris de la classe mitjana, com s'esdevé en general amb els companys dels actuals grups i moviments no-violents.

Això suposa també que per part dels moviments marxistes es plantegi una actitud realment revolucionària i no de defensa com succeeix massa sovint avui dia que semblen més preocupats per a fer creure que no intenten transtornar el sistema sinó més aviat corregir-lo. Això implica que a la vegada sigui substituída la postura mecanicista i evolutiva del marxisme que veu el socialisme com a resultat del necessari desenvolupament de la societat capitalista, per una visió menys mecànica i més cientifica que se n'adona del paper històric actiu de la lluita de la classe obrera i de la seva organització per a la creació d'una societat socialista de tipus autogestionari que s'ha d'esforçar en prefigurar ja des d'ara.

Hi ha un darrer aspecte extremadament important d'una estratègia revolucionària no-violenta. Dervia de la constatació de l'error tant del socialisme utòpic, que pretenia modificar la societat mitjançant la creació "d'illes" a imatge de la societat futura però sense afrontar el problema

FONDOMOC

de les relacions de poder a la societat present, amb l'esperança (que es manifestà en il.lusió) que experiments com aquells s'estendrien com una taca d'oli, modificant tota la societat; com del científic, que creia en canvi que n'hi havia prou amb la presa del poder central perquè pugués començar la construcció d'una societat socialista en què la població resoldria els seus propis assumptes, fent innecessària la presència de l'Estat i provocant la seva extinció.

Aquests dos errors han demostrat que una estratègia revolucionària vàlida ha de retenir, a l'ensems, els dos corrents, que són indissociables l'ún de l'altre, el que va de la base al centre de coordinació i el que va del centre de coordinació a la base. La qual cosa significa que fóra completament errònia una estratègia que privilegiés com a únic o més important aspecte la conquesta del poder central i que posés en segon terme o considerés instrumental respecte al primer, la lluita per la presa del poder a la base, que anirà minant encara que sigui lentament el poder centralitzat. De la mateixa manera seria igualment errònia una estratègia oposada, que privilegiés només la construcció de contrapoders a la base descentralitzats, sense plantejar-se la conquesta i destrucció del poder central. En una lluita d'aquest tipus és on marxisme i no-violència poden i han de trobar una recíproca integració basant-se en una única estratègia revolucionària.

Alberto L'Bate
(publicat a la revista italiana "Azione Nonviolenta")

HO DIU TOT EL MÓN:

ELS POLICIES: VOTI I CIRCULI, CIRCULI.
ELS CORONELS: VOTI I OBEEIXI.
EL PAPA: VOTA I PREGA, GERMA.
ELS PATRONS: VOTA I TREBALLA.
ELS BURÒCRATES: VOTA I ESPERA.
L'ESTAT: VOTA I PAGA, CRETI.
NO ET FACIS IL.LUSIONS.
ES LA LLUITA I NO EL VOT QUI DECIDEIX.

FONDOMOC

a subirats no volem NI CASERNES NI PRESÓ

L'ajuntament de Subirats (Alt Penedès) ha confirmat oficialment l'existència de projectes de fer la presó i les casernes de Barcelona al massís de l'Ordal. La possibilitat que es construeixin les noves casernes dins el municipi els fou comunicada per un comandant del cos d'Enginyers que intervé en el projecte, el qual es va entrevistar amb algunes autoritats municipals i els va explicar que hi ha el projecte de treure totes les casernes de Barcelona llevat d'una o dues. Es volen

construir de nou en algun indret no allunyat de la capital i que hi tingui bons mitjans de comunicació. Subirats és un dels llocs amb més possibilitats perquè està entre l'autopista de Barcelona a Tarragona i la carretera N-340. A més hi passa la línia del tren de Vilafranca a Martorell.

El complex militar està pensat en principi per acollir a 10.000 soldats i residències per a un miler d'oficials i llurs famílies, supermercat, escoles, zones de maniobres, etc. i ocuparia 2.500 Ha., 1.600 de les quals pertanyents al terme de Subirats i la resta a Gelida, Cervelló i potser Vilafranca.

Pel que fa al tema de la presó, es veu que els projectes preveuen edificar cinc presons de 350 reclusos cadascuna que repartides de manera adient en la geografia catalana disminuirien la incidència física i social en els llocs d'implantació. Existeixen rumors força fonamentats per assegurar que la finca o vinya per a la presó ja ha estat triada per la Generalitat, mercès a la col.laboració d'algun dels propietaris.

S'afirma que la Generalitat, i més concretament el Conseller de política territorial i obres públiques no han estat consultats sobre l'afer de la caserna; que les qüestions d'estratègia militar es decideixen a Madrid i no hi ha traspassos en aquestes matèries.

La progressiva acumulació de rumors sobre els esmentats projectes ha originat un moviment de rebuig que, si bé inicialment ha estat a nivell del terme de Subirats, actualment s'extén per quasi tota la comarca.

Transcric un comunicat de Subirats amb l'exposició de les conseqüències d'aquests projectes:

SUBIRATS
NO VOLEM NI CASERNES NI PRESÓ

Davant les notícies i rumors de la instal.lació d'un complex militar de grans dimensions i una presó a Subirats volem fer una exposició de les greus conseqüències que ens pot portar això.

La instal.lació del complex militar comporta l'expropiació d'unes 2.500 Ha. Aquesta installació ha de donar cabuda a 10.000 soldats i per a unes 4.000 persones més entre comandaments i familiars.

- En primer lloc, això suposa un canvi total de la vida interna de la comarca.
- La possibilitat d'accidents a l'entorn de la zona militar.
- La segura expropiació dels terrenys als pagesos que tinguin les terres en aquesta zona.

- La prohibició de poder fruir de l'única zona de bosc que queda de grans dimensions a la comarca.
- Suposaria la instal.lació als pobles dels voltants de cases de joc, discoteques, llocs de prostitució, aldarulls als pobles i viles, i tota mena de vicis.
- En poc temps els militars esdevindran amos de la vida econòmica, social i política de la comarca.

Referent a la instal.lació de la presó hi haurà una colla de problemes:

- Suposaria, en primer lloc, l'expropiació d'un cert nombre d'hectà

FONDOMOC

res de cultiu segons el tipus d'instal.lació que es realitzi, ja que encara no sabem si serà una presó d' uns 350 reclusos o si serà una super presó.

- La major part dels pagesos afectats de la comarca són rabassaires; és a dir, que no són propietaris de la terra que treballen, i això fa que tant si es compren com si s'expropien, aquests pagesos no obtindran cap compensació a canvi d'aquestes terres.
- La instal.lació de forces policials crearia un ambient d'inseguretat.

La instal.lació de qualsevol dels dos complexos o de tots dos, es

traduiria en un creixement desmesurat de la població; això vol dir que en un termini no gaire llarg la gent del mateix poble ens hi trobaríem forasters.
Es vulgui o no es vulgui, el fet de la instal.lació de la presó o d'un complex militar influiria negativament en el creixement dels infants. A més, una vegada instal.lades, presó i casernes sempre poden ésser ampliades.

DAVANT DE TOT AIXO, TOTS I CADASCUN DE NOSALTRES HEM DE PLANTEJAR-NOS EL QUE AQUESTS FETS REPRESENTEN, I PRENDRE UNA POSTURA CONSEQÜENT.

Sobre el Manifest dels alcaldes

Els alcaldes de tota la comarca de l'Alt Penedès s'han reunit i han redactat una nota d'oposició als projectes de la presó i les casernes.

Aquest primer pas és important cara a la definició dels ajuntaments davant del problema. Esperem que es seu rebuig no es quedi solament en comunicats i portin la tasca compromesa de servei al poble fins on sigui necessari sense aprensions i demagògia.

El fet que tots els ajuntaments de la comarca s'hagin reunit ha d' ésser un estímul perquè tots els habitants de la comarca s'ajuntin i crein així una oposició més àmplia, que conjuntament amb els ajuntaments arribi a anul.lar ambdos projectes.

Sobre una nota als propietaris del terreny

Un dels factors més importants que poden decidir l'èxit o el fracàs d'aquest treball que s'intenta portar a terme depèn en gran part de la postura que prenguin els propietaris dels terrenys afectats. Els terrenys tenen un valor material i particular i els seus propietaris poden decidir el cultiu que més els convingui, però quan aquests mateixos terrenys han de servir per a produir un canvi total en la vida de la comarca no poden decidir independentment del sentiment de la majoria. Per això la postura dels propietaris només pot ésser solidària amb els interessos generals dels habitants del Penedès, que com queda clar, és la d'oposició a aquests projectes, i que per això comptaran amb el suport de tot el poble fins on calgui.

Sobre les assemblees a Subirats

Quan van aparèixer les primeres informacions al diari sobre la possibilitat de consumar aquests projectes, s'inicià ràpidament un moviment de rebuig. Es demanà tota la informació que hauria de tenir l'ajuntament i, el més greu del cas és que la informació que vam

FONDO MOC

rebre va ser la mateixa que havia sortit a la premsa. Per altra part s'aprofità l'assistència a un restaurant de la comarca de l'actual "Honorable" President per aclarir alguna cosa més; pel que va dir sembla que el projecte de la presó gairebé és segur que es farà a Subirats.

Es va procedir a la col.locació de pancartes a l'autopista i a la N-340 i es va difondre un manifest de rebuig que abans hem transcrit aprofitant que es feia, com cada any, aquests dies l'aplec del castell de Subirats.

El divendres següent, la reunió adquirí un caràcter menys local i alhora més comarcal, tot i que faltaven molts dels pobles de la comarca. A causa de falta d'informació es divagà força i a més, val la pena manifestar-ho, es veià un sentiment d'isolament en molts dels assistents. Es va proposar l'assistència en properes reunions de tots els grups que podien fer costat, ecologistes, objectors, antinuclears, no-violents, anti-OTAN, ... De moment la majoria dels grups que han vingut han intentat anar darrera d'aquest moviment, cuidant que no es perdi la seva identitat.

A cada una de les següents reunions assistí gent de nous pobles. Fins el 9 de maig s'han concretat aquestes coses:

- Creació d'una coordinadora comarcal formada per dos representants de cada poble.
- Creació d'un butlettí comarcal fet per un consell de redacció format per gent de tots els pobles (no s'ha decidit el caràcter que tindrà).
- Creació d'una comissió d'informació (s'intenta fer un comunicat després de la reunió de cada divendres).
- Necessitat d'una comissió d'economia a nivell local i una altra a nivell comarcal.
- Elaboració d'un programa fins el mes d'agost que s'ha de presentar a cada poble per a la propera reunió.

Pel que fa a les accions concretes hi ha el projecte de:

- realització d'un festival, si pot ser multitudinari al castell de Subirats.
- acampada cada cap de setmana al castell de Subirats i pels voltants.

Per això s'informarà a tots els Centres Excursionistes a fi que hi col.laborin.

- Pas de la Marxa anti-OTAN per Subirats a mitjans d'agost.

Cal clarificar molts dels punts de rebuig per aconseguir un moviment popular i majoritari d'oposició als dos projectes i a més hi ha una tasca molt important d'informació perquè la majoria de la gent dels pobles està molt poc assabentada i conscienciada.

Anirem informant així que hi hagi novetats.

Salvi.

FONDOMOC

NOTÍCIES BREUS

TEODORO OBIANG DE VISITA

El president de Guinea Equatorial, Teodoro Obiang, ha visitat l'Estat Espanyol durant els dies 29 al 6 de maig. Aquesta visita es pot situar dins las "cordials" relacions d'amistat entre els dos estats. Durant la seva visita Obiang s'ha entrevistat amb el rei, el president del govern, el ministre de defensa i en Gutierrez Mellado. Sembla ser que el motiu d'aquest viatge ha estat la potenciació (encara més) de les relacions entre l'Estat Espanyol i Guinea Equatorial.

La visita realitzada a l'acadèmia militar de Saragossa així com la companyia constant del ministre de defensa Rodriguez Sahagún, fan pensar que

un dels capítols importants en la "amistat" dels dos estats és el terreny militar. De fet la visita d'Obiang a l'acadèmia de Saragossa no és la primera que realitza un cap de l'estat guinea. Ja durant el mes de novembre passat el llavors vicepresident de Guinea Equatorial Salvador Ela efectua una visita a aquest mateix centre tot interessant - se per als mètodes d'aquest. Es parlava llavors que els militars guineans poguessin venir a Saragossa a "estudiar".

DOMINGO RUBENS DE VISITA

I va de visites, Domingo Rubens, comandant en cap de les forces Aèrees argentines, ha estat també de visita per aquí (els darrers dies d'Abril). Ha estat rebut pel rei, pel president de la Junta de Caps d'Estat Major, i ha realitzat una interessant visita a la fàbrica de l'empresa CASA (empresa aeronàutica dedicada a la fabricació d'avions de combat) a Getafe on, després de recorrer les instal.lacions va presenciar una exhibició dels avions fabricats per aquesta empresa (una de les tres més importants del sector bel.lic, i la primera en el camp de l'aeronàutica).

Segons sembla, doncs, l'Argentina, país àmpliament conegut pel seu gran respecte als drets humans, està interessat en els "nostres" avionets.

Mira tu què ve!

EL GRAN CAPITAL ES FA MAOISTA O EL MAOISME ES FA CAPITALISTA?

A Pequín no solament viatgen els dirigents del PCI sinó també els dirigents de la CEOE, Ferrer Salat i cia. (casualitat?). En efecte, el Consell Xinès per al Comerç Internacional i la CEOE han firmat un protocol per a promoure el desenvolupament equilibrat del comerç entre ambdós països, facilitar i promoure els contactes directius entre les organitzacions empresarials membres de la CEOE i les corporacions estatals del comerç exterior, l'assistència mútua per a facilitar la visita recíproca de delegacions d'ambdós països i intercanviar informació mitjançant documentació i publicacions d'ambdues organitzacions. Això tindrà que veure amb l'aliança preconitzada per Mao entre la classe treballadora i la burgesia nacional? Suposem que a partir d'ara els maoistes d'ací no criticaran més als "companys" de la CEOE!

PER AL PROPER NUMERO SORTIRAN -ENTRE D'ALTRES ARTICLES-

- Comentari a la Llei Orgànica de Defensa
- Melic: Judicis Militars (objectors, Navazo, Pilar Miró ...)
- Una base de míssils a Huelva?

FONDO MOC

SUBSCRIPCIÒ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÒ.....COMARCA.....

Forma de pagament:
Gir postal a nom d'Anna Porret(c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26, 2on. Bar-10)
Per correu (" " " " ")-
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIÒ PER A 6MESOS: 300 ptes més despeses de correus.

el general BUM BUM
quan se'n va a la guerra...

tralarà, TXIM PUM!

FUNDOMOC

La Nuça i el General

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Acció Directa No Violenta Anti-OTAN)

20 JUNY 1980 Nº7 60 ptes

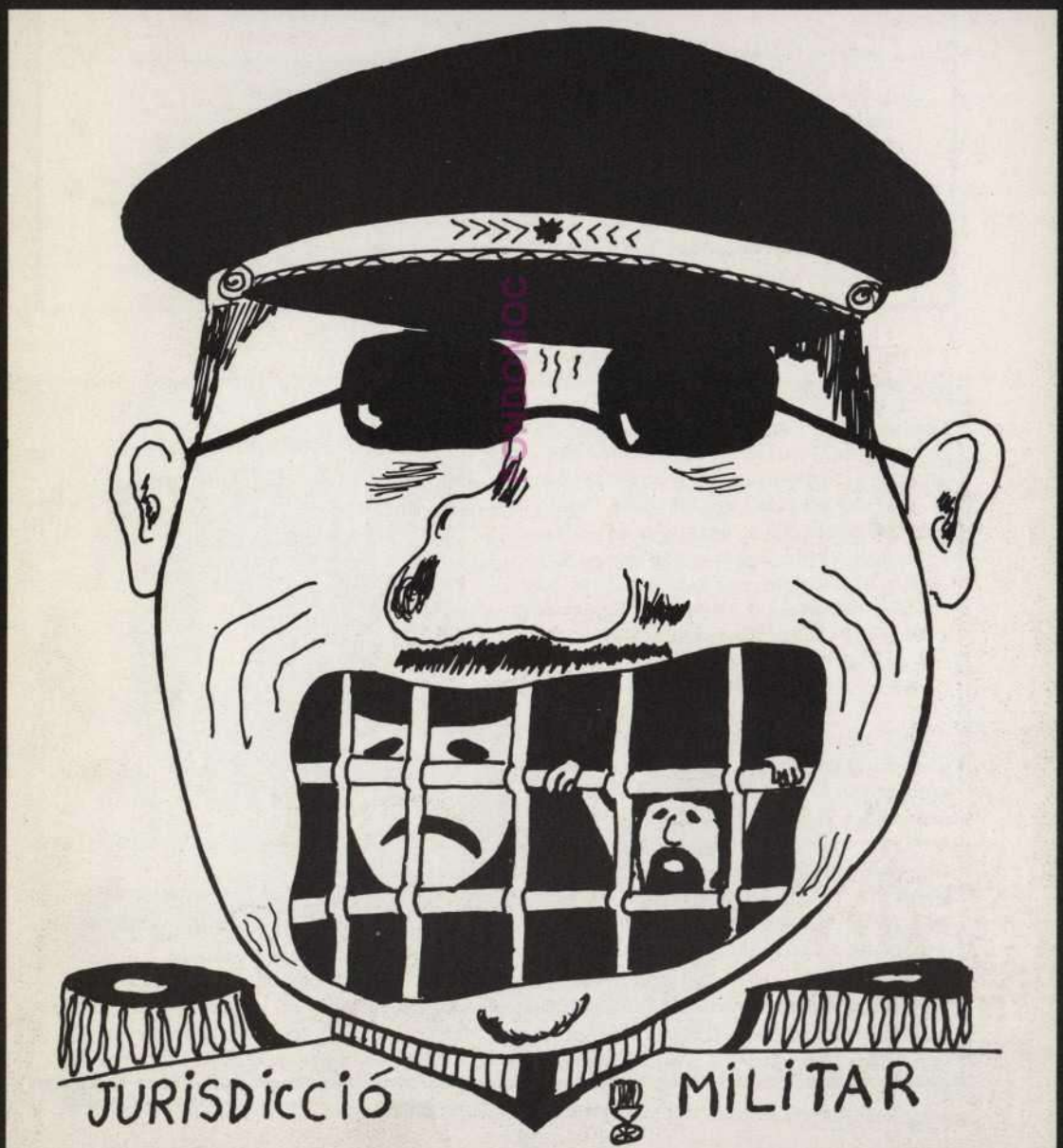

sumari

★ Editorial ____ 3

★ Algunes reflexions entorn de l'expansionisme soviètic ____ 4

★ MELIC: Sobre la jurisdicció militar ____ 13

• Sobre la Jurisdicció Militar... i d'altres històries ____ 14

• Cas Objectors de Bilbo ____ 17

• Cas de Jose Luis Navazo ____ 19

★ Armes atòmiques a Mallorca ____ 20

★ Marxa internacional ____ 25

FONDOMOC

NECESSITEM AJUDA

Estem molt fotuts de peles. Només el material editat per a la Marxa (cartells, adhesius i el dossier de la Marxa) ens ha costat més de 70.000 pessetes i estem a zero!!!! ...

Si ens voleu ajudar sapigueu que tenim el compte corrent amb el nº 20.686 del Banco Hispano Americano a nom de Jordi Garcia i Jané, agència de la Gran Via de Les Corts Catalanes, 613. BARCELONA.

Ah! per a la MARXA ens és imprescindible disposar d'una furgoneta camioneta o similars (per a transportar el material, gegants, cartells tendes, estris, menjar, gent....) Si sabeu d'algú que ens la pugui deixar o venir a conduir-la aviseu-nos aviat (tenim conductors).

Hem editat un dossier sobre la Marxa. Allà hi expliquem com anirà tot, itinerari provisional, explicació dels punts de la Marxa, en fi, quelcom que pot interessar a tothom, tant si pensa venir com si no. Li hem posat el preu de cinc durets. (pagueu-ne cinc i emporteu-vos-en quatre!!)

HEMEROTECA NACIONAL

EDITORIAL

Cada vegada tenim més a prop la Marxa anti-OTAN. Com tots sabeu, del 10 al 31 del proper mes d´agost, el Principat serà escenari d'una marxa fruit del procés de dos anys de treball del GANVA en una campanya contra l'OTAN i les bases nord-americanes en concret, i contra el militarisme i l´imperialisme en general (tant del bloc oriental com l'occidental).

En síntesi podríem dir que la Marxa no és un fi per ella mateixa, més aviat pretén ser un inici. Inici de desvetllament entorn de tota una problemàtica no solament dels blocs militars, cursa d´armaments,.. sinó de qüestions com pot ser un debat sobre els temes relacionats amb la defensa, posar en qüestió el mateix exèrcit, el sistema defensiu. Totes aquestes cabòries que ens preocupen, pensem que cal debatre-les no en hemicicles ni en clubs privats sinó al carrer, a les places dels pobles. I fins i tot debatre la manera de coordinar-nos i posar-nos d´acord enfront de lluites concretes. La Marxa pot ser un bon instrument si entre tots el sabem utilitzar que, per cert, no serà solament una marxa de conscienciació i d'informació; en la mesura que sigui possible ha d'aconseguir una mobilització i una denúncia de problemes concrets (objectius estratègics) com poden ser les instal.lacions auxiliars nord-americanes, indústries d'armaments, camps de maniobres,...

Totes aquestes accions poden esdevenir una contribució al naixement del Moviment Antimilitarista aquí, un dels objectius que el GANVA s'ha plantejat des del moment que començà a funcionar i que, en som conscients, no depèn només de nosaltres ni solament de tú, lector, però sí de tots els que d'una manera o altra pensem que moltes puces juntes poden arribar a fer caure el GENERAL.

G. A. N. V. A.

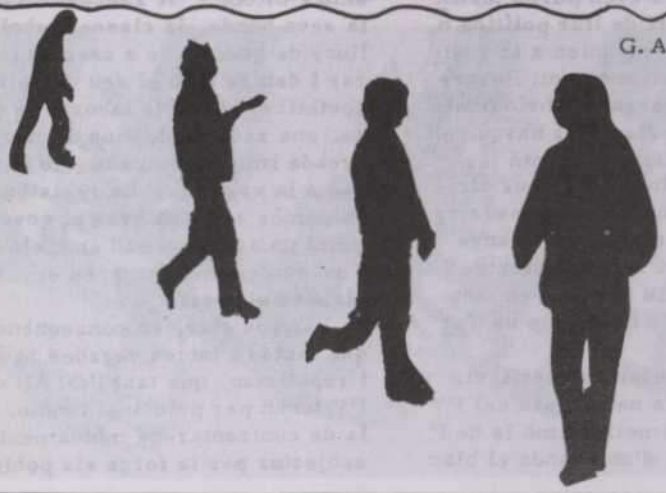

ALGUNES REFLEXIONS ENTORN DE L'EXPANSIONISME SOVIÈTIC

Tot seguit us oferim un article del nostre company de grup, en Jordi, sobre el fenomen de l'expansionisme soviètic, a propòsit del 25 aniversari del Pacte de Varsòvia. En la PUÇA anterior ja en Viçens Fisas ens havia explicat les etapes i els trets més importants del militarisme soviètic. L'article d'avui ve a presentar-nos el problema abordant-lo a partir de la política exterior soviètica. Esperem poder-vos oferir en el futur més treballs que analitzin l'inexplorat tema del militarisme dels anomenats països "socialistes".

1-OTAN o Pacte de Varsòvia, si fa no fa...

S'acompleixen els 25 anys que els estats europeus anomenats socialistes signaven a la capital polaca un tractat militar d'ajut mutu que portà el nom de Pacte de Varsòvia. El fet s'esdevenia el 18 d'abril de 1955, 6 anys després de la creació del bloc militar de l'OTAN. Els arguments que llavors donaren els dirigents dels països socialistes per a firmar aquell pacte foren que l'organització militar que neixieria gaudiria d'un caràcter netament defensiu, de salvaguarda dels seus estats enfront d'una eventual agressió - se sobreentén que provinent del món capitalista - i que el tractat restava sempre obert a l'ingrés de qualsevol altre estat europeu, independentment del seu règim polític. No entraré ara a examinar si aquests raonaments eren pures justificacions a posteriori de llur política o si per al contrari responien a la realitat concreta d'aquell moment. Perquè tot i que fóra interessant esbrinar els vertaders motius pels quals nasqué el bloc militar socialista tant com les autèntiques intencions dels seus dirigents, el cas és que els successos esdevinguts al llarg d'aquests 25 anys ja ens donen per si sols una imatge prou diàfana de quin ha estat en conjunt el paper polític del Pacte de Varsòvia.

I no cal ser excesivament aguts per a copsar que la naturalesa del PV guarda una gran simetria amb la de l'OTAN. Perquè si d'una banda el bloc militar capitalista està dominat pels EUA, l'URSS controla l'organització del PV. Perquè si l'OTAN intervingué, més o menys directament, en alguns dels seus estats membres (Grècia, Itàlia, o Portugal) per a restablir l'ordre capitalista quan aquest semblava d'alguna manera trontollar per l'avenç del moviment obrer i popular, a l'Est els tancs del PV ocupaven Txecoslovàquia l'any '68 - i encara temps enrera havien "defensat" Hongria - per a protegir l'estat socialista, l'estat dels treballadors... contra aquells mateixos treballadors! Tots sabem de l'heroica resistència d'ambdós pobles. 200.000 manifestants recorrien els carrers de Budapest el 23 d'octubre de 1956 exigint entre d'altres coses, eleccions lliures i secretes, el control obrer a les fàbriques i, com no, la revisió de "l'amistat" amb l'URSS.[1] A Txecoslovàquia, per la seva banda, la classe treballadora, lluny de quedar-se a casa, surt al carrer i detura amb el seu cos els tancs soviètics. La vida laboral es paralitza, una red clandestina d'informació és creada immediatament, els estudiants van a la vaga, ... La resistència obrera només acabarà quan el govern txec firmi un acord de pau amb els soviètics. Fou evidentment un greu error de la classes obrera.

Queda clar, en conseqüència, allò que tantes i tantes vegades hem repetit i repetirem, que tant l'OTAN com el PV tenen per principal funció, més que la de confrontar-se mútuament la de subjectar per la força els pobles i els

FONDOMOC

treballadors dels seus estats membres, i àdhuc "extramuros", als països del mal anomenat Tercer Món.

2- Una estranya espècie animal sobre la qual ningú no es posa d'acord.

Però l'anàlisi global del PV, de la seva funcionalitat, ens remet directament a una altre qüestió que és la de l'expansionisme soviètic. Expansionisme (social-imperialisme, per als pro-xinesos) que avui dia no solament té un abast continental europeu (el món de l'Est) sinó una projecció planetària. Perquè actualment la influència soviètica, per bé que molt sovint executada per contingents militars cubans,[2] s'estén arreu del món, com si es tractés d'una competició colze a colze amb els Estats Units, sobretot, i amb la Xina (Argentina, Vietnam / Kamputxea, durant la guerra d'alliberament nacional d'Angola, ...), secundàriament.

Si és constatable el fenomen de què parlem, és a dir, el de l'expansionisme soviètic, allò que no està tan clar, és la seva causa. Els qui tractem d'utilitzar l'anàlisi marxista per a conèixer la realitat i, conseqüentment, transformar-la, sabem bastant bé quines són les raons de l'imperialisme capitalista.[3] Certament que podrem discutir sobre un gran nombre de qüestions com p.ex. la de la periodització de l'imperialisme, bé limitant-lo, com Lenin, al període del capitalisme monopolista, bé desenvolupant el terme en un sentit més ampli en el temps, tesi a la qual m'adscric. Però el que és clar és que la teoria marxista, en aquest terreny, dóna proves, sobretot a partir dels anys seixanta, d'una enorme fecunditat. Nogensmenys no goso pas de dir el mateix de l'estudi de la naturalesa de l'expansionisme soviètic i de les societats "socialistes". Després de 60 anys de la Revolució d'Octubre encara no coneixem exactament què és allò que, fent-se passar per socialisme, oprimeix centenars de milions de persones. Sabem, això sí, que és un monstre, però de quina espècie?

I tal com ja insinuava abans, si no ens entenem pel que fa al caràcter i les raons de l'expansionisme soviètic és perquè ja ens trobem en desacord quan hem d'explicar com funciona la societat soviètica, fet que determina, és clar, la política interna i externa - expansionista - de l'URSS. Des de Mandel i d'altres trotskistes que qualifiquen la Unió Soviètica d'estat obrer degenerat o burocràticament degenerat i on mana la burocràcia parasitària, passant per Bettelheim qui parla de capitalisme d'Estat i de burgesia d'Estat fins a Sweezy que creu en l'existència d'una nova classe social dominant i d'un nou mode de producció, diferent tant al capitalista com al socialista, o Ticktin per a qui la Unió Soviètica és un avortament, una

FONDOMOC

aberració històrica impossible de sub sistir per molt de temps, tots ells ex pliquen, com veiem, la naturalesa de l'URSS de modes molt diferents i so- vint oposats.

No puc aquí dedicar-me a explo- rar cadascuna d'aquestes postures. Simplement em limitaré a donar el meu punt de vista per a partir d'aquí abordar la qüestió de l'expansionisme.

3- La URSS, una nova societat de classes?

Doncs bé, segons el meu parer, l'URSS és una nova societat dividida en classes, diferent al capitalisme, i que es fonamenta en la possessió efec tiva - que no en la propietat jurídica - dels mitjans de producció per part d' una classe social, la burocràcia, in- tegrada per les altes jerarquies del partit, [5] de l'exèrcit i de les empreses. Aquesta classe social s'apropia d'una part significativa de l'excedent social mitjançant l'atribució d'uns salaris considerablement superiors als de la classe obrera i a través d'altres me- canismes i privilegis. Es clar que als ulls de Mandel i cia. considerar la bu rocràcia com una nova classe social constitueix una perillosa heretgia. Aquest gran teòric marxista ens dóna quatre arguments per a demostrar-nos que la burocràcia soviètica no pot ser una classe dominant:

1- per primera vegada en la història ens trobaríem amb una classe domi- nant els interessos de la qual topen amb les necessitats i la lògica inter- na del sistema social determinat;

2-per primera vegada en la història, ens trobaríem amb una classe domi- nant incapacitada per a auto-perpetu- ar-se com a classe;

3- per primera vegada en la història, ens enfrontaríem també amb una clas se dominant representant d'un mode de producció l'enderrocament de la qual deixaria intacte l'estructura eco nòmica bàsica;

4-per primera vegada en la història estaríem davant una classe dominant que no existeix com a classe abans d'exercir la seva dominació.

Com és fàcil d'adonar-nos Mandel sembla tenir una gran por a les nove- tats històriques. Els quatre arguments porten el mateix segell de "per prime- ra vegada." Llàstima que quan parla d'estat obrer degenerat no se li acu- deixi pensar el mateix, ja que "per primera vegada en la història" ens trobaríem davant un estat obrer en el qual mana tothom menys la classe obrera, on aquesta veu trepitjats i trossejats dia rera dia els seus drets més elementals. En aquest sentit sí que Mandel comet una gran aventura teórica i ens avança tota una primacia històrica! Com molt bé explica Ber- ger, referint-se al moviment trotskis ta, aquest "ha aportat anàlisis, a vol- tes molt acurats, de les diferents eta pes de l'evolució de l'URSS, i ha intro duït idees noves en la seva concepció de la transició cap al socialisme. Mai no ho ha fet sense refermar allò que Trotsky havia definit, que romania en un nivell de veritat intangible, gairebé absoluta."[7] I d'aquesta quasi cega ve neració pel "mestre" Mandel tampoc no se n'escapa del tot.

Contestant molt breument a les se ves quatre objeccions, diré que pel que fa a la prime ra constitueix un axioma marxista la consideració de la contra dicció forces productives/relacions de producció, tensió que proporciona la base material per a la revolució social. Es incomprensible el seu argument si tenim en consideració que ell mateix,

en l'excel.lent llibre El capitalisme tardí, diu: "la contradicció fonamental del MPC (Mode de Producció Capitalista) - la contradicció entre la creixent socialització objectiva del treball i la continuació de l'apropiació privada - correspon així a la contradicció entre, per un costat, la creixent desaparició del treball privat i, per un altre, la supervivència de la forma mercantil del valor de canvi[8] o el guany com a meta de la producció, fonamentada en el treball privat."[9] Volem pensar, llavors, que Mandel no ha sabut expressar correctament allò que ens objectava. Tal vegada pretengués dir-nos que en un primer moment la burocràcia havia de ser progressiva i significar un avenç de les forces productives respecte al capitalisme abans d'obstaculitzar efectivament el desenrotllament de les forces productives? Però encara que fos així continuaríem sense entendre'ns. Penso que creure allò és conferir una vida pròpia a les forces productives, independentment de les voluntats dels homes. Aquests només serien simples manobres dedicats a ajustar les relacions de producció a les forces productives. Fóra accentuar una de les febleses del materialisme històric, almenys dels seus fundadors, que és el perill de caure en un evolucionisme darwinià, molt en consonància amb el segle en què nasqué.

D'altra banda jo no afirmo pas que l'actual formació social de l'URSS sigui en sí viable. Amb això pretenc dir que no tenim perquè considerar el sistema productiusoviètic com si fos capaç de desenvolupar encara més que el capitalisme les forces productives. Tal com afirma Vidal Villa sabíem que del capitalisme podiem arribar al socialisme però també era possible que sortint del capitalisme anés sim a parar a un altre lloc diferent al socialisme, per bé que a la llarga aquest sistema se'ns mostri inviable i abocat a extingir-se com a tal.

Quant a la segona pega, com molt bé replica Sweezy tot depèn de l'amplària que es doni al grup social de la burocràcia. Realment tal com el considera Mandel: "quan s'estén la noció de burocràcia per a incloure en ella a totes les capes privilegiades de la societat, sigui quina sigui la seva raó, això implica a milions de persones,"[10] Mandel té raó. Però si per burocràcia només entenem "les categories superiors dels aparells del partit, de l'estat, de l'economia i de les forces armades"[11] llavors sí que es dóna aquesta autoperpetuació a través de mecanismes com ara la facilitat d'accés a l'ensenyament superior o la nominació per part del partit dels càrrecs d'alt nivell.

Pel que fa a la tercera, Mandel incorre en un pensament impregnat de juridicisme. Sembla contentar-se en subratllar que havent planificació centralitzada, monopoli estatal del comerç exterior o propietat estatal dels

mitjans de producció, la base econòmica per a construir el socialisme ja està edificada, que és de fet allò que realment creuen ell i els trotskistes. Per al contrari, perso que allò que hem de mirar és a qui realment pertanyen els mitjans de producció, qui és qui planifica. És la classe obrera autoorganitzada en consells obrers o en qualsevulga altra forma adoptada per ella mateixa, la qui gestiona la producció i la distribució a l'URSS i als països anomenats socialistes? Si no és així - i no és així - significa que l'enderrocament de la burocràcia sí que suposa subvertir radicalment l'estructura econòmica bàsica. Perquè, com Marx assenyalava, i d'això estreia tota la seva crítica a l'economia política, l'economia no és una relació entre mercaderies sinó entre éssers humans, agrupats, per cert, en classes socials.

Finalment l'últim argument ve a posar-nos, en paraules seves, en el següent dilema:" En realitat, una teoria consistent sobre una 'nova classe explotadora' a la Unió Soviètica només té sentit si hom pressuposa que determinats sectors de la classe obrera (la burocràcia obrera i l'aristrocràcia obrera) i de la intelligentsia (la petita burgesia i els alts funcionaris de l'Estat) constitueïn potencialment una nova classe dominant àdhuc abans que 'prenguessin el poder', és a dir, abans de 'la revolució'. Però d'aquest supòsit sorgeixen formidables conseqüències, conseqüències que inclouen pràcticament tots els aspectes de la lluita de classes contemporània en tot el món i una revisió de la totalitat dels elements constitutius de la teoria marxista."[12] Tot i que Mandel exagera bastant les implicacions que aquell supòsit comportaria per a la teoria marxista (em fa l'efecte que el que sí s'hauria de revisar de dalt a baix serien les anàlisis trotskistes, i que comprenc que li sigui desagradable), certament sí que volem pressuposar allò, és a dir, que certs substrats de la classe obrera i sobretot dels partits obrers (burocràcia sindical, alts quadres del partit), a part d'altres sectors com la "intelligentsia" que diu Mandel (els del PCE i del PSUC són més originals i inventen el curiós terme de "forces de la cultura"!) poden - i van camí a-convertir-se en una classe social, dominant, si prenguessin el poder. Però com ja he dit en un altre lloc,[13] això sí la classe obrera ho consenteix i no s'allibera a si mateixa, sense mediacions, a través de la revolució social.

4- Una possible explicació de l'expansionisme.

Tornant al nucli central de la meva postura, afegiré que per bé que cregui en l'existència d'una classe dominant i d'una formació social diferent tant al capitalisme com al socialisme, no li atorgo una gran estabilitat interna. Altrament dit, crec que la Unió Soviètica representa una societat inestable. La manca d'incentius per als "managers" de les empreses i l'absència de mercat de força de treball - que implica la no existència d'aturminven tant el nivell com la qualitat de producció. D'aquesta manera no hi ha Pla Quinquenal que no fracassi estrepitosament. Connectat amb aquest fenomen, hem de considerar que la burocràcia no ha sabut trobar encara una ideologia legitimadora pròpia sinó que l'ha hagut d'agafar prestada del magma socialista. Vull dir que la burocràcia es legitima sota la creença en l'exitència d'una societat socialista, on els treballadors són la classe dominant. Això explica que la cohesió del règim hagi de fonamentar-se, a part de per la repressió, en una certa millora en les condicions d'existència de les masses.

I per aquí anem a parar a aquesta gran claveguera de desguàs que és l'expansionisme. En efecte, la classe dominant necessita treure plusvàlua externa per a solventar en la mesura que li siga possible el caos econòmic i evitar el descontent popular. L'expansionisme alleuja les contradiccions internes i les transmet als països "aliats". Altrament dit l'explotació de les clas-

ses obrera i camperola dels països "amics", (mitjançant p. ex. acords comercials avantatjosos per a l'URSS a

canvi de protecció militar a l'èlite dirigent), serveix per a atenuar la crisi i l'estancament constants en què els països de l'Est romanen sotmesos. D'aquesta forma, també l'URSS necessita controlar les zones estratègiques mundials en un intent d'assolir els recursos naturals que li calen ja sia per a emprar-los directament en el seu aparell productiu ja sia per intercanviar-los tot seguit amb els altres països de l'Est o bé amb els estats capitalistes desenvolupats per productes manufacturats i béns de consum.

Tampoc però, voldria proporcionar la imatge d'una URSS completament enfrontada amb els Estats Units en la lluita pel repartiment mundial. Perquè tal com explica G. Gilbert: "allò que caracteritza abans que tot el planisme [14] és que només pot existir integrat en l'economia mundial. En altres mots, és impossible construir-lo com a concepte pur o fins i tot concebre'l com a mode de producció generalitzat sobre el planeta.

Donat que l'economia mundial està dominada pel capitalisme, l'URSS s'integra en aquesta economia com un immens trust del tipus General Motors

Donat que l'economia mundial està dominada pel capitalisme, l'URSS s'integra en aquesta economia com un immens trust del tipus General Motors."[15]

Efectivament, no existeixen dos mercats mundials, l'un capitalista i l'altre socialista, com bona part dels marxistes dels anys 30 i fins i tot dels 50 o 60 arribaven a creure, sinó només un mercat mundial únic, capitalista, on s'integren la immensa majoria dels països anomenats socialistes (una excepció l'és Corea del Nord, p. ex.). La Unió Soviètica, concretament, ocupa un lloc intermedi dintre la divisió internacional del treball. Si d'una banda està subordinada als països capitalistes monopolistes, d'una altra registra una posició favorable amb els països del Tercer Món. Aleshores, bàsicament, el procés és el següent: l'URSS extreu excedent en fluxos econòmics amb el Tercer Món, excedent que li permet de compensar mínimament el seu endeutament, el dèficit de la balança comercial, amb els estats capitalistes desenvolupats.[16] I amb això estem ja en condicions d'intuir què significa realment la gastada cançoneta del "suport i l'ajut als països progresistes, basat en els principis de l'internacionalisme proletari"!! Aleshores és clar que l'URSS se situa en posició depenent vers els EUA. Necessita dels seus capitals i del seu blat. Per això la tensió i l'enfrontament no traspassen mai un límit prèviament fixat.

En el cas dels països del Pacte de Varsòvia, aquesta interpretació de l'expansionisme soviètic quadraria bastant amb la realitat si prèviament hi introduíssim algunes correccions. Primerament, cal tenir en compte que a part de l'explotació econòmica, la subjecció dels països de l'Est al poder soviètic, se cimenta, sobretot en una primera etapa, en necessitats d'indole

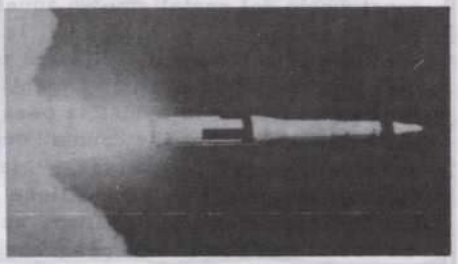

FONDOMOC

política i estratègica. Es tractaria de crear un anell que impedís l'asfíxia de la Unió Soviètica tant com la seva invassió pels exèrcits del món capitalista. En segon lloc hem de reconèixer que en periodes determinats, la classe dominant soviètica ha hagut de permetre uns intercanvis econòmics que li eren desfavorables per a evitar el sorgiment de tendències centrífugues dintre el mateix bloc. En aquest cas, la burocràcia sobiètica avantposava els seus interessos estratègiques i generals com a classe a les seves necessitats parcials i a curt termini.

Deixant però unes conjuntures molt determinades és evident que les relacions econòmiques Països de l'Est/URSS, integrades en el marc de la COMECON, reflecteixen un intercanvi desigual a favor d'aquesta última, malgrat que s'efectui d'una forma inversa a la que l'imperialisme capitalista ens té acostumats; és a dir malgrat que operi a través de l'exportació de productes agrícoles per part de l'URSS contra productes manufacturats per part dels països del cinturó socialista.

Mantenir aquestes relacions d'explotació i de domini requereix un sòlid i profús aparell militar. Un poder militar tan gran i mortífer com el dels EUA car els dos han de vetllar per uns interessos que estan escampats per tot el món. Un altre dia parlarem d'aquest tema, del militarisme soviètic. Llavors haurem d'estudiar tant la composició de classe de l'aparell militar soviètic com la seva ideologia legitimadora, provinent dels temps de l'Exèrcit Roig però considerablement reforçada amb la formulació per Stalin de la doctrina de la construcció del socialisme en aquells règims polítics i, a la vegada, les formes que pren la militarització social (a l'economia particularment: la importància de la indústria pesada, el caràcter d'indústries "punta" que assenyalava en Vicenç Fisas, [16] la hipòtesi llançada per Miro Allione sobre l'aliança científico-militar, nucli social que acapararia progressivament més i més poder enfront de les altres fraccions de la burocràcia[17] ...) etc., etc. Deixem, doncs, tots aquests temes per una altra ocasió. De moment retenim tan sols les funcions generals dels aparells militars d'ambdós blocs: la de mantenir "quietets" els habitants de cada una de les cases. I això enllaça amb la idea

subjacent a tot pacte militar apadrinat per una gran potència, i és que tant l'OTAN com el PV són, al capdavall, subtils maneres de remenar la casa del ceí sota el pretext d'ajudar-lo. En aquest sentit les classes dominants de Polònia, Hongria o Romania pel que fa al PV o d'Itàlia, Holanda o properament de l'Estat espanyol, quan signen un pacte militar amb algun dels grans, allò que fan és "oblidar-se" les claus de casa fora, en el pany de la porta.

Jordi Garcia i Jané
7 de juny de 1980

NOTES

[1]Perquè ens traguem del cap allò que sovint hom diu del caràcter pro-capitalista i contrarevolucionari de la revolta hongresa, transcric a continuació fragments de la resolució que els Consells Obrers del 11è districte de Budapest, pronunciaren en aquells moments:

FONDOMOC

"Els representant dels obrers de les fàbriques de l'11è districte han decidit unànimament que, en defensa dels interessos de la construcció socialista d'Hongria i de l'esdevenidor del poble hongarès, estan disposats a reincorporar-se al treball sota les següents condicions:

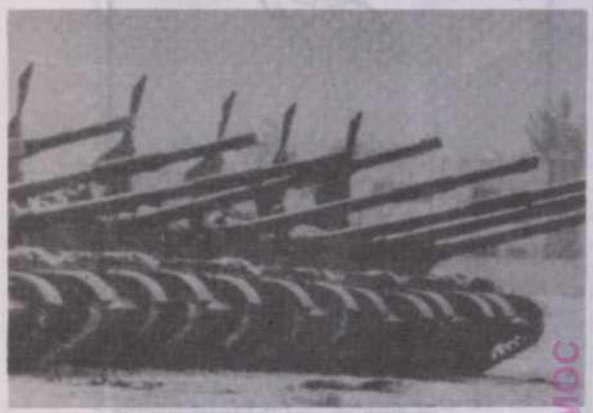

1- Recalquem expressament que la classe obrera revolucionària considera que les fàbriques i la terra són propietat del poble treballador.

2- ... ...

3- El poble ha dipositat la seva confiança en els consells obrers, per a assegurar-se d'aquesta forma que la voluntat del poble serà executada posteriorment. Exigim l'ampliació de les atribucions dels consells obrers tant com la seva confirmació, per part del govern, en els terrenys econòmic, cultural i social.

4- En interès del manteniment de la pau, exigim que es fixi un termini per a unes eleccions lliures. Només hi podran participar els partits que reconeixen i han reconegut sempre l'ordre socialista. Aquest ordre es basa en el principi que els mitjans de producció pertanyen a la societat.

... ...

Extret de "Revolución Socialista y contrarevolución burocràtica". Daniel Bensaïd. Crítica de la economía política. Ed: Fontamara.

[2]Militars cubans a l'Africa: Angola (19.000 soldats), Congo (320 tècnics militars), Etiopia (1600 soldats), Guinea (200 tècnics militars), Guinea Bissau (80 tècnics militars), Madagascar (35 t.m.) Mozambic (650 t.m.), Sierra Leone (200 t.m.), Tanzània (500-800 t.m.), Yemen del Sud (5-6.000 soldats), Zàmbia (60.000 - 80.000 soldats). Dades estretes de "El expansionismo de la URSS" de Luís Arrillaga, Sistema, Núm. 35, març del '80.

[3]Bàsicament són: contrarrestar la tendència a la caiguda de la taxa de guany, superar les crisis de sobreproducció o subconsum, proveir-se de maèries primeres i desguassar la lluita de classes a través d'aventures militars en altres països.

[4]Per a l'interessat a conèixer-les pot llegir:
Mandel / trotskisme: "La naturaleza de la URSS". Ed:Fontamara.
"Critica de la economia política", Núm. 2. Ed:Fontamara.
"Porque la burocracia soviètica no és una clase dominante". Revista Mensual, Desembre '79.

FONDOMOC

"La revolución traicionada" i "En defensa del marxismo". Trotsky.

Bettelheim: "La lucha de clases en la URSS". Dos volums. Ed: S.XXI

"Algunos problemas del socialismo". Diversos autors. Ed: S. XXI.

Sweezy: "Revolución desde arriba: la URSS en los años veinte". Revista Mensual, Juliol/Agost '79.

"La naturaleza de clase de la burocracia soviética". Revista Mensual, Desembre '79.

"Algunos problemas del socialismo". Ed: S. XXI.

H.H. Ticktin: "Las contradicciones de la URSS". Transición. Abril 1979.

"La Unión Soviética, una sociedad inestable?" Transición, Juny 1979.

5

	Obrers			Camperols		
	'47/8	'56/8	'66/9	'47/8	'56/8	'66/9
Txecoslovàquia	57		33,4	31,1		2, 6
R. D. A.	48,1	33,8	45,6	9,4	5	6, 4
Hongria	56		34,6	37, 3		8, 7
Polonia	62,2		39,7	28,2		11, 5
URSS	41	32	38	28	17	16

Extret de: "Cómo domina la clase dominante?" Göran Therborn. Ed: S. XXI, pàg. 90.

[6]Veure "Por qué la burocracia soviética no es una nueva clase dominante."

[7]"Sobre los estados antiobreros", Denis Berger. Dintre l'obra "La Naturaleza de la URSS", p. 70. Ed: Fontamara.

[8]Valor de canvi és el valor pel qual s'intercanvia una mercaderia en el mercat mentre que valor d'ús és la utilitat d'una mercaderia per a satisfer una necessitat especifica del seu comprador.

[9]"El capitalismo tardío". pàg. 545. Ed: Era Mandel.

[10]"La Naturaleza de la URSS". Mandel. pàg. 52.

[11]"La naturaleza de clase de la burocracia soviética". Sweezy.

[12]"Por qué la burocracia soviética no es una nueva clase dominante". Mandel.

[13]"Eurocomunismo y bloques militares". Part. 1a. Askatasuna, Maig 1980.

[14]Planisme és el nom que dóna l'autor, D. Berger, a la societat soviética.

[15]Veure article D. Berger abans esmentat.

[16]per a aquest punt em remeto a "La crisi mundial", primer volum. de Gunther Frank.

[17]"Els blocs militars: obstacle per a la transformació socialista . El cas del militarisme soviétic." V. Fisas, "La Puça i el General" núm.6

[18]"Las raices del expansionismo soviético". Miro Allione. El Viejo Topo Extra 9.

FONDO MOC

jurisdicció militar

Judicis militars, aquest és el tema que tractem en el MELIC d'avui. I per què?, no cal ni dir-ho, està a l'ordre del dia. Sembla com si veiessin que se'ls escapa de les mans allò que fins ara ha estat tan i tan reprimit i volguessin treure-li fins l'última gota de sang... Llibertat d'expressió, no entenen què vol dir. Llibertat d'expressió, què és això? Llibertat d´expressió és Llibertat d´expressió i se'ls ha d'ensenyar la lliçó.

melic

SOBRE LA JURISDICCIÓ MILITAR....i d'altres històries

I.) Dir que el tema de la llibertat d'expressió esta de rabiosa actualitat no es fer cap descobriment. És de tots ben conegut.

Els casos dels vint objectors antimilitaristes bascos, de la Pilar Miró, del "Libro rojo del cole", de Juan Luis Cebrian, de Xavier Vinader i de tantes i tantes altres persones, sobretot periodistes, perseguits i jutjats pels tribunals de les diferents jurisdiccions territorials, ocupen forces pàgines dels diaris i són causa de mobilitzacions (no tan fortes ni quantioses com caldria) per tot l'Estat.

Estem assistint, sens dubte, a una forta ofensiva del poder establert en contra de tot allò que se l'hi oposa. Tota crítica contra l'actuació de les FOP, tota denúncia de situacions repressives, tota crítica a l'exèrcit, tota informació comprometedora per al "buen nombre" o "l'honor" de les forces armades, és severament perseguida i ocasiona als qui la fan la presó, la multa, els judicis, ... o, com en el cas de Xavier Vinader, l'exili.

Els tribunals, ja siguin civils o militars, van plens de feina; no paren els xicots, de tanta feina com tenen.

Ens concretarem en aquest article, però en el tema de la jurisdicció militar, no perquè no tinguem res a dir sobre la jurisdicció civil (ambdues són servidores i defensores dels mateixos interessos) sinó perquè el nostre compromís en la lluita antimilitarista ens porta a denunciar concretament aquest tipus de jurisdicció, totalment militarista, ja que imposa a la societat civil uns conceptes legals i ideològics propis de l'aparell militar, i que és basat en la sacralització d'una serie de nocions, que esdevenen per a tothom completament intocables, com ara la "Nación", la "Bandera", el "Honor de la Patria", el mateix Exèrcit...

Molt més dura que la jurisdicció civil, la militar és sempre el "coco", allò que ens amenaça amb caure-na al damunt si som excessivament sincers a l'hora de dir el que pensem sobre l'Exèrcit i les seves funcions, a l'hora d'intentar engegar un debat a fons sobre aquestes qüestions...

Anem, doncs, al centre de la qüestió.

II.) Una de les coses que, a primera vista i sense haver d'aprofundir gaire en el tema, crida l'atenció sobre la jurisdicció militar és que els militars s'erigeixen en jutge a la vegada que són també part implicada.

Situació aquesta bastant estranya a la "filosofía" del dret, segons la qual el jutge no pot ser mai part implicada, doncs perderia la imparcialitat necessària per a la seva funció.

Aquest fet, tan curiosament irregular, obre ja d'entrada negres perspectives per a tot aquell qui cau en les reds de la jurisdicció militar.

La norma encarregada d'establir els criteris per a l'aplicació de la jurisdicció militar a civils, així com les demés lleis militars, és el "Código de Justicia Militar", que fou aprovat el 17 de juliol de 1945. Aquest CJM refonia en un de sol allò que anteriorment eren tres codics diferents, un per a cada una de les branques de l'exèrcit.

No obstant això el nou codic no es limitava tan sols a això, sinó que incorporava noves funcions per als tribunals militars. Funcions que fins llavors havien estat regulades per lleis especials i que d'ençà del codi queden definitivament legitimades.

Pero ningú millor per explicar-ho que el propi CJM que en el seu

FONDOMOC

preàmbul diu:
"...se ensancha la esfera jurisdiccional, encuadrando expresamente para darles permanencia, además de los ua comprendidos en las Leyes vigentes del Ejército y la Marina, otros delitos que, cual los de ultraje, insulto, ofensa o menosprecio a la Nación, su Bandera, al himno nacional, insignias o emblemas, se castigaban hasta ahora en Leyes especiales, de vida esporàdica, sujeta a los vaivenes de la política y se comprenden también los cometidos por obreros eventuales o filiados y personal paisano contratado, con ocasión del servicio o trabajo, utilización o empleo de material, y en sus relaciones laborales con superiores o compañeros, dejando asi atribuida de igual modo, permanente a la Jurisdicción militar la competencia para conocer de esos delítos que, inspirados las mas de las veces, en móviles sociales y políticos y en campañas antimilitaristas, produjeron tantas perturbaciones del orden y de la disciplina, merecedoras de rápida y ejemplar sanción".[2]

La Jurisdicció militar és determinada en aquest mateix ordre per: el delicte, el lloc i la persona. Així doncs el CJM es converteix, no en una norma legal per els militars sino en una llei que, com una espasa de Damocles, gravita sobre tots els ciutadans, ja siguin o no militars: "Art. 6: Por razón del delito, la jurisdicció militar conocera de los procedimientos que se instruyan contra cualquier persona. (... ...)

2-Por los de desacato a las autoridades militares, los de injurias o calumnia, clara o encubierta, a éstas o a las Corporaciones o Institutos, Armas, Cuerpos y Clases militares, cometidos con palabras, actos o por escrito, con inclusión de la imprenta, grabado, dibujo, radio o cualquier otro medio de difución o publicidad, siempre que se refieran al ejercicio del destino o mando militar o que tiendan a menoscabar su prestigio o relajar los vinculos de disciplina o subordinación en los organismos armados, y los de instigación a apartarse de sus deberes militares a quienes sirvan o esten llamados a filas, cualquiera que sea también el medio empleado y aunque no se cometan ante la fuerza misma"[3].

Això queda reglamentat en els articles, del 316 al 318:
" 316. Incurriran en la pena de prisión los que por qualquier medio ultrajaren a la Nación, su Bandera o al Himno nacional.

Con la misma pena se castigarán las ofensas a los emblemas o insignias militares.

317. Incurrirán en la pena hasta seis años los que de palabra, por escrito o por cualquier otro medio de publicidad, injurien u ofendan clara o encubiertamente a los Ejércitos o a Instituciones, Armas, Clases o Cuerpos determinados de los mismos.

318. Será castigada con la pena de prisión hasta seis años la apología de los delitos comprendidos en el presente capítulo, o la de los culpables de los mismos."

FONDOMOC

Cal senyalar, que, com ja us podeu imaginar l'article "vedette" en els darrers procesos contra civils ha estat l'article 317 (grans aplaudiments entre el public mentre l'esmentat article saluda emocionat). i III.)

És evident que una llei clarament franquista com aquesta, havia de ser "remodelada" per adaptar-la als nous aires democràtics. A més els grups d'esquerra sempre havien tingut dins els seus programes, un punt dedicat a la reforma del CJM, naturalment abordada amb la lògica moderació, perquè els militars no s'enfadin.

Els febrils esforços dels parlamentaris per aconseguir reformar els CJM poden resumir-se en el següent:

En els Pactes de la Moncloa (Octubre del '77) el govern es compromet a "reconsiderar" els limits de la Jurisdicció militar. Aquest compromís no es començava a concretar fins el 2 de maig de 1978, quan el Consell de Ministres acordà remetre les Corts el projecte de llei de "reforma parcial" del CJM. Aquest projecte entrà a les Corts el 28 de setembre i era publicat pel butlletí oficial de les Corts el 14 de novembre.

Dissoltes les Corts a finals de 1978 i elegida una nova legislatura en el mes de març, no era fins dos mesos després, el maig, que el Congres "adoptava" el projecte de l'anterior legislatura.

Aquest projecte queda novament congelat fins el passat mes de febrer en què es va plantejar l'iniciar una reforma en profunditat del CJM o bé limitarse als limits establerts per els Pactes de la Moncloa. Evidentment va guanyar aquesta última possibilitat defensada, com no, per l'UCD i CD, i deixant per un futur la reforma "a fons."

Així les coses els treballs de la Comissió de treball començaren el dia 29 d'abril.

Veiem que les gestions per fer una reforma parcial del CJM (que per altra costat no han servit encara absolutament per a res, doncs continua havent-hi gents a la presó) han durat fins ara ni més ni menys que dos anys i mig. Tot un record, senyors!!!

Ara bé, la jurisdicció militar no ha descansat pas durant aquest temps, al contrari! recordem a més dels casos actuals els dels Joglars o el de l'actor basc Sagaseta ...

Un altre qüestió es fins a quin punt arriba aquesta "reforma parcial" i què és el que reforma.

De fet la principal novetat es la reforma de l'article (el famós article) 317, que en la seva nova redacció (encara no aprovada per les Corts) sustrau de la jurisdicció militar les injúries contra l'Exèrcit, institucions, armes, clases o cosos determinats, excepte que el responsable sigui militar o els fets s'es devinguin davant "de un mando en presencia de sus tropas o en acuartelamiento, recinto o lugar militar."

Malgrat això l'essència del CJM continuarà essent la mateixa ja que en l'article 6, en el qual s'estableix l'àmbit de la jurisdicció militar diu el seu primer punt:"Por razón del delito, la jurisdicción militar conocerá de los procedimientos que se instruyan contra cualquier persona: 1º Por los delitos comprendidos en este código, incluso aquellos a que se refiere el artículo 194, y a los que leyes especiales atribuyan a la jurisdicción militar". Queden obertes les portes doncs, a l'elaboració de lleis especials que atribueixin certs "delictes" a la jurisdicció militar.

Aquest text fou aprovat a la Comissió de treball (està a l'aguait de ser abordat, per la seva aprovació definitiva, en el Congrés) amb els vots en contra de socialistes i comunistes que denunciaven la contradicció existent entre aquest text i el principi d'unitat jurisdiccional proclamat a la Constitució.

No podem, doncs, entusiasmarnos massa. Tot fa pensar que hi haurà processos militars per estona.

Ens queda el consol de pensar que

FONDOMOC

si no fossim jutjats per tribunals militars seria el mateix perquè ens processarien per tribunals civils.

I és que, i no ens cansarem mai de dir-ho,

ESTEM RODEJATS!!!!!

QUIM

NOTES

[1]Cal aclarir que el present article se centra en la qüestió dels processos militars a civils. Fer un estudi a fons sobre la jurisdicció militar en la seva totalitat requiriria un temps i uns coneixements que reconeixo no tenir.

[2]Código de Justicia Militar, ed.:BOE Madrid 1976. pàg. 25-26.

[3]Ibid., pàg. 127; el subratllat és meu.

CAS: OBJECTORS A BILBO

QUI SÓN ELS PROCESSATS

Hugo Alberdi, del Moviment d'Objectors de Consciència (MOC), de Bilbao.

Josu Albisbeaskdetxea, de Guernika; membre del MOC.

Carlos Alonso, de Baracaldo; independent.

Patxi X. Elias, del Comité Antinuclear Bilbo Zaharra.

Santiago Gonzalez, del Comité Antinuclear Bilbo Zaharra.

Dani Gonzalez, del MOC de Bilbao.

Montse Ibañez, del grup d'Acció No-Violenta de Portugalete.

Carlos F. Lasheres, del MOC de Donosti.

César Manzanos, del Grup d'Acció No Violenta. És de Santutxu (Bizkaia).

Javier Martínez, del MOC de Bilbao.

Elena Martínez, pertany al MOC i és de Bilbao.

Joseba Martínez, del grup d'Acció No Violenta. És de Portugalete.

Alberto Martínez, és de Santutxu. Pertany al Grup d'Acció No-Violenta.

Alberto Maseda, del Grup d'Acció No-Violenta de Portugalete.

Joserra Requejo, del Grup d'Acció No Violenta de Portugalete.

Roberto Salazar Puig, de Gasteiz. És del Comite Antinuclear Bilbo Zaharra.

José Salazar Puig, de Gasteiz; del Comité Antinuclear Bilbo Zaharra.

Santiago Sande, pertany al MOC. És de Bassauri.

Juan A. Urquijo, és de Llodio. Pertany al MOC.

Jon Urrutia, pertany al MOC. És de Bilbao.

FONDO MOC

CAUSA. ELS FETS.

Diumenge 16 de març és detingut l'objector Daniel Gonzalez mentre repartia una octaveta amb el títol NO A LA MILI davant de les escoles d'Urazurrutia de Portugalete (Biscaia) on es feia la "talla de mozos". L'extensió del full repartit no ens permet de reproduir-lo, tanmateix en transcrivim algun paràgraf: "Es como si en la

mili se pretendiera la doma de las personas, conseguir hombres sumisos (las mujeres no tienen que ir a la mili porque ya lo son), conseguir que la persona renuncie a oponer-se a algo que considera injusto o negativo, a rebelar-se contra algo que siente que le oprime... /... Nosotros creemos que es necesario cuestionar y denunciar el papel y la existencia del ejército, porque nos avasalla quitándonos la tela: parte de lo ganado (impuestos) y lo que pudiéramos ganar en el tiempo que dura la mili, porque se adueña de 15 meses de nuestra vida y por la cara, diciendo que atendiendo a sus peticiones es de la única forma en que se puede "servir a la comunidad"... Nosotros los objetores pensamos que cualquier forma de oposición es positiva. Puede estar, por un lado, la labor de subversión, la lucha dentro de los cuarteles, la creación de núcleos de resistencia y agitación dentro del ejército que vayan haciendo que los militares se sientan inseguros de sus tropas. Puede ser también la objeción de conciencia, es decir, la negativa a colaborar (no haciendo la mili) con una institución represiva y alienante como es el ejército, la negativa a ser una pieza en manos de los que mantienen la explotación, la subcultura, la destrucción ecológica, la humillación de la mujer, el terror nuclear."

Daniel Gpnzalez és acusat d'injúries a l'exèrcit i se'l tanca a la presó de Bassauri. El 18 de març, 19 persones s'encartellen davant del Govern Militar de Bilbao per a demanar la llibertat d'en Dani. Se'ls deté però el 19 de març són posats en llibertat condicional. El 16 d'abril es fa pública l'ordre de "búsqueda y captura" contra aquestes dinou persones. El 18 d'abril Santi Sande (un dels 19) és detingut per la Guàrdia Civil al seu lloc de treball i sense més ni més és empresonat a Bassauri. El 5 de maig s'obre "auto de procesamiento" contra en Dani i en Santi. Transcrivim seguidament fragments de l'esmentat 'AUTO DE PROCESAMIENTO' :

..."participó... en el reparto de la hoja que figura en las actuaciones y en la que se vierten frases infuriosas contra el Rey, la Patria, la Bandera, el Ejército y sus Mandos Profesionales fomentando la subversión, a la lucha dentro de los cuarteles, a la creación de núcleos de resistencia y agitación dentro del mismo, haciendo que los Mandos se sientan inseguros de sus tropas, así como el Ejército es una institución represiva y alienante; además figuran en dicha hoja las frases, con letras destacables, NO A LA MILI en la primera cara y a la vuelta NO VAYAS A LA MILI ... INFORMATE, terminando con una caricatura que representa a un militar que es acariciado por una mano y las palabras SI SERA DURO. CONSIDERANDO que los hechos relatados en el anterior resultado pueden calificarse... como constitutivos de un delito de 'Injúrias al Ejército' previsto en el artículo 317 del Código de Justicia Militar, ...es pertinente decretar el procesamiento de aquel, de conformidad con el artículo 553 del citado Código y dado que la pena que en su día pudiera corresponderle no excede de SEIS años de prisión militar, se está en el caso de acordar la prisión preventiva del encartado, en cumplimiento de lo dispuesto en la regla 2a. del artículo 673

FONDOMOC

del mismo Código y atendiendo a las circunstancias del delito que reviste peligro en relación con la disciplina, el servicio y el orden público. .../ ... SE DECLARA procesado por esta causa al paisano el susodicho Santiago Sande Vazquez, y se eleva a prisión preventiva la detención que sufre...".

El dia 7 de maig 18 persones protagonitzen una encartellada davant del Govern Militar de Bilbao (entre elles dues noies). La policia militar arriba fins i tot a disparar una ràfega de metralleta a l'aire. De seguida són detinguts i portats a la presó de Bassauri els nois, i a la de Nanclares de Oca les dues noies.

SOLIDARITAT

El mateix dia 8 de maig es presenta un recurs contra les detencions. Ja abans hi ha hagut actes de solidaritat i accions. Totes les organitzacions d'esquerra del País Basc signen comunicats demanant la llibertat dels detinguts i de tots els processats per exercir el dret a la llibertat d'expressió (fins i tot el PNV ha enviat un comunicat demanant-ne la llibertat). A diversos punts de l'estat han tingut lloc accions de solidaritat per part dels grups d'objectors: assegudes, encadenades, encartellades, davant dels respectius Governs Militars. Concretament a Barcelona durant tot el mes de Maig hi ha hagut cada dia un grup d'encartellats davant de Govern Militar i cada dia, com és lògic, han estat detinguts.

Uns totals de més de 50 objectors detinguts a Euskadi i més de 100 a la resta de l'estat és el balanç fins ara. Precisament avui (7-6-80) s'ha fet una ocupació de la "caravel.la de Colom" del port de Barcelona amb pancartes des del màstil demanant la llibertat dels objectors empresonats.

SITUACIÓ ACTUAL

Tots es troben en presó preventiva, acusats d'injúries a l'exèrcit i d'atemptar contra la integritat de les Forces Armades. Des del dia 26 de maig els vint empresonats estan en vaga de fam per aconseguir la llibertat. La situació concreta en aquests moments és la següent: vuit objectors a la presó de Bassauri, dues objectores a la presó de Nanclares de la Oca i deu objectors a l'hospital de Basurto (sembla que tots seran traslladats a l'hospital a causa de la vaga de fam).

Pel que fa a la situació jurídica i les perspectives de futur cal dir que el Jutge Auditor ha elaborat recentment un informe per aconseguir la llibertat provisional per als processats i ha deixat la decisió en mans del Ministeri de Defensa. Això significa que el qui té la paraula per fer possible aquesta llibertat provisional és Rodríguez Sahagún. D'altra banda tots estan amb "auto de procesamiento" i se'ls farà Consell de Guerra.

Quico
7-6-80

CAS: JOSE LUIS NAVAZO

Des de fa ja aproximadament un any i mig i a causa del greu delicte que per alguns suposa fer ús de la nostra plena llibertat d'expressió, es troba en situació de "llibertat provisional" l'objector de consciència asturià José Luis Navazo. Se l'acusa "d'injúries" a l'exèrcit per les declaracions que va formular en una entrevista realitzada en el número cinc de la revista BICICLETA i en la qual refuta per una sèrie de motius polítics el servei militar.

A l' "auto de procesamiento" podem llegir les frases que han estat la causa que ha fet servir l'estament militar per a processar-lo:

... "no puedo aceptar bajo ningun punto de vista una institución tan dictatorial y represiva como es la mili

FONDOMOC

melic

tar". "El 'mito' de la Patria: el sentimiento 'patriótico' es el cebo utilizado para justificar la existencia del Ejército y de la defensa nacional, pero bajo este sentimiento se oculta mucha mierda"..."las Fuerzas Armadas son el sumum de las instituciones represivas que existen para defender los intereses del Estado y del gran Capital."

A la carta enviada per Jose Luis al Capità General de la I Regió Militar argumenta sobre les dues consideracions segons les quals la jurisdicció militar no el pot jutjar en el cas que hagi comès algun delicte; aquestes dues raons són:

1a. No entiendo competente a la jurisdicción militar para procesarme por delito o faltas presuntas algunas.

Aquí fa esment de la constitució de l'Estat per a constatar que queda suficientment i clarament assenyalat que "La ley regulará el ejercicio de la jurisdicción militar en el ámbito estrictamente castrense..." i com queda molt ben aclarit en el mateix "auto de procesamiento", a José Luis Navaza se li reconeix explicitament la seva condició de "paisano", amb la qual cosa queda clar que aquest cas no és de la competència militar.

2a. De cualquier modo entiendo no haber cometido el delito de injurias por el que se me procesa.

En aquesta segona consideració també s'acull a la Constitució que diu en l'article 20: "Se reconocen y protegen los derechos: a expresar y difundir libremente los pensamientos, ideas y opiniones mediante la palabra, el escrito o cualquier otro medio de reproducción". Així, ell entén que ha fet ús del dret a la llibertat d'expressió - recollit per la Constitució - i haver exterioritzat "unes profundes creences, d'una ideologia basada en la Pau i la Solidaritat entre els homes, per sobre d'Idees, Fronteres i Creences".

Sense entrar - en aquest cas - en el que seria una crítica frontal a la mateixa jurisdicció militar en la qual veuríem que les lleis que la formen estan totalment desfassades, no podem consentir que persones en estat civil es trobin en un continuat estat de llibertat provisional i a més, pendents d'un Consell de Guerra, per l'amenaça que suposa contra les més elementals llibertats de l'individu.

Julio

FONDOMOC

Armes atòmiques a Mallorca

No podem atribuir amb precisió la paternitat de l'article. Creiem que no és fruit d'una persona sola sinó del treball en equip d'un grapat de gent molt maca que vam conèixer allà a Mallorca. La gent de l'Ateneu Llibertari de Ciutat de Mallorca, l'antiga gent de Talaiot Corcat i del moviment "Terra i Llibertat", els companys que ara viuen en una comuna rural a

pocs kilòmetres de Ciutat. Ells ens donaren el treball perquè el publiquèssim. (Una part d'aquest -la que parla de tot l'armament- ja la van treure a l'Interviu.) Són ells qui estaven treballant aquestes qüestions - OTAN, bases... - a Mallorca, a part de molts altres "merders" com per exemple el de la lluita contra la privatització de Sa Dragonera. A tots ells, Lluís, Bernat, Nofre,... des d'ací una forta abraçada.

Mallorca ja no és aquella illa de pianistes, poetes i pescadors. Però els seus habitants viuen en pau: un poble submís que mai no aixeca la veu. Mallorquins i forasters s'intercanvien sota l'estereotipus de la cortesia els seus somriures de por. Mai passa res. Tot és una anècdota. Malgrat tot, a pesar de l'estabilització, les tradicionals tragaderes d'aquest poble ermètic i desconegut hauran de passar una dura proba. Assitim des de fa algun temps a la lenta però segura construcció dels fonaments que l'Estat Multinacional precisa pels seus plans sobre aquesta illa: la Super-base militar que la Sisena Flota i l'OTAN necessiten per vigilar el Mare Nostrum.

S'EMPORTEN LA TERRA,
ENS DEIXEN LA POLS.....

Aquestes illes han vist florir a l'esquena la resplandent indústria del turisme. L'etern agraïment per part dels confiats indígenes va suposar un lamentable xec en blanc que la hipoteca o les possibilitats d'un futur diferent. La història d'aquesta colonització està encara per fer, però no és difícil intuïr la gran força d'un capital i una màfia quan ni un sol polític local ha gosat denunciar - amb un mínim de serietat - els tentàcles que s'extenen sobre aquesta terra.

El transport i emmagatzament de turistes és el gran negoci. També és l'únic que importa. Ho ha justificat tot: fàbriques de ciment, polígons industrials, urbanitzacions,... Les conseqüències són a la vista, però ja no inquieten a ningú. La destrucció sistemàtica i inapel.lable del medi ambient, la dissolució de la identitat històrica, el mercantilisme que presideix de forma patològica la vida quotidiana de l'illa, l'agressió constant contra una pagesia embargada i acossada... Tot això i més encara "és el preu que paguem". En definitiva: el desequilibri social i económic. Misèria i indiferència.

FONDOMOC

Mentrestant per un cantó es proclama amb sospitat triunfalisme el traspas de competències a un "ente" de gobern preautonòmic, per l'altre, potser el més fosc, s'estirpen les possibilitats d'una autèntica autonomia econòmica. S'enforteixen els

mecanismes de dependència obligada de l'exterior. Es permeten amb gran facilitat projectes escandalosos que mai ningú explica.

MARE ... NOSTRUM?

La ingenuïtat interessada que promociona la tranquilitat mai s'altera. El breu i amarg retrat anterior és el marc en el qual es deu situar la presència de la Marina i Forces Aèrees dels Estats Units. Des de fa molts anys el port de Palma de Mallorca és dels més visitats per les tropes ianquis. Això ha estat presentat sempre, per les autoritats locals, com a una anècdota, una mostra de cortesia - en tot cas que s'hauria d'agraïr. Malgrat tot, el cert és que aquí, i d'esquena a l'opinió pública mallorquina, es descansa, es reposta, i més coordinen les accions que més tard es desarrotllen en forma d'agressió o guerra.

Però les Balears, de no posar-hi remei aviat, seran alguna cosa més que un lloc de pau o descans. Les seves qualitats estratègiques són inmillorables i reuneixen requisits veritablement inestimables des de una òptica Exèrcit-OTAN. Des de aquí s'enllaça amb l'Orient Mitjà i es domina a la perfecció el conflictiu Nord Africa: una catapulta perfecta.

Evidentment la perfecta utilització de l'illa per part de la gigantina potència militar-industrial exigeix dotar a aquest territori de totes les avantatges estructurals que permetin rapidesa en el transport i en les comunicacions i reforcin el control social. Qualitat imprescindible per una base clau al "tinglado" militar basat en el binomi dissuasió-agressió.

Els projectes d'infraestructura volen el seu temps però, mentrestant, no han renunciat a utilitzar les exelents condicions físiques que ofereix l'illa.

Sobre la seva atractiva carena de muntanyes es van instal.lar fa anys els americans. A dalt del Puig Major (1.400 m.) hi ha dos gegantines pilotes els accessos prohibits i una forta vigilància armada. Amb freqüència se succeeixen els tiroteigs contra les muntanyes mallorquines que no renuncien a escalar "les seves" muntanyes. Les inocents instal.lacions resulten ser un perfecte centre de comunicacions i control en mans de militars ianquis. Des de allà dalt es detecten final els mínims moviments en un radi de 1.200 quilòmetres: París-La Coruña-Lisboa-Tanger-Sahara Nord-Nàpols-Venècia-Strasburg-París. La importància de les instal.lacions del Puig Major dins de l'espectre d'instal.lacions nordamericanes a Europa és alguna cosa fora de tot dubte. Com també el que aquest centre està qualificat, per l'enemic dels EE. UU., com objectiu militar; amb totes les conseqüències que això suposa per la seguretat de mallorquins, menorquins i eivissencs.

UN FUTUR FELIÇ

Els projectes han saltat ja dels despatxos i silenciosament han estat engegats. La discreció dels funcionaris i la complicitat dels polítics no pot deixar de contemplar-se com una cosa admirable. Quan l'actuació de grups ecologistes ha aixecat la protesta popular, la indiferència d'ells ha sorprès tots els qui, d'un moment a l'altre, esperaven quelcom de la democràcia. Perquè, si bé és cert que poc se'n pot esperar del funcionari vitalici, sobta la passivitat dels nous polítics (a dreta i esquerra) que no solament no han qüestionat aquests projectes sinó que, a més a més, hi donen suport públicament. Aquestes actituds, juntament amb la repressió directs i alguna o altra "deportació", poden servir de termòmetre per a mesurar la veritable transcendència de les "obres públiques" a Mallorca.

El més absurd en terres com Galícia (Autopiestes de l'Atlàntic) té cita en questa illa de 100 Km com la cosa més grotesca. El pla d'autopistes

FONDOMOC

que ha de funcionar d'aquí pocs anys (Palma-Inca-Manacor-Palma) correspon a alguna cosa més que les pobres excuses que sobre "densitat de trànsit" formula el Cap Provincial de Carreteres Miquel Angel Llauger.

El cert és que, entre d'altres coses, aquesta gran autopista circular permetrà d'unir les dues grans badies de l'illa: Palma i Alcúdia. Tant l'una com l'altra ofereixen excel.lents condicions per a donar cabuda a tota classe de portaavions, vaixells, submarins, i tot això en condicions de seguretat òptimes.

Les autopistes no solucionaran res però aguditzaran el problema de gestió autònoma al qual s'enfronten els mallorquins. S'anul.larà una excel.lent xarxa de comunicació vial en benefici exclusiu de la "rapidesa". La centralització en zones urbanes de tots els serveis serà encara més gran i irremeiable. En resum, el negoci que amb aquesta autopista realitzen el M.O.P., el Banc Central i Dragados y Construcciones és, en aquest cas, lamentablement secundari. "Autopista" és sinònim de seguretat en el transport de combustible i d'armament; canalització i control social. Això, en aquesta petita illa, representa les úniques excuses possibles, l'única explicació.

La dàrsena petrolera que es pretés construir a la badia de Palma, davant del popular barri del Molinar, és un altre d'aquests llocs clau que no convé menysprear.

El seu projecte la situa molt a prop de l'aeroport de Son Sant Joan. Avui dia el transport de carburant per a avions des de Porto Pi, zona d'atracament de petrolers i de dipòsits de combustible, fins l'aeroport, és molt lent. Es realitza a través del casc urbà en camions de capacitat limitada, la velocitat dels quals a plena càrrega no pot excedir dels 40 Km/h, aquesta trigança no suposa cap perjudici per a l'aviació civil, que no necessita velocitat en aquest tipus de transport si hi ha organització y previsió de proveïments, però un aeroport militar és diferent perquè les escales de valors són distintes: la rapidesa i la seguretat del transport de carburants per a esquadretes de guerra són tan valuoses que justifiquen amb escreix la inversió que suposa un projecte com el de la Dàrsena.

A aquests projectes caldria afegir el del nou aeroport. L'actual de Son Sant Joan es construí en quedarse petita l'antiga pista de Son Bonet

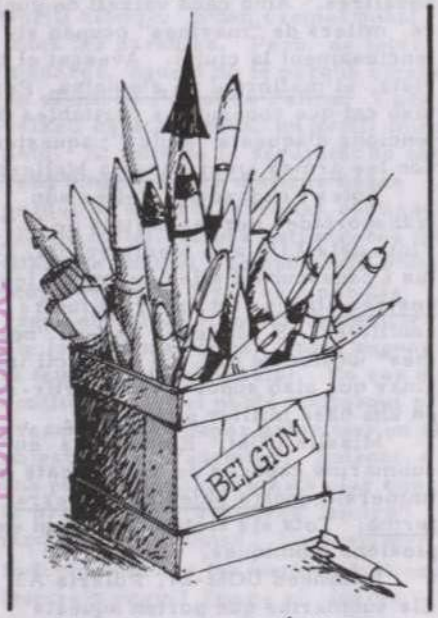

justificar la construcció d'una tercera pista a 500 metres escassos de l'actual. Se succeïren les expropiacions sobre la fèrtil horta de la Palma i el ciment cubrí les retes d'un important jaciment arqueològic. Nogensmenys aquesta tercera pista mai no ha estat utilitzada. Un escàndol sobre el qual també, en el seu dia, funcionà el ja sabut pacte de silenci. I per si això fos poc, el summum està ja projectat: un nou aeroport, una quarta pista en el sud-est de l'illa (Camps del Port). Per a qui serà? Algú necessita més proves?

BOMBES QUE DORMEN A MALLORCA

L'alt comandament americà a Europa ho afirmà sense dissimular en esmentar la necessària incorpora

FONDOMOC

ció militar d'Espanya:'L'OTAN és una garantia contra el desenvolupament de determinats processos revolucionaris.' I per això presenta no solament al Tercer Món, sinó també a nosaltres, l'imponent tecnologia de les seves armes, màxima expressió de refinament i de l'eficàcia destructiva. Son manejades per professionals que dominen informació i homes, tan programats per a ser maquinistes d'assassinar. I ells són aquí, entre nosaltres. Amb cada vaixell de guerra, milers de "marines" ocupen silenciosament la ciutat. Avessat el turista, el mallorquí no s'amoïna. Per això cal que conegui les veritables intencions d'aquests "amics": aquestes són les armes americanes a Mallorca.

Totes i cadascuna d'elles són transportades per les unitats de la VI Flota dels EUA a la Mediterrània. Totes i cadascuna d'elles dormen a les nostres aigües, tot esperant futurs conflictes. Si Mallorca és avui "només" un lloc de pas, no és difícil imaginar que això suposarà convertir-se en una base militar permanent.

- Missils UGM. Emmarcats en submarins capaços de ser llançats en immersió contra objectius en terra ferma. Tots els trets produeixen explosions atòmiques.
- Lockheed UGM-27. Polaris A3. Els submarins que porten aquests missils continentals són 16 tubs cadascun. Com en tots els ICBM (Intercontinental Ballistic Missils) la guia cap a l'objectiu és de tipus inercial, amb la qual, contrari de si les guies són electròniques, infrarojes o acústiques, ... no hi ha mètode d'interferir-los. L'abast del Polaris és de 4600 Km i va armat amb caps MIRV, és a dir, amb caps múltiples que poden ser apuntats a diferents objectius, amb la qual cosa un sol projectil pot esborrar del mapa unes quantes ciutats. En aquest cas porten 3 caps nuclears Lockheed MK-2 cada un.
- Lockheed UGM-73 A. Poseidon C3. Es actualment el nucli de la força dissuassòria naval. Els submarins que els porten empren 16 tubs cadascun. L'abast és també de 4600 Km i la càrrega útil de cada Poseidon està composta pels caps MIRV Lockheed MK-3 de 15 kilotones cadascuna. Recordem que la bomba d'Hiroshima, que costà 80.000 morts, tenia 20 kilotones. Un sol míssil Poseidon té 10 vegades la seva força destructiva.

- Lockheed UGM 93 A. Trident I C4.
- Missils antisubmarins. Es caracteritzen per transportar un explossiu autònom, després del vol del míssil, continua sol sota l'aigua fins al submaridiana. Les explosions que produeixen són nuclears. Els efectes a nivell de radioactivitat són imprevissibles. D'aquest tipus de míssils podem esmentar:
- Missils antinaviu. Acostumen a ser també amb cap nuclear per a assegurar la destrucció del vaixell-objectiu i l'extermini de les tripulacions dels vaixells propers. Tipus:

McDonnell Douglas RGM-84A Harpoon. Transporta una càrrega NWC de 287 Kg perforant i espoleta de contacte amb endarreridor de temps; és a dir, que el coet explota una fracció de segon després d'haver travessat la pell del vaixell-víctima per assegurar que la destrucció sigui com més millor.

General Dynamics RGM-66D Standart ARM.

Els míssils que a continuació esmentem són més "modestos" que els anteriors, sobretot a causa del seu

FONDOMOC

pes; aquest deu ser limitat pels trets de l'avió que ha de llançar-los. Es tracta d'una extensa gama de projectils guiats per televisió, sensors IR infrarojos, làsser, acústica o ràdar, que normalment no són portadors de càrregues nuclears encara que alguns d'ells si poden portar-les. Com a substitució de l'explosió atòmica van carregats d'explosius HE (High Explosive) de demolició, fragmentació a càrrega buida, d''efectes destructius infinitament més sofisticats que els de les bombes tradicionals. Són per exemple:

- Texas Instruments AGM-45 Strike Anti-radar.
- Hughes Martin AGM-62 Walleye Bomba planejadora.
- Rockwell Hobo Homing Bomb Anti-radar.
- Hughes AGM-65 Maverick. Amb un buit còmic en el centre perquè els gassos de l'explossiu seguei xen la direcció del buit. Es fan servir contra blindatges.

... ...

A més els avions d'atac i els interceptors, transportats pels portaavions de la VI Flota porten o tenen capacitat per a portar en qualsevol moment cosetes tan maques com aques tes: - Raïms de petites bombes antipersonals
- bombes incendiàries
- tancs de napalm BLU-1C/E
- Pulveritzadors-llançadors de productes químics tòxics
- llançadors de pamflets propagandistics

... ...(per raons d'espai hem hagut de treure molts models i característiques d'aquestes "joguines" tan precioses)

Quin tipus de diana som?

Bastant s'ha insistit ja sobre el perill atòmic. S'han cremat quasi totes les paraules. Però, de totes maneres, aquest no té perquè atracar en el dic de l'Oest de Palma. Cada vaixell és una bomba, un perill imminent. El mite de la seguretat no convenç ningú. Entre d'altres coses perquè si aquesta terra tan castigada allotja instal.lacions estrangeres militars de control i comunicació (Puig Major) aquesta terra és - per als "seus enemics" - una diana desitjable (superdura, dura, o tova segons la taula de classificació). En cas de conflicte obert el poble mallorquí representaria un paper prioritari en els objectius de "l'enemic". Enfront a una possible masacre està clar que la presència dels nostres "amics" ianquis no compensa. Un desig no molt clar dorm a les ments dels illencs. Que se'n vagin? Doncs sí, exacte.

Basili Baltasar

FONDO MOC

LA V MARXA INTERNACIONAL ANTIMILITARISTA

Per cinquè any consecutiu, es realitzarà una marxa internacional antimilitarista, a iniciativa d'una colla de grups i personas de diversos països d'Europa. Aquest any el recorregut passa per França, Italia Iugoslavia i Romania.

Davant la creixent militarització d'Europa i conscients de que el problema de la cursa i comerç d'armament té unes dimensions internacionals, una colla de personas i organitzacions pacifistes, no-violentes i antimilitaristes van llençar l'iniciativa d'una acció internacional que aplegues a gent de tots els països. Aquesta acció es va concretar una marxa. Aleshores s'acordà una plataforma comú, que consisteix en:

1.- Abolició de tots els blocs militars, i en particular l'OTAN i el Pacte de Varsovia.

2.- El desarmament per decisió unilateral de cada país.

3.- La conversió de les despeses militars en despeses i estructures civils.

Entre les organitzacions que donen suport a aquesta plataforma hi ha:

A nivell internacional:
La War Resisters International, (Internacional de Resistents a la Guerra). Insoumission Collective International, (Insubmissió Col.lectiva Internacional).
A Bèlgica:
MIR/I.R.G., M.C.P./M.J.P., Amis de la Terre, Pour. P.F.U.
A França:
Mouvement pour le Desarmement la Paix et la Liberté (M.D.P.L.).
Union Pacífiste de France (U.P.F.)
La Gueule Ouverte.
A Italia:
La Lega Socialista per il Disarmo
Partito Radicale, Movimento Nonviolento.
A Dinamarca:
Aldrig Merekrig Folkerejsning.
A Suecia: SPAAS
A Holanda: VD, Onkruit
A l'Estat Espanyol:
Moviment d'Objectors de Consciència, i la GANVA.

L'any passat es va fer la IV marxa
De l'Estat Espanyol hi anarem 13 persones, 12 catalans i un basc.
El recorregut fou de Brusseles a Varsovia i la marxa va pendre el nom de "Caravana del Desarmament" Es tractava en aquella ocasió d'anar de la seu de l'OTAN a la seu del Pacte de Varsovia.

Aquest any el recorregut passa més al Sud. Començarà a la Vaucluse (França) i anirem cap a Italia passant per la Spezia, Camp Derbi, Aviano i després cap a Iugoslavia i Romania.

Això serà del 4 al 22 d'agost d'enguany, la marxa passarà per zones de bases militars amb instal.lacions de missils i per centrals nuclears, lligant el tema del militarisme amb l'ecologia.

El desenvolupament de la marxa serà per concentracions de dos o tres dies a cada indret i amb tem entre cada lloc perquè cadascú es traslladi amb els mitjans que tingui (cotxe, tren, bicicleta, auto-stop...) cal portar tenda de campanya i sac de dormir.

Les accions que es facin tindran un caràcter no-violent relacionades tant amb els objectius generals de la marxa com amb la problemàtica concreta de cada lloc.

Bé, si voleu tenir més informació o voleu participar, escribiu o truqueu al Casal de la Pau:
COORDINADORA DE LA V MARXA INTERNACIONAL ANTIMILITARISTA
Bruc, 26-2on
BARCELONA-10 Tl. 301.49.39

FONDO DOC

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ .....COMARCA.....

Forma de pagament:
Gir postal a nom d'Anna Porret (c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26-2on. Barna-10)
Per correu (" " " " ")
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIO PER A 6 MESOS: 300 ptes.
SUBSCRIPCIO DE SUPORT PER A 6 MESOS: 500 ptes.

VadeConYa...

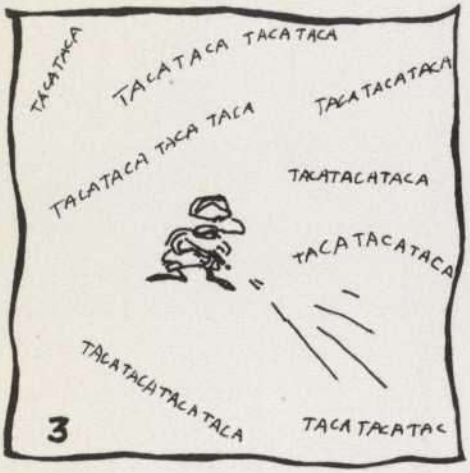

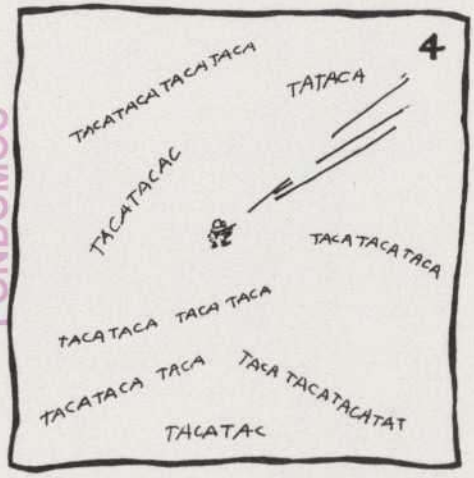

FONDOMOC

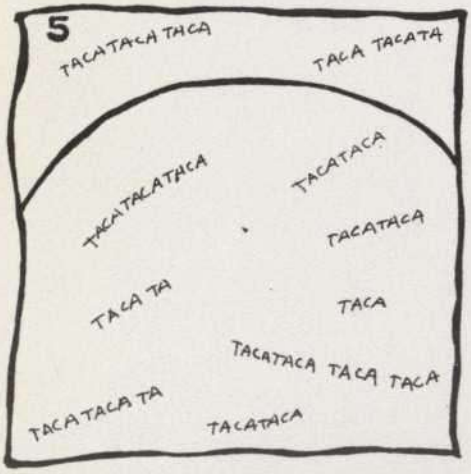

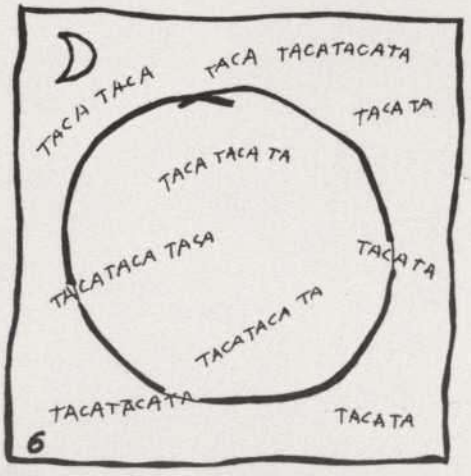

NOTA D'ULTIMA HORA:

Una victòria per al Moviment d'Objectors. Els vint empresonats a Euskadi (18 nois i 2 noies) ja están en llibertat provisional. (13.6.80)

FONDOMOC

la nuça i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

GANVA (Grup d'Accio Directa No Violenta Anti-OTAN)

20 JULIOL 1980 Nº8 60 ptes

sumari

-Editorial..... 3

-La indústria química..... 4

-La funció de la policia..... 8

Un malson i una amenaça constant.... 9

-Defensem-nos de la llei de Defensa..... 13

-Crítica de llibres..... 16

-Debat sobre la Trilateral..... 17

-El Tribunal de La Haya..... 20

-Vadeconya..... 22

FONDOMOC

ATENCIÓ AL PROPER NÚMERO !!

MONUMENTAL EXTRA D'ESTIU !!

(Agost-Setembre)

No pretendreu que durant la MARXA fem la revista, oi?

NUMERO MONOGRAFIC DEDICAT AL MILITARISME. Alguns dels temes a tractar seran:

-la indústria d'armament,
-la doctrina de la seguretat nacional;
-ecologia i militarisme;
-militarisme i sexisme;
-Debat entorn del militarisme;
-les converses SALT i la cursa d'armaments;
-defensa popular no-violenta;
-reconversió;
-la lluita antimilitarista;

AH ! I AUGMENTAREM EL FORMAT !!

EDITORIAL

HEMEROTECA NACIONAL

Un cop més us hem de parlar de la Marxa, de la Marxa anti-OTAN que estem preparant pels dies 10 al 31 d'agost, d'Ascó a Figueres.

A poc a poc, amb molt d'esforç i sacrifici, la Marxa va sortint, LA MARXA JA ÉS POSSIBLE. Ara resten les xerrades d'informació d'última hora, els contactes endarrerits, la preparació material de la columna,....i el buscar peles, l'aconseguir-ne moltes car ja només fins ara tenim un dèficit de vora les 100.000 peles. D'on sortiran no ho sabem. Però sortiran, han de sortir. D'allà d'on siguin. Les coses que valen la pena -i la Marxa pensem que bé s'ho val- no es poden ofegar per motius econòmics.

Ara que escribim això pensem en tu, lector més o menys anònim. Potser estiguis en algun grup -polític, sindical, ecològic llibertari, d'objectors,...- tant se val. O potser siguis un independent-independent. Tant és també. Com ens veus tu, als del GANVA ?. Sovint ens balla pel cap l'interrogant de si tot el que estem fent serveix per alguna cosa, si la nostra tasca no passarà desapercebuda, si serà profitosa. Com ens consideres: un grup de bojos amb bona fe, uns lluitadors per causes perdudes i ben perdudes,...?.

Pot ser que això que ara escribim no sia una editorial. Tal vegada fóra més apropiat que es tractés d'un diari íntim. El cas és que pensem això i "com que em passen certes coses així les canto així les dic".

Possiblement ens influencii el desànim, el cansament, l'haver de fer el sobreesforç final en aquest mes que ens cau a sobre, quan, de debò, ja amb prou feines podem amb la nostra ànima. No és un S.O.S. . Ja n'hem fet molts i els resultats han estat ben minsos. D'altra banda és trist que un grup es cremi no perquè no sàpiga què fer, sinó perquè té massa coses, massa projectes, massa ideas i ambicions.....i massa poca gent per portar-los endavant.

Però no us amarguem més. Demà ens tornarà l'entusiasme. I ens tornarà perquè per nassos ens ha de tornar. La Marxa ha de sortir i sortirà, i a més, bé, MOLT BÉ. Serà l'inici del moviment antimilitarista català com serà també una fita important cara a la campanya anti-OTAN i anti-bases. La necessitat d'assolir aquests objectius són prou evidents com perquè un grup se'n vagi a la merda.

G.A.N.V.A.

Edita.-GANVA c/. Bruc, 26 Barcelona 10
D.L. B-38298-79
IMPRES A CATALUNYA
Copisteria XALOC-Concepció Arenal, 261 Barcelona

INDÚSTRIA QUÍMICA:
Possibilitats d'una utilització hostil de les seves produccions.

NOTA INICIAL

A la vora de la ciutat de Tarragona s'aixeca el polígon petroquímic més important de l'Estat espanyol. En ell hi ha instal.lades les més grans empreses del sector a nivell mundial, com Dow Chemical, dels USA; Bayer, BASF i Hoechst de la República Federal Alemana, i d'altres.

La indústria química té dues cares, com tota la tecnologia actual. Una cara civil, pacífica, i una cara - molt més amagada - al servei de la destrucció i la mort. És la indústria química de guerra, la que fabrica els elements necessaris per a poder desenvolupar l'anomenada guerra química.

Estan totalment deslligades les dues cares que hem esmentat? Fins quin punt no poden arribar a superposar-se, talment que una es pugui confondre amb l'altra? És ben sabut que hi ha molts productes habitualment utilitzats en temps de pau que podrien ser emprats en la guerra donat el seu elevadíssim grau de toxicitat o la seva potència explosiva o incendiaria.

En aquest treball es donen unes primeres notícies sobre el tema, intentant demostrar que és possible que determinades produccions realitzades normalment en temps de pau siguin aprofitades per interessos hostils en temps de guerra. És un primer crit d'alarma sobre una indústria que, com totes les d'elevat contingut estratègic, escapen absolutament al control de la població.

FONDOMOC

Construiré
un castell de vida
i hi faré entrar
la gent que tingui ganes
de viure la vida i no la mort.

Serà la més gran festa
perquè els convidats
i els que hagin entrat

no dormiran
sinò que estaran ben desperts.

La vida té massa valor!

Mercè

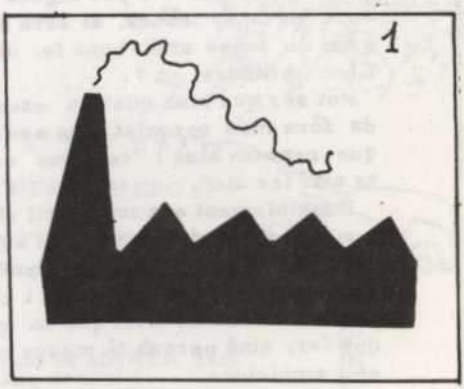

INTRODUCCIÓ

La ciència al servei de la destrucció ha dotat al èsser humà de la capacitat destructiva més gran que mai ha tingut ningú sobre la Terra. Així s'han ideat les armes atòmiques, que s'han anat sofisticant a mesura que hom ha realitzat més i més investigacions, a partir de les explosions d'Hiroshima i Nagasaki.

Altres tipus d'armes - potser a causa de la manca d'espectacularitat

de les atòmiques - passen semi-desapercebudes, malgrat que la seva potència destructora és també molt considerable i malgrat - això és potser la causa de la manca de llum pública - que poden èsser utilitzades amb més facilitat que les armes nuclears, donada la major facilitat de control i la possibilitat de reduir la seva utilització en àrees ben determinades: ens referim a les anomenades armes químiques i armes biològiques.

En aquest article estudiarem les primeres, des de l'òptica de que molts productes susceptibles de ser utilitzats com agents químics hostils són fabricats normalment en temps de pau. Es

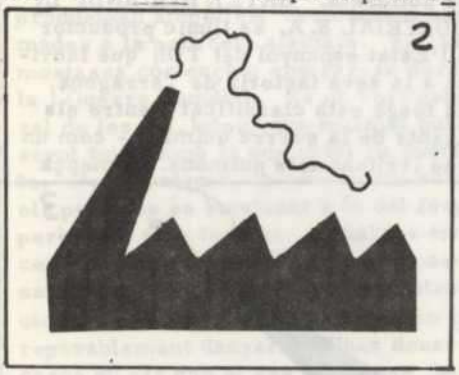

tudiarem concretament cinc productes: herbicides, àcid cianhídric, cianur de sodi, òxid d'etilè i fosgè, que la indústria química fabrica normalment en temps de pau i que la ciència al servei de la destrucció ha emprat per matar i destruir en temps de guerra. Estudiarem, bé que breument, les empreses productores d'aquests agents a l'Estat espanyol, concentrant els nostres esforços en el polígon petroquímic de Tarragona, el major de Catalunya i de l'Estat.

DEFINICIONS PREVIES

Els agents químics són substàncies sintetitzades en laboratori o bé produides per algun organisme viu, sòlides, líquides o gasoses, que poden ser emprades militarment per les seves característiques hostils. La utilitat des del punt de vista militar dependrà de la toxicitat de l'agent.

Les armes químiques poden utilitzar-se directament contra persones, contra les collites, el bestiar, ecosistemes naturals i fins i tot contra el material de l'adversari.

La seva utilització és relativament simple i poden llençar-se contra les guerriles o la població civil, en operacions tàctiques o estratègiques, en terra o mar, etc. ... A més a més permeten recuperar intacte - en els casos en que això interessi - el material de l'adversari, i actualment els avenços realitzats en el camp dels agents incapacitants permeten fins i tot neutralitzar l'adversari sense provocar-li la mort.

INDÚSTRIA CIVIL VERSUS INDÚSTRIA DE GUERRA

Una conexió relativament recent entre la indústria química civil i la indústria de guerra la trobem en la IG Farbenindustries, que durant la II Guerra Mundial fabricà l'àcid cianhídric i el compost basat en aquest producte - el Zyclon B - que serviren als nazis per matar els jueus a la càmara de gas. Posteriorment la mateixa empresa començaria a estudiar gasos nerviosos, un altre tipus d'agent químic, molt més sofisticat que el Zyclon B. Un cop acabada la II Guerra Mundial, la IG Farbenindustrie es desfaria i d'ella neixerien dues de les majors empreses químiques mundials, la BASF AG i la Hoechst AG[1].

Més endavant han sortit a la llum pública els contractes que les empreses químiques nordamericanes més importants havien realitzat amb el Pentàgon per suministrar-li material per la II Guerra d'Indoxina - Vietnam - i per investigar pel seu compte en agents susceptibles de ser emprats en guerra química. Així, Dow Chemical Co., Monsanto, Diamond Shamrock,

FONDOMOC

DuPont, i d'altres han fabricat armes de guerra química pel Pentàgon.

La notícia més recent és la referida a la factoria de l'empresa italiana Icmesa, filial de la suïssa Hoff - mann La Roche, en la que a causa de l'accident ocorregut el 10 de juliol del 1976, es descobrí que en aquella factoria es fabricava un gas de guerra per l'OTAN[2].

LA SITUACIÓ A L'ESTAT ESPANYOL

A la revista "Transición" del mes de Setembre del 1979 ja feiem una incursió en el tema dels productes químics susceptibles d'èsser utilitzats en guerra química i que eren normalment fabricats en temps de pau. Aquí intentarem ampliar un xic la informació que donàvem en aquella ocasió, especialment pel que fa a les utilitzacions que han tingut en la història els agents objecte d'estudi.

Els productes que hem enumerat anteriorment són fabricats a l'Estat espanyol per les següents empreses:

ENERGIA E INDUSTRIAS ARAGONESAS S. A., SUPRAM S. A. i UGIMICA S. A. fabriquen 2, 4 D i 2, 4, 5 T, dos herbicides que durant la II Guerra d' Indoxina fòren utilitzats per defoliar grans quantitats de zones boscoses i de zones agrícoles. El 2, 4, 5 T porta normalment una petita quantitat de dioxina incorporada, donat que és relativament difícil de separar aquest darrer producte de l'herbicida propiament dit. Energía e Industrias Aragonesas fabrica el 2, 4, 5 T a Sabiñánigo, Supram fa el 2, 4 D i el 2, 4, 5 T a Badalona i Ugímica produeix el 2,4 D a Sant Adrià del Besòs i a Baracaldo. ENERGIA E INDUSTRIAS ARAGONESAS S. A. i PAULAR S. A. fabriquen àcid cianhídric i cianur de sodi. El primer d'aquests productes presenta les característiques dels hemogasos, és a dir, actúa com a tòxic de la sang al penetrar en el sistema circulatori. La seva acció es realitza a nivell d' interferir l'intercanvi d'oxigen i diòxid de carboni en la respiració cel.lular, envenenant les cèl.lules. El cianur de sodi és un polsim blanc - sòlid per tant - que s'ha utilitzat alguna vegada com herbicida. A Vietnam s'evità usar-lo per por de causar baixes entre els propis soldats nordamericans encarregats de dispersar-lo. Energía e Industrias Aragonesas els fabrica a Huelva, i Paular fabrica àcid cianhídric i cianur de sodi a Puertollano. A la factoria de Tarragona també fabrica àcid cianhídric i té en projecte - juntament amb Aragonesas - el muntatge d'una planta de cianur de sodi.

El fosgè és - en la tecnologia de Bayer - un producte necessari per fabricar el TDI (toluen-di-isocianat), materia prima bàsica de les espumes de poliuretà. BAYER HISPANIA INDUSTRIAL S. A. és l'únic productor a l'Estat espanyol del TDI, que fabrica a la seva factoria de Tarragona. El fosgè està classificat - entre els agents de la guerra química - com un gas irritant dels pulmons. Començà

a utilitzar-se al final de la I Guerra Mundial. És un gas extremadament tòxic per inhalació. Provoca cremades en contacte amb la pell. L'acció sobre l'organisme no és molt clara, però el resultat sol èsser fatal, En el cas de no causar la mort de l'individu afectat, la seva acció predisposa a la bronquitis i a la neumonia, donat que els teixits pulmonars resulten absolutament alterats. Hom no en coneix antídot.

Finalment, ALCUDIA S. A. i INDUSTRIAS QUIMICAS ASOCIADAS S.A. fabriquen, a Puertollano i Tarragona

FONDOMOC

respectivament, òxid d'etilè. El principal fabricant és Industrias Químicas Asociadas. L'òxid d'etilè pot emprar-se de dues maneres en guerra química

1er) directament, formant l'element explosiu de les anomenades FAE ("fuel air explosives") o bombes d'hidrocarburs[3] o,

2on) com producte inicial del neurogas o gas nerviós conegut amb el nom de gas mostassa. Efectivament l'òxid d'etilè, per un procès relativament simple químicament parlant, pot transformar-se en gas mostassa - una tonelada d'òxid d'etilè en dóna dues de gas mostassa -, un dels primers agents vesicant coneguts. Els agents vesicants - com el seu nom indica - produeixen ampolles, vesícules o cremades a la pell dels afectats. El gas mostassa començà a emprar-se durant la I Guerra Mundial. És un verí general de les cèl.lules, que malmet qualsevol teixit amb el que entri en contacte. Per inhalació, la seva acció sobre els pulmons és semblant a la del fosgè, però molt més ferotge. A baixes concentracions provoca la ceguessa passatgera de l'adversari. A concentracions més fortes, els ulls resulten irreparablement danyats. S'han donat casos en els que el gas mostassa ha acabat amb la visió d'una persona un cop passats deu anys del contacte!!

CONCLUSIONS

Les armes químiques són - com hem vist - una de les innumerables contribucions aportades al desenvolupament de la Humanitat per la ciència al servei de la destrucció. Els aprenents de bruixot han desencadenat una tempesta que difícilment poden controlar.

La potència agressiva de les armes químiques és comparable a la de les atòmiques; molt més barates econòmicament parlant i, per tant, accessibles a un major nombre de potències.

Donat que com hem vist moltes substàncies que normalment es fabriquen en temps de pau per usos civils, poden ser susceptibles de ser emprades directa o indirectament amb finalitats hostils en temps de guerra, és realment complicat controlar tot aquest engranatge, i es fa complex detectar possibles "fuites" dels agents destinades a finalitats hostils. Un aspecte a tenir ben present és el que sovint una mateixa companyia elabora el producte i el consumeix. Aquest és el cas de Paular, que fabrica àcid cianhídric i l'utilitza per fer acrilonitril i - si van endavant els seus projectes - cianur de sodi en el futur. El mateix passa amb Bayer Hispania Industrial, que fabrica el fosgè necessari per elaborar posteriorment el TDI. En questes ocasions la possibilitat d'un desviament no detectat en la ruta dels productes és molt més elevada que en el cas de que en la ruta comercial del producte hi participin diverses empreses, per exemple, la productora, la transportista i la consumidora. Pel que fa als herbicides sembla que resultaria relativament senzill detectar fuites dels productes cap a magatzems militars, ja que s'apreciaria un important augment de la producció, doncs per una mínima eficàcia militar cal una gran quantitat dels agents.

Per a que aquests controls poguèssin portar-se a terme d'una manera efectiva caldria una total transparència en les dades aportades pels distints organismes sobre productes elaborats, capacitats de producció, processos industrials, subproductes que s'elaboren - no oblidem que el cianhídric que fabrica Paular no és un producte final, sinó un subproducte resultant del procès de producció emprat -, etc. .... costum aquesta de la transparència informativa que és més extranya que habitual.

Sota el pretexte del secret industrial les empreses químiques no informen detalladament dels productes que manipulen ni dels processos de producció que segeuixen. Pensem en que els habitants del poblet italià de Seveso persàven que a Icmesa es fa-

FONDOMOC

bricàven perfums i productes de bellesa.

Per finalitzar, i pel que fa al desarmament químic, convè assenyalar que una destrucció de "stocks" sense una constant vigilància i verificació posteriors seria totalment ineficaç ja que fàcilment es podrien fabricar noves reserves del producte destruit precisament pel similars que són els processos de la indústria química civil i els de la indústria química de guerra. Pensem en la ingent quantitat de productes químics utilitzats habitualment en temps de pau i que poden transformar-se en agresius químics solament amb petites modificacions en els procesos industrials.

NOTES

[1] "Chemical and Biological Warfare, The Hidden Arsenal"; Seymour M. Hersh; Panther Books, Londres 1970.

[2] "Seveso està en todas partes"; Grupo de Trabajo de Seveso; Campo Abierto Ediciones, Madrid 1977.

[3] per una visió més àmplia del que són les FAE fegeu "Transición", Setembre 1979, i també "Ibérica, Actualidad Científica", Novembre 1978.

Roc Magí, Maig del 1980

LA FUNCIÓ DE LA POLICIA O SOBRE LA REPRESSIÓ SENSE ENTREBANCS

Quina és la funció de la policia? La funció de la policia és la de reprimir la veu del poble, tot fent una clara opció de classe. "Terrible contradicció!" em cridarà qualsevol membre del dallonses, "Com pot la policia reprimir la veu del poble si n'és la més fervent defensora? O és que potser no mantenim l'Ordre Públic, la seguretat ciutadana de tal manera que regni una immensa Harmonia i Pau als carrers?" Estic segur que davant aquest discurs del Sisteme a tots us venen, com a mi, ganes de vomitar. Hom es posa malalt quan els sent enraonar. La ira i l'odi brollen a dojo del nostre cor... Tot seguit, però, la impotència en constatar la realitat: els Fusells els tenen Ells. I no tan sols els Fusells, ans també tot un laberint infernal (i perdoneu aquesta imatge bíblica), tot un altre món on hom entra però no néix mai: la presó... Estic suant, intranquil, tot és com un malson. Un malson. MALSON: trets, apallissaments, tortures al carrer i a la presó. Com és que encara tenen la barra de dir que ens defensen? Fins quan durarà aquesta paròdia?, em pregunto. I encara més, a qui, realment, defensen? La resposta? AMARGA.

FONDOMOC

Els estudiants protesten per un estatut d'autonomia universitària que s'han tret de la màniga els membres del dallonses d'abans, i que no és més que una esborronant caricatura d'autonomia, de la qual els únics que en surten beneficiats són els de sempre. I la policia surt al carrer a reprimir aquest abús de la classe dominant? No pas. La policia surt, sí, però per tal d'estovar aquells qui en protesten al carrer.

Els obrers d'una determinada empresa s'hi tanquen com a mitjà de pressió. Llavors els capitostos d'aquesta empresa fan una trucada: "És la poli? Poseu-me amb en Pep, és urgent...Pep? Tu, escolta, sóc jo. A veure si m'envies uns quants cotxes que els obrers se m'han tornat rebecs...Imagina't que volen que els augmenti el sou!!" I el Pep és clar que els envia. En un parell d'hores tot ha acabat: els obrers han estat foragitats amb canó de metralladora a l'esquena.

Què fer? Qui ho sap? Potser allò que el Raimon cantava, tot dient que hem de sortir al carrer junts, etc.

Però això és tan sols una cançó. I la realitat és por, molta por, i silenci, molt de silenci, tot plegat causat per titelles abillats de marró.....

Didac

FONDOMOC

Un malson i una amenaça constant

El passat 8 de febrer una bomba transportada per un dels avions nordamericans que habitualment realitzen exercicis de tir en el Polígon de Tir de les Bárdenas es desprenia de l'aparell abans de temps. La bomba tipus BDU-33, de dotze kilògrams de pes, inert i fumígena, havia caigut fora del Polígon. Més concretament a les rodalies del Castillo de Doña Blanca, terme municipal de Valtierra (Nabarra).

Aquest "accidents" no era més que un dels molts esdevinguts d'ençà que el Polígon fou posat en funcionament. La paciència dels nabarresos i els saragossans que limiten a aquest polígon no fa més que esgotar-se de forma ràpida. Fins quan durarà aquest malson?

Un paratge lunar

Els qui estem lligats a l'agricultura no podem deixar d'astorar-nos de la ubicació del Polígon i de l'assolament que estan rebent les seves terres.

Las Bárdenas Reales constitueixen un terreny amb una extensió de 421 Km quadrats, en el centre del qual està situat el polígon de tir, l'extensió de la qual es xifra en 2.000 Hes. Las Bàrdenas són propietat de l'Estat. Encara que el seu usdefruit, de caràcter centenari, pertany als dinou pobles nabarresos que el circumden, tant com de les valls del Roncal i Salazar i dels monjos del monestir de l'Oliva. Cadascuna d'aquestes entitats elegeixen els seus representants que, d'aquesta manera , componen la Junta General de las Bàrdenas Reales, que governa amb

una comissió permanent i un president.

La Junta de las Bárdenas no tenen la titularitat sobre les terres (el passat dia 29 de desembre de 1979 el Govern acordà cedir la propietat dels usdefruitaris, si bé no s'ha concretat la forma ni la data), però les administra i s'encarrega de solventar els problemes que poden produir-se amb els agricultors i ramaders que ocupen les terres. A las Bárdenas Reales es cultiven 207 Km^2, a través de 1861 agricultors dels pobles concomitants, i allí pasten anyalment més de 86000 caps de ramat llaner. Les terres de Las Bárdenas són el mitjà de vida d' un gran nombre de families de la ri-

bera de Nabarra, que al llarg dels darrers segles les han cultivat en règim d'undefruit i han transmès aquest dret de pares a fills.

Les bombes substitueixen els espàrrecs tradicionals de la Ribera. I això perquè la desídia i el caciquisme imperants en l'època franquista ho han permès.

Les terres que comprenen el Polígon estan patint un procés d'erosió i mineralització ràpida que va a impedir el posterior cultiu de les mateixes. Si a aquest fet li unim que aquesta fet li unim que aquesta zona podia ser avui una zona regable comprendrem l'enorme riquesa que anualment es perd a la Ribera nabarresa.

LA HISTORIA D'UN LLOGUER

L'existència del Polígon data dels anys 50. Era per llavors Cap de la III Regió Aèria el posteriorment ministre, tinent coronel José Daniel Lacalle, natural de Valltierra, localitat nabarresa distant del Polígon en 12 Kms. Per a llavors, l'Exèrcit de l'Aire cercava uns terrenys on poder instal.lar un polígon de pràctiques de tir aeri. Fou llavors quan el Cap de l'Aire ja esmentat proposà els terrenys de las Bárdenas Reales, que després d'una lleugera supervisió foren acceptats. Els lligams tan estrets que existien entre els municipis franquistes i l'exèrcit permitiren les relacions de supeditació de la zona als designis bèllics.

L'entramat burocràtico-caciquil donà llum verda a aquest assentament.

Després d'unes breus i "amistoses" converses amb la Junta de las Bárdenas el dia 31 de gener de 1951 es llogaven a l'Exèrcit de l'Aire espanyol les 2000 Hes. centrals de las Bárdenas Reales, a uns deu metres de la carretera nacional Pamplona-Saragossa. El 9 de juny d'aquest mateix any es firmaria l'Acord, sota notari, en virtut del qual aquelles terres serien llogades per un període prorrogable de 25 anys de durada. La quantitat fixada com a pagament d'aquest lloguer s'establí en la ridícula quantitat de 20.000 pessetes anyals revisables.

El 1976 fou prorrogat el lloguer per uns altres 25 anys. El President de la Junta de Bárdenas, José Maria Cillero, alcalde franquista durant 25 anys de la localitat de Valtierra, permeté aquest engendre en la monarquia naixent. El preu del lloguer es fixà en 2 milions de pessetes, la qual xifra representa un total de 1000 pessetes/Ha. de terra arrendada a l'Exèrcit de l'Aire.

Tot un poema còmic i tràgic d'autoritarisme!

Un paradís bèl.lic dels ianquis

El 26 de setembre de 1953 eren signats els primers Acords Hispano-nord-americans entre el règim de Franco i els Estats Units. Una de les conseqüències d'aquesta firma fou l'establiment d'una red de bases i instal.lacions militars ianquis en tota la geografia espanyola. Una d'aquelles instal.lacions està situada en la base aèria de Sanjurjo-Valenzuela. La base "americana" de Saragossa és un punt de suport al sistema estratègic aeri nord-americà en el món (Strategic Air Command). No obstant això compleix altres objectius tàctics i d'entrenament les arrels de les quals daten de la signatura dels primers Tractats de 1953.

Efectivament, com a conseqüència de la primera firma, posteriors pròrrogues i renovacions, les forces aèries nord-americanes tenen dret fins al 1981, si no es torna a prorrogar, a fer servir el polígon de tir de las Bárdenas. Els acords hispano-nord-americans expiren el 24 de gener del 1981 i en aquesta data s'obre un període de mig any de consultes per a la renovació o cancelació dels mateixos. En cas de cancelar-se encara disposarien d'un any per al total desmantellament de les seves instal.lacions a l'Estat espanyol.

La base de Saragossa, tildada com "d'utilització conjunta" i el complex de tir de Las Bárdenas han passat per diversos moments i vicissituds. Després d'una lleugera desactivació anterior, el 1970 la base ianqui de Saragossa i amb ella el polígon de tir de Las Bárdenas tornarien a recuperar una forta vitalitat. La vertadera causa d'aquesta reactivació no té altra misteri que l'expulsió de tot tipus d'instal.lacions militars nord-americans del territori de Líbia per aquelles dates: El règim nacionalista de Gadafi suprimí la base militar de Wheelus (Líbia) on els ianquis mantenien una àmplia zona desèrtica com a polígon d'entrenament aeri.

DE LIBIA A SARAGOSSA

Suprimida la base de Wheelus els ianquis decidiren reactivar la base de Saragossa i l'ús del Polígon de tir de Las Bárdenas. Des de 1970 els avions ianquis estacionats a Europa tenen el seu polígon d'entrenament a la província de Nabarra. De les 8 del matí fins a les 12, 30 i des de les 3 de la tarda a les 5, el Polígon de tir és emprat de forma exclusiva per la USAF (United States Air Force). Les pràctiques són diàries si s'exceptuen els divendres per la tarda, els dissabtes i els diumenges. Sense anar més lluny cal recordar la caiguda d'una bomba en el camping de La Sotonera (Osca) el passat any 1979 per un avió ianqui, "es desprengué" l'1 de maig. Sens dubte que els nord-americans entenen com "treball" l'intensificar la seva activitat bèl.lica. Aquesta és la seva forma d'entendre la "Festa del Treball".

Amb la intensificació de les pràctiques, es pot dir que, al llarg de tot l'any una mitja de 30 caza-bombarders deixen anar fins a 150 bombes diàries, carregades i lastrades al 50% de la seva capacitat explosiva. El destacament de manteniment del Polígon entré 12 i 15 soldats de l'Exèrcit de l'Aire espanyol més l'oficialitat corresponent, és l'encarregat de recollir les a prop de 3000 vaines diàries i explosionar, amb el consegüent risc per a les seves vides, les bombes arrojades pels ianquis i que no exploten.

UN ROSARI D'ACCIDENTS

La història del Polígon ha anat lligada a la història dels accidents que la rodeja. D'ençà de 1951 tretze avions s'han estavellat. D'aquests, sis foren dintre dels límits del polígon, i la resta, en els termes de poblacions properes.

D'aquests tretze accidents un revestí característiques greus en colisionar en ple vol dos avions en els lí-

FONDOMOC

mits de l'Aragó i Nabarra. L'accident es produí el març del 72 i els cascots indenciats caigueren sobre cases habitades i moriren 4 persones. El darrer accident aeri d'aquestes característiques s'esdevingué el passat 7 d'agost de 1979 quan el general de brigada Fernando Timón de Lara reunia els mitjans informatius de Pamplona i Saragossa en les instal.lacions del polígon de tir de Las Bárdenas Reals perquè puguessin contemplar en viu la zona i fossin testimonis d'un exercici de bombardeig. El Mirage caigut en el termini de Valareña (Saragossa) dintre d'aquests exercicis féu inútil qualsevol ecplicació del general sobre la inexistència de perills per a la zona derivats de l'existència del Polígon.

Però no són només avions els que cauen. També projectils, bombes i bales s'han "desprès" en aquests darrers anys. D'ençà del 20 d'octubre de 1978, en què un agricultor trobà un projectil de dos metres de llarg en el termini de Murillo el Fruto. D'altres projectils s'han desprès a Sádaba, Pinsoro-Valareña, La Sotonera i el darrer de Valtierra.

També el soroll provocat pels avions és causa de conflicte en tota la zona. Malgrat que tenen prohibit volar per sota dels 5000 peus (1524 metres) els avions que es dirigeixen al polígon trenquen de forma continuada la prohibició. A Mèlida hi ha vegades que és suspesa l'escola a causa de l'intens soroll organitzat. S'han notat efectes negatius en ocells i bens quant a la seva pèrdua de rendiment com efecte del soroll i de la por adquirides pels animals.

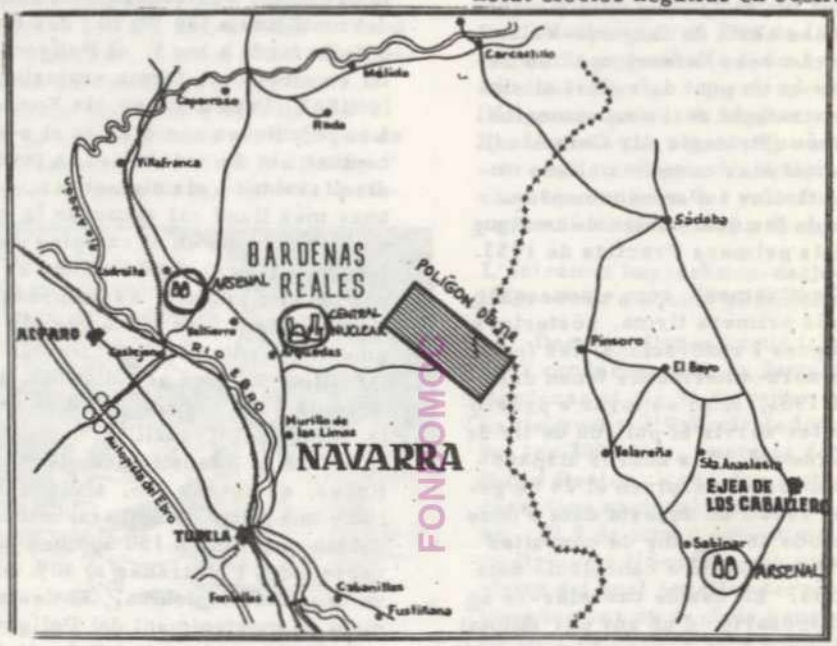

Malgrat que el contracte d'arrendament del polígon acaba l'any 2002 i que els alcaldes de la Ribera Nabarra esperen per a cancelar el lloguer, una possibilitat de rescindir el contracte s'obre en l'horitzó. Si el 1981 no són prorrogats els Acords Hispano-nordamericans o no es concedeix als mateixos l'ús del polígon, es podria distorsionar la seva validesa i existència.

QUE SE'N VAGIN!

Malgrat que el contracte d'arrendament del polígon acaba l'any 2002 i que els alcaldes de la Ribera Nabarra esperen per a cancelar el lloguer, una possibilitat de rescindir el contracte s'obre en l'horitzó. Si el 1981 no són prorrogats els Acords Hispano-nordamericans o no es concedeix als mateixos l'ús del polígon, es podria distorsionar la seva validesa i existència.

També el soroll provocat pels avions és causa de conflicte en tota la zona. Malgrat que tenen prohibit volar per sota dels 5000 peus (1524 metres) els avions que es dirigeixen al polígon trenquen de forma continuada la prohibició. A Mèlida hi ha vegades que és suspesa l'escola a causa de l'intens soroll organitzat. S'han notat efectes negatius en ocells i bens

Però per a aconseguir aquesta fita cal la formació d'un front ampli que englobi totes les poblacions que voregen el polígon.

I impulsar la idea primària de construir el canal de Villafranca que regui unes 15.000 Hes. de Bárdenas Reales dintre de les quals es troba enclavat el polígon. La canal, que consistiría a derivar aigües de la canal de Las Bárdenas, permetria la transformació radical de la zona, convertint en oasi, allò que avui va en camí de calcinar-se i destruir-se.

Cal l'acció dels municipis, dels partits polítics progressites i democràtics, dels sindicats agrícoles (UAGA) i obrers, de les Associacions Populars Culturals, etc.

Ningú no pot romandre impasible esperant que un dia es produeixi una catàstrofe difícil de resoldre. La idea d'avançar en la lluita contra l'existència del polígon està en el cap de tots. Arguedas el 1978 i Tudela el 1979 foren indrets on milers de persones es manifestaren contra el polígon. Allí a Tudela la lluita contra el polígon i contra la instal.lació d'una central nuclear deixaria el seu primer màrtir. Des d'aquestes pàgines li dedico a Gladis de Estal el meu afectiu homenatge. La mort d'aquesta jove i la vida arrencada per una salvatge repressió serà per a tots nosaltres el símbol d'un poble que no es doblega davant de les seves exigències.

Jorge Mª Hernandez Esteruelas
-enginyer agrònom-
Extret del Butlletí d'Objectors d'Aragó, Núm. 2, maig 1980

DEFENSEM-NOS DE LA LLEI DE DEFENSA

Com ja deveu saber el projecte de llei Orgànica de Defensa ja ha superat el debat al Parlament i ara només li queda ser discutida a les Corts perquè el Rei la ratifiqui i entri en vigor després de 30 dies, si segueix el curs normal. Si a això li afegim que hom creu que el Senat no esmenarà pràcticament res al projecte, hem d'arribar a la conclusió que estem ja davant del text oficial i definitiu.

En La Puça i el General del mes d'abril ja comentava alguns dels trets més sobresortints que al meu paper posseia l'esmentat projecte. També llavors havíem promés que, un cop la llei fos definitiva tornaríem a comentar-la, subratllant especialment els seus aspectes novetosos.

Doncs bé, tot i que aquells són escassos passo a comentar-ne els més importants:

-La redacció originària de l'article 2on., en les seves primeres línies deia:

"La defensa nacional és la disposició, integració i acció coordinada de totes les energies i forces morals i materials de la nació, davant de qualsevol forma d'agressió." I ara el Congrés li ha afegit: "...havent de participar tots els espanyols en l'assoliment d'aquest fi." Aquestes paraules es poden interpretar, és clar, de diverses maneres. Podem concedir-.es una valor purament retòrica. Però també ens podem imaginar que afecten especialment als objectors de consciència. Efectivament, aquesta clàusula potser ens insinui que els objectors hauran de participar en tasques de creu roja en cas "d'agressió".

-S'ha afegit en la nova redacció un article, el sisè, de summa importancia.

En aquest es diu, entre d'altres coses, que les Corts aprovaran les lleis relatives a la defensa, els pressupostos, controlararan l'acció del govern en el tema tant com l'administració militar, debatran les línies generals de la política de defensa i dels programes d'armament. També especifica que els efectius totals de les FAS tant com llurs plantilles s'ajustaran a les previsions de les lleis especials de dotacions i a la llei de pressupostos, sense sobre-passar-les.

-L'apartat 2on. de l'article 14 actual assenyala: "Base fonamental de la defensa nacional són els mateixos ciutadans. Per això, el govern vetllarà per a desenvolupar el patriotisme i els principis i valors reflectits en la Constitució." Pel que fa a desenvolupar el patriotisme això ja es deia abans. O sia, que ha quedat igual de malament i de perillós per als qui no ens sentim pas 'patriotas'. Quant a allò que es refereix a desenvolupar els principis i valors constitucionals em sembla també en general negatiu. Per als qui no vam votar aquesta constitució és evident que no ens pot pas agradar que ens menjin més el coco amb els principis i valors que hi són continguts. A més, aquesta frase podria insinuar que es tindrà cura que ningú no professi o actui contra als valors constitucionals, cosa que ens apropa perillosament al cas alemany.

-L'antic article 14, avui número 15, parlava de la coordinació de recursos per a assolir els objectius fixats en la Política de Defensa. En la nova redacció s'afegeix un altre àrea, la dels recursos industrials i sanitaris. S'incrementa, per tant, la militarització de l'economia.

-"L'esquerra" ha aconseguit d'introduir un article referent a la defensa civil, que diu: "la defensa civil és la disposició permanent de tots els recursos humans i materials no pròpiament militars, al servei de la defensa nacional i també en la lluita contra tot tipus de catàstrofes extraordinàries. Una Llei de Defensa Civil regularà les seves condicions, organització i funcionament."

Perillós article aquest. I a sobre per culpa de "l'esquerra"! No ens pensem pas que aquesta "defensa civil té alguna cosa a veure amb la defensa civil de què ens parla Teodor Ebert o Liddle Hart; és a dir, amb la defensa popular no-violenta. Ni

FONDOMOC

remotament. L'Unic que vol dir - i és molt - és que encara ens podran militaritzar i adoctrinar més arguint que la defensa és tasca de tots i que hem d'estar preparats per a qualsevol moment (penseu que es parla de "disposició permanent de tots els recursos humans ..."). I ens preguntem: defensa de què i de qui?
-El PSOE i el PCE també han aconseguit introduir un article- el 27 -en què es parla de l'ensenyament militar. En ell es diuen coses tan boniques com: que l'ensenyament tindrà per missió dotar els militars de "la més alta preparació moral, professional, científica i humanística". Ara, tot plegat aigua calenta!

-A l'article 36 del nou articulat s'estableix que una llei regularà la forma de participació de la dona en la defensa nacional. Per bé que implícitament ja vaig expressar la meva opinió sobre el tema en l'article anterior, en síntesi és aquesta: si bé el servei militar és un mitjà d'integració de l'individu en aquesta societat classista, masclista i autoritària, d'altra banda el motiu pel qual fins ara la dona ha estat apartada de l'estament militar és el convenciment que és un ésser inferior, i és per això que certs moviments feministes demanen l'abolició de la discriminació sexual dins l'exèrcit. A mi em sembla que, en primer lloc, el millor fóra que no existés l'Exèrcit (i amb això solventaríem el problema) i que cal lluitar per fer efectiu aquest desig; però -primera constatació - l'exèrcit encara existeix i sembla que per molts anys. D'altra banda, ja que existeix penso que millor seria que el reclutament fos voluntari i aleshores trobaria molt bé que hi poguessin entrar tant homes com dones (allà ells i elles); però l'exèrcit voluntari en aquest estat que ens ha tocat malviure no existeix - segona constatació. Per tot això jo deia en el meu anterior article que fins i tot sense contradir la constitució - tot i que em quedo amb les ganes de fer-ho - era possible que l'esquerra defensés una esmena que jutjo positiva com a mal menor dintre la constitució, que assenyalés: " el temps màxim de durada del servei militar serà de sis mesos, el S.M. es farà a la mateixa comunitat d'origen, el règim de vida dels reclutes no podrà atemptar els drets i llibertats reconeguts en la constitució; s'establirà un organisme que vetlli perquè això sigui així a la pràctica; i el servei militar tindrà caràcter voluntari per a les dones. D'aquesta manera la dona que volgués fer la mili no se sentiria impedida per cap discriminació, i la qui no volgués fer-la - què bé- doncs, no passa res! Però vet aquí que el projecte actual diu, d'una banda que "tots els espanyols han de participar en la defensa nacional" i d'una altra, que s'establirà una llei per a regular la participació de la dona, llei que, presumiblement, adoptarà caràcter obligatori per a totes les dones. En aquest cas, doncs, és clarissim que la llei és negativa car servirà per integrar encara més la dona en el sistema i sense escapatòria legal possible. Per una vegada, valia més que haguessin discriminat les dones!

-L'article 9 (abans article 8) parla de la composició i funcions de la Junta de Defensa Nacional. Si abans no hi podien formar part els ministres del Govern - llevat del de Defensa - actualment podrà estar integrada també pels ministres d'Afers Exteriors, Economia, Hisenda, Interior, Indústria, Sanitat i Transports. Dues valoracions contra posades cal fer a aquest afegit. La primera és que d'aquesta manera s'obre la possibilitat que "l'esquerra" pugui accedir a la Junta amb molta més facilitat que de l'altra manera (pensem per ex. en un govern de coalició UCD-PSOE on aquest darrer ocupa algunes carteres ministerials). L'altra consideració, plenament negativa, és que hi ha el perill d'un increment de la militarització ja que es toquen camps no específics de la defensa. I encara sort que no hi

formarà part el ministre d'educació, sinó encara ens donarien un ensenyament més autoritari (que ja és dir)!

La transcendència del primer apartat del nou article sisè és molt clara. Es tracta d'impedir que, almenys els temes més generals de la defensa puguin passar per Corts en comptes de realitzar-los totalment pel seu compte el govern de l'UCD.

Quant al segon apartat, el que limita les plantilles i els efectius de les FAS als pressupostos prèviament determinats, presenta dos aspectes, l'un positiu i l'altre negatiu: El positiu és que s'inclou en la nova redacció la limitació no solament d'efectius (tancs, avionets, ...) sinó també de plantilles (carn de canó, per entencre'ns). L'aspecte negatiu és que ha guanyat l'esmena de l'inefable senyor Fraga on es demanava que, a més del Pressupost, s'incloguessin dotacions especials ja que, segons Coalició Democràtica, "la llei de pressupostos queda molt curta". I què significa això? Doncs molt senzill: que el control dels pressupostos s'aigualeix. I que quan els militars vulguin més armament o preveguin que el cost final d'un projecte puja més que l'inicialment esperat (d'altra banda, cosa molt freqüent) demanaran una dotació especial, i tot arranjat!

Aquests són, essencialment, els canvis més importants que el Congrés ha introduït en el projecte de llei de defensa. La conclusió s'intueix: Defensem-nos de la llei de defensa!

Jordi Garcia i Jané

FONDOMOC

crítica de llibres

Breu resum del llibre
La Lucha Antinuclear, Colectivo Askatasuna, Editorial Hórdago, Donostia, 1979. 252 pàgs. y 400 ptes.

Aquest treball pretén posar a les mans de la gent una informació assequible per a demostrar el perill que suposa la instal.lació de les centrals nuclears i, en general, la utilització d'aquest tipus d'energia. Ja en el seu pròleg, escrit per Mario Gabiria, defineix l'energia nuclear com autoritària, ja que consolida en les poques mans de sempre el domini energètic i militar amb la conseqüent conservació del seu sistema social, polític, econòmic...; tant com perillosa, per la seva constant agresió al medi ambient i a la vida humana, i per la possible destrucció en cas de guerra o d'accident, en contra del que ens volen fer creure.

La resta del llibre parla sobre aquests i d'altres aspectes i implicacions, tot informant de qüestions com són la corrupció administrativa, esmentant casos con el de Lemoniz, o accidents, com el de Harrisburg.

Com els mateixos autors expliquen en la seva "Nota Preliminar", la finalitat d'aquest llibre és sobretot divulgativa, de manera que la seva lectura és realment agradable, cosa a la qual contribueix també la gran quantitat de cites textuals que el componen, així com per algunes gràfiques explicatives, com és el cas de l'explicació de la central nuclear, dels tipus de reactors i del seu funcionament.

Teresa Codina

LA TRILATERAL a DEBAT

Un dissabte, la gent de la GANVA ens vam trobar per a xerrar sobre el dossier sobre la Trilateral, que poc temps abans havíem acabat. Es tratava de comentar, criticar i ampliar cadascun dels punts del nostre treball. El debat va ser llarg i força animat. Explicar tot el que vàrem parlar seria most "pallissa". Per això ens hem limitat a transcriure-us algunes de les parts que jutgem més interessants.

(J. E.) - Com és possible que les teories de Lenin, fetes als voltants de 1917, sobre l'imperialisme continuïn servint en l'actualitat i s'admetin com a vàlids els cinc punts, si l'imperialisme no és una cosa estàtica sinó que avança constantment?

(QUIM) - Aquí ens trobem de fet en el problema de la evolució d'un sistema econòmic molt determinat, que és el sistema capitalista. Aquests cinc punts de Lenin són els trets generals que determinen el canvi de una estructura econòmica a una altra, en aquest cas del model del capitalisme competitiu al capitalisme monopolista, que es comença a desenvolupar a finals del segle XIX i principis del XX. L'estudi de l'imperialisme ha avançat des de les teories de Lenin, és a dir que en aquest tema a més de comptar amb aquests punts s'han de tenir moltíssim en compte teories més actuals; però el que sí és cert és que aquest estudi marca el pas d'un model capitalista a un altre, que ell explica com es produeix, en quin moment i en quines circunstàncies, a demés que encara som a la etapa del capital monopolista que Lenin estudià.

(JORDI) - Jo volia afegir que també ens hem trobat amb dos problemes tècnics. Un és el de l'espai, ja que es volia recollir el que és l'imperialisme però d'una forma més o menys curta, ja que aquest és un dossier de la Trilateral. L'altre problema és pedagògic, ja que si bé hi ha avui dia moltes teories sobre l'imperialisme interessants d'estudiar, i fonamentals per a comprendre del tot el fenòmen, és bàsic primer partir d'aquests cinc punts de Lenin que són molt clars, contribueixen a fixar idees i serveixen com a base per a continuar treballant el tema. D'altra banda, ens trobem amb el problema abans esmentat de l'espai, per què a demés hi ha un gran nombre d'autors que s'han ocupat d'aquest tema.

(ALBERT) - Un punt molt interessant de plantejar aquí encara que no s'hagi inclòs en el dossier és el de l'imperialisme soviètic.

(JORDI) - De totes formes és molt complicat, ja que davant de l'anàlisi de la societat soviètica hi ha respostes diverses quant a la seva organització interna: si és un capitalisme d' estat, o bé una nova societat de classes que ni és capitalisme ni socialisme sinó que està en evolució, i depèn de la resposta, que donarem diferents teories sobre les relacions exteriors entre aquells països, com per exemple, la teoria de les relacions de cooperació i ajuda mútua.

(J. E.) - Aleshores els punts de Lenin és poden estendre a l'imperialisme soviètic?

(ALBERT) - Es evident que en els països socialistes existeix la dominació cultural, de directrius, d'armament, per part de la URSS... El que no és aquí tan clar és l'aspecte econòmic, ja que si considerem que és un grup de països socialistes sembla extrany la possibilitat de l'existència de multinacionals, de concentracions de capital...

(JORDI) - El problema no és tan sols saber si és o no socialista el bloc soviètic. Es més ampli, ja que es tracta de saber també quines són les lleis que fan que aquella societat continuï ara i pugui continuar fins i tot d'aquí cinquanta anys; també és un problema de tipus de societat, d'estructura entre les relacions de producció, si hi ha o no classes socials, etc. De totes maneres l'imperialisme soviètic és ben diferent al capitalista, la qual cosa no vol pas dir que sigui menys nefast que el nord-americà.

Les multinacionals

(ALBERT) - Un altre dels temes que s'hagués hagut d'incloure és el dels altres pactes militars com SEATO, CENTO, als quals pertanyen els països subdesenvolupats, ja que penso que a pesar que les seves activitats són insignificants són pactes militars amb interessos semblants als de l'OTAN, de servir a les estratègies de les multinacionals americanes i de conservar l'hegemonia sobre aquests països per part dels Estats Units.

(JORDI) - Crec que si aquests pactes no tenen la importància de l'OTAN o del Pacte de Varsòvia, és perquè aquells països no tenen tampoc el pes que té Europa i els països

FONDO DOC

de l'àrea soviètica; és a dir, que en aquest cas no es necessita de cap pacte pel fet que si a Estats Units l'interessa fer una invasió militar als països de l'OTAN, generalment no ho farà a no ser un cas d'extrema urgència en nom seu sinó de l'OTAN en conjunt, pel propi pes dels països que la formen; en canvi en els països subdesenvolupats de fet no necessiten els EUA de pactes formals per a intervenir-hi, si no directament, sí mitjançant estats gendarmes.

En aquest sentit l'Estat espanyol podria ser un dels possibles estats gendarmes futurs si es resolen els seus problemes interiors i es fortifiquen les seves estructures polítiques. Aquesta possibilitat es pot desprendre d'alguns fets com per exemple la visita d'Arafat, la possibilitat de serveis civils a l'Àfrica, o a l'Amèrica llatina, viatge de Suàrez a Sudamèrica, etc. Si realment aquesta possibilitat convé al govern espanyol i als Estats Units i Espanya s'arriba a ser un estat gendarme, penso que potser implicaria la no entrada a l'OTAN almenys en principi, ja que es requeririen aparences de certa neutralitat.

Cal preguntar-se aquí què és primer, si la resolució dels problemes interiors com el d'Euskadi i passar llavors a fer d'estat gendarme, o entrar a l'OTAN perquè sigui des de l'estranger d'on arribi l'ajut per a la resolució de l'esmentat problema. Amb el referèndum de l'estatut es veurà si disminueix o augmenta l'oposició a l'actual organització política, i és de suposar que es decideixi en base a tot això.

(QUICO) - De totes formes encara que el nivell de combativitat del país disminueixi les autonomies no contribuiran a resoldre en tan poc temps una crisi econòmica, que a demés no és local, sinó que és internacional i que es poden donar situacions com la d'Itàlia al '75 i de l'Estat espanyol a la sortida del franquisme, situació aquesta última que per les seves condicions a demés de canvi polític podia haver estat rupturista.

La crisi de 1973

(J. E.) - Quina diferència hi ha entre aquesta crisi i la de 1929?

(JORDI) - Les dues són crisis cícliques del capitalisme, que en essència són pel mateix encara que les circunstancies són diferents; i la situació és diferent pel fet

que després de la crisi anterior es va posar en pràctica l'economia keynessiana amb tota una sèrie de mesures per a evitar una nova crisi que acabés amb el capitalisme. Una d'aquestes mesures va ser la intervenció del estat en el funcionament de l'economia, amb la planificació i organització dels diferents sectors potenciant els més deficitaris i subvencionant empreses i creant nous sectors de producció com pot ser el de l'armament, que evita en principi l'atur, ja que sempre hi ha armes més modernes a fer i sempre hi ha mercat. En definitiva es tracta no de solucionar el problema sinó d' "allargar la vida del malalt" i així ens trobem ara en una altra crisi.

(QUIM) - En principi doncs, per què és produeix la crisi del 1973?

(JORDI) - La causa que els mitjàns de difussió han difós és que la pujada del petroli, en provocar l'augment general dels preus ha estat el mòbil principal de la crisi. Una visió més profunda de les coses fa veure que en realitat aquesta és una de les crisis cícliques del capitalisme, protagonitzada per la crisi del país hegemònic: els Estats Units. L'aconseguir que els països àrabs hagin apujat els preus del petroli ha estat un dels sistemes que han utilitzat els EUA per a fer entrar en crisi a tots els països de la seva àrea de domini. L'exportació de productes europeus als Estats Units mentre que els EUA dedicava grans capitals de la seva producció als avanços tecnològics o d'armament ha estat una de les característiques princi-

FONDOMOC

pals de l'economia capitalista de la post - guerra. Europa exportava als Estats Units en bones condicions de preus i qualitat, el que feia que els productes europeus fossin a la llarga més competitius.

Un altre mecanisme que els nord-americans fan servir per a superar la crisi és el del sistema monetari. A partir de 1944 es produeixen uns acords pels quals els intercanvis internacionals es faran a través del dòlar. D'una altra banda el dòlar és l'única moneda que es pot convertir en or, que és a la fi l'únic mitjà de riquesa. Aleshores en desencadenar-se la inflació s'esdevé que hi ha més diners que or. Per això els Estats Units, violant els acords establerts, decideix que a partir d'aquell moment el dòlar ja no es converteix en or produint-se immediatament les devaluacions de les monedes europees.

L'OTAN és també una altra carta per a mantenir l'hegemonia política i militar dels EUA: Europa ha d'acceptar les demandes comercials nord-americanes si no vol que Estats Units deixi de defensar-la amb el que se'n diu el "paraigües nuclear". A nivell de relacions exteriors això es tradueix en un apropament entre els Estats Units i Rússia per tal d'assolir a una posició estratègica en front dels països capitalistes europeus que podrien fer la competència a EUA; davant d'això es produeixen acords com un pel qual els Estats Units proporcionen blat a la URSS a condició que aquest no es fiqui en el problema d'Europa i abandoni la seva actitud de suport al poble de Vietnam. També el domini a través de les multinacionals de la producció alimentícia és un altre poder a aplicar pels EUA en un determinat moment.

(J. E.) - Estats Units, com a resultat d'aquesta tàctica de transmetre la seva crisi als altres països capitalistes, ha aconseguit sortir de la crisi?

(JORDI) - El que els Estats Units han aconseguit és firmar alguns pactes comercials amb Europa que li eren i són favorables i continuar, en definitiva, mantenint la seva hegemonia; el que no ha aconseguit però és alleujar la seva pròpia crisi. Aquesta es una crisi estructural del sistema que es dóna en el moment en què l'estancament econòmic s'uneix a la inflació creixent.

FONDOMOC

EL TRIBUNAL DE LA HAYA,

UNA SORTIDA PER A GIBRALTAR

Reproduïm a continuació un article l'autoria del qual és d'en Gonzalo Arias, històric no-violent espanyol. Per motius d'espai hem hagut d'excloure algunes parts tot i que creiem que queden les més importants per a comprendre la postura d'aquest històric no-violent espanyol.

La política que Fernando María Castiella concebí i aplicà durant dotze anys en l'afer de Gibraltar tingué, almenys l'èxit de la coherència. No es pot negar que l'home a qui la seva dedicació obsessiva per Gibraltar li valgué ser anomenat "el ministre de l'assumpt exterior" sabé definir una estratègia ambiciosa, reuní un important material documental i històric, elaborà una doctrina jurídico-política i imprimí en la diplomàcia espanyola un cert dinamisme pel que fa a la rei vindicació del Penyal.

La dècada transcorreguda des de l'allunyament de Castiella del poder ha presenciat el fracàs de la seva política. I, nogensmenys, els seus successors no saben alliberar-se de les orientacions i dels plantejaments heretats. Aquesta pervivència d'una política que s'ha estavellat estrepitosament contra la realitat dels fets ens diu que la bastimentada muntada era d'envergadura i no és fàcil desmuntarla. Trist homenatge de la història a l'esforç laboriós però descarriat, d'un home que treballà abnegadament per a ella.

Les veus que avui s'aixequen per a assenyalar els errors i demanar que es corregeixin són ja nombroses.

Però no semblen ser suficients per a ser preses en consideració pels qui malgrat les nostres formes democràtiques, continuen tenint la darrera paraula en aquesta com en tantes altres coses. Congènita auto-suficiència dels governants, incapaços de concebre que des del carrer puguin tenir-se millors elements de judici que de dels emmoquetats despatxos? Vici del centralisme, miop davant un problema perifèric?

TRIBUNAL DE LA HAYA

Tinc algun motiu per a pensar que hi ha ara la possbilitat d'una nova i molt interessant negociació jurídico-política, possibilitat que no convindria desaprofitar. Es tracta, en poques paraules, que els governs d'Espanya i el Regne Unit es posin d'acord per a confiar al Tribunal Internacional de La Haya la definició de l'estatus més aconsellable, no per al conjunt del Penyal, sinó més modestament per al que fins ara s'anomenà "zona neutral" i més concretament l'aeroport.

Recordem abans que tot uns fets oblidats o poc coneguts.

La ruptura del caràcter "neutral" (desmilitaritzat) de l'istme seguí les següents estapes: març del 1936 - l'hipòdrom existent a la zona britànica comença a emprar-se com a pistes d'aterratge d'emergència.

Estiu (?) de 1939-construcció de fortificacions en la "zona neutral espanyola" sota la direcció d'enginyers alemanys. Desembre de 1941 a abril de 1942-construcció de la part principal de l'actual aeroport amb la pista entrant a la badia; no sembla haver protestes espanyoles.

Són tots els campogibraltarenys els qui insisteixen a demanar la reparació dels mals que se'ls ha causat en dos plans: per un costat en l'humanitari i dels drets humans, en haver-se fomentat una atmosfera de guerra freda amb una comunitat veïna a la qual estan units per forts vincles de sang; i d'altra banda en el terreny econòmic, en haver-se obstaculitzat el desenvolupament normal de La Línea de la Concepción i en fracassar en gran mesura el seu desenvolupament industrial planificat.

FONDOMOC

1950-53: prolongació final en uns 350 metres de l'extremitat occidental de la pista; tampoc tinc notícies de protestes espanyoles en aquests anys. Novembre 1954- carta del governador militar espanyol d'Algecires al Governador de Gibraltar; és el primer document esmentat en el llibre roig de Castiella on es conté una protesta espanyola per la construcció de l'aeròdrom.

Per a acabar, resumiré el meu pensament en forma de preguntes que els governs de Londres i Madrid podrien sometre al laudo del Tribuanl

GIBRALTAR: TAN A PROP I A LA VEGADA TAN LLUNY

de La Haya. Prego benevolència per al meu atreviment. No tinc evidentment representació oficial alguna, ni em respatlla cap tipus de força política organitzada. Però com a ciutadà que ha dedicat alguns treballs, viatges i penalitats a la causa de la reconciliació hispano-gibraltarenya, crec tenir algun dret a opinar. Allà va, doncs, el projecte d'acord preliminar que, per a desbrozar el camí de la reconciliació, jo proposaria al Foreign Office i al Ministeri d'Afers Exteriors:

"Els governs d'Espanya i del Regne Unit;

Convençuts de la inaplicabilitat actual de l'article 10 del Tractat d'Utrecht, el qual si es prengués seriosament obligaria a la Gran Bretanya abandonar tota la costa oriental del Penyal i tota la seva part situada al sud de la Muralla de Carles V, i obligaria a Espanya a renunciar perpètuament a la seva reivindicació de sobirania sobre la ciutat i el port, coses que ni l'un ni l'altre govern poden acceptar:

Desitjosos de trobar una base jurídica més ferma per a un acord futur que satisfaci a ambdós governs i a les poblacions interessades;

Decideixen sotmetre a dictament del Tribunal Internacional de Justícia les següents preguntes:

-Quina base jurídica (escrita o consuetudinària té l'ocupació britànica d'una part del terrapla de l'istme al nord del Penyal?

-Quina base jurídica (escrita o consuetudinària) té la denominació de "zona neutral" aplicada a una part de aquest istme?

-Quina extensió tenia aquesta "zona neutral" en els seus components de "zona neutral espanyola" i "zona neutral britànica"?

-Ha d'entendre's la paraula "neutral" en el sentit que aquesta zona era terra de ningú, o en el sentit que no podia ser utilitzada amb finalitats militars?

-La construcció de la pista d'aterratge britànica i el seu ús per a finalitats militars, contrave alguna norma escrita o consuetudinària de dret internacional?

-pot invocar Espanya algun text vigent de dret internacional o de dret intern que li permeti mantenir tancada la frontera amb Gibraltar?

-pot invocar el Regne Unit algun text vigent de dret internacional o de dret espanyol per a existir l'existència d'aquella frontera?

Gonzalo ARIAS

FONDOMOC

VADECONYA...

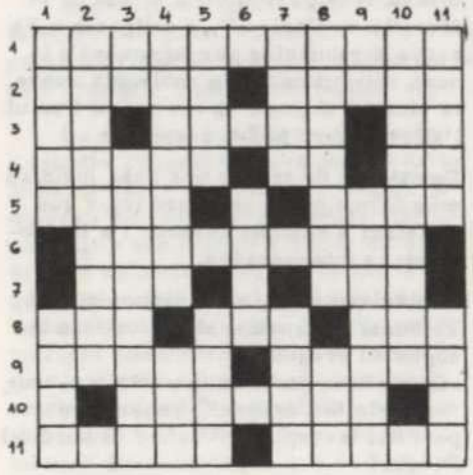

HORITZONTALS

1-La lluita no s'acabarà fins a fer-lo desaparèixer

2-Es el motiu de la cursa d'armaments (al revés) // Periodicitat del dia de les FAS.

3-Article//Una colla de puces no violentes//Consonants.

4-Grup de paraules que té un sentit en si (aquests mots encreuats ho podrien ser respecte als articles de la revista)//Nom de lletra (al revés) // Estats Units (al revés).

5-Al món es gasten més de 400.000milions de $ en armament aquest any: fals o cert?//Multinacional(al revés).

6-Un país que ara no té exèrcit.

7-Mitjà de comunicació de l'Estat espanyol//Un que s'escapa d'una matança nuclear ho fa - d'aquella manera - (al revés).

8-Prefix que significa nou//Tribunal franquista tristement famós//Les despeses militars ho són per l'economia d'un estat.

9-Ciutat d'Alabama (USA) escenari de la 1a. Marxa massiva de Martin Luther King(al revés)//Els heroes militars ho són en els llibres de text d'història.

10-Crida tothom, però nosaltres diem no!

11-Cada una de les parts de la divisió militar de l'Estat espanyol (al revés) //Si vols col.laborar amb nosaltres, agafa el telèfon i ... (al revés)

VERTICALS

1-Les Puces el tenen a dintre//Objectiu immediat de la nostra lluita(al revés).

2-Mata per diners (al revés).

3-Consonants d'un moviment d'objectors italià//Entès en cròniques.

4-Llegiu la Puça: cal que tothom..... al corrent(al revés)//Començament de l'exèrcit.

5-Conversacions sobre limitació d'armament (al revés)//(Fig.)Filera de soldats formats en rengle (al revés).

6-No serveix per rentar la sang de les mans.

7-Té l'arrel vermella però no és socialista; és comestible//Es el que fa la Puça.

8-Si ho ets avui, demà seràs radiactiu //Heroi militar de l'Edat Mitjana, famós en la lluita contra els moros (al revés).

9-Ens volen fer creure que no faran... de les armes nuclears (al revés)// Ells diuen que la filosofia pacifista ho és (al revés).

10-Tratadista italià famós per les primeres justificacions de l'Estat.

11- Un bon general no ho vol semblar mai (al revés)//Agència oficial de notícies d'un país socialista(al revés).

FONDOMEC

ENCARA ESTEU A TEMPS DE FER LES MALETES I VENIR-VOS AMB NOSALTRES A LA MARXA. COM MÉS SEREM MÉS RIUREM.

membre de la Marxa moments abans de la solemne sortida.

SEGONS L'ARTICLE 28 DE LA LLEI DE DEFENSA (consulteu pàgines interiors) TOT CIUTADÀ HONRAT TÉ L'OBLIGACIÓ D'ADQUIRIR UNA SAMARRETA DE LA MARXA I PORTAR-LA MATÍ, TARDA I NIT. PER FER PROPAGANDA. OMPLIU LES VOSTRES SOL. LICITUDS AL CARRER BRUC 26, 2ON. I COMPLIU AMB EL VOSTRE DEURE PAGANT RELIGIOSAMENT 250 PESSETES (donatiu a invàlids i mutilats de la Guarida Civil). EL TERMINI ACABA EL 31 D'AGOST.

El delegat de RES.
NOSALTRES

SUBSCRIPCIÓ A LA PUÇA I EL GENERAL

NOM I COGNOMS.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ.....COMARCA.....

Forma de pagament:
Gir postal a nom d'Anna Porret (c/Josep Soldevila, 1. Barna-30)
Personalment (Al CASAL DE LA PAU. Bruc, 26-2on. Barna-10)
Per correu (" " " ")
Taló bancari per correu

SUBSCRIPCIO PER A 6 MESOS: 300 ptes.
SUBSCRIPCIO DE SUPORT PER A 6 MESOS: 500 ptes.
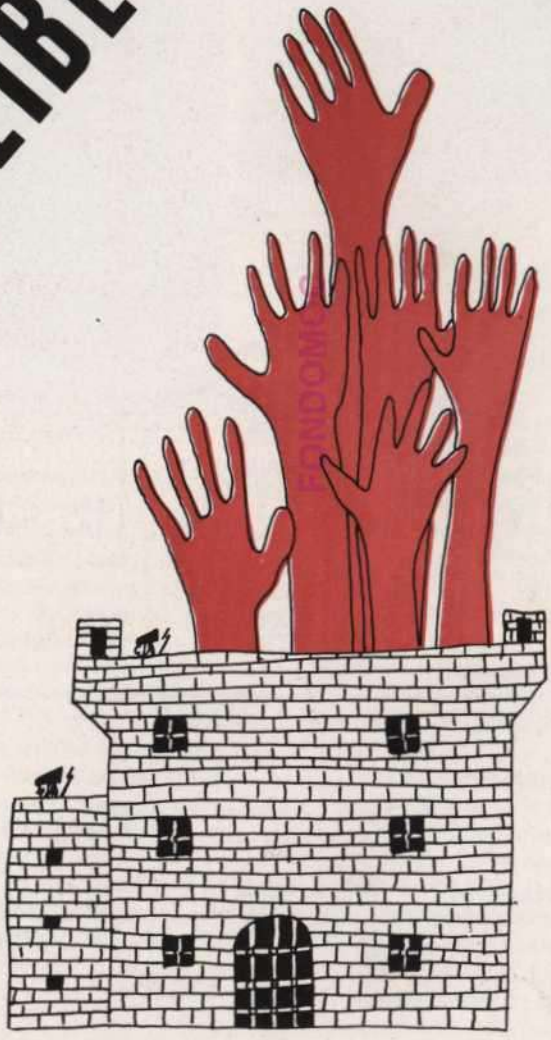
LLIBERTAT E.R.A.T.